

ĐÀO BÁ ĐOÀN

CHỈ ĐỂ
BAY QUA
MỘT
BÌNH MINH

NHÀ XUẤT BẢN
 VĂN HỌC **vh**

Mục lục

Tôi

Chi Để Bay Qua Một Bình Minh

Choáng

Con Gián

Đi Đâu?

Đoàn Tàu Xanh

Bà Quản Lý - Ông Học Đường

Hãy Bò Đi

Hiện Tại

Kẻ Mất Bóng

Một Buổi Sáng Không Có Tiếng Gà

Người Đi Bỏ Mặc Nhân Gian

Tìm. Và.

Tuổi Gió

Hoàng Hôn Đẻ Trứng

Tự Trọng Mèo

Một Cơn Ấm Thị

Không Có Thơ Suông Cho Một Ván Bài

Không Nở Hoa Hồng

Im Lặng

Trên Cầu - Lặng - Và Im - Và Tìm - Và. Tương Là Đi.

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Tôi

Tôi không biết mình sinh ra như thế nào, nguồn gốc từ đâu. Mùi mờ lẩn. Mùi mờ như màn sương dày đặc phủ kín núi đồi, đứng ở đằng xa không thấy gì cả. Có thể tôi bị một thế lực nào đó bưng bít không cho rõ sự thật. Mà thôi. Tôi cũng chẳng bận tâm với điều đó làm gì. Cái quan trọng nhất là tôi đã có mặt ở đời và luôn tồn tại với bản chất là một thực thể sống thực sự. Vậy không đáng mừng hay sao? Tôi chả buồn. Buồn làm gì? Buồn có đem lại ích lợi nào cho tôi đâu? Tôi chả buồn. Nhưng vui thì... tôi cũng chẳng mấy khi được vui thực sự. Có vui cũng là vui gượng đấy thôi. Cố tìm niềm vui. Cố cười để vui. Lâu dần tôi biến thành kẻ ngang tàng thích chọc ghẹo kẻ khác để được thích chí bật cười. Như thế, tôi biến thành kẻ khó chịu rồi có phải không?... Mặc kệ. Vẫn tốt chán. Còn hơn là cứ hết giờ này đến giờ khác, triền miên ngày nối ngày mang cái "bị rách" nhãn nhúm để những người ngoài tôi phải phát ớn, phát tức. Nhưng tôi cũng không chắc mình không có kẻ thù. Thì cứ căm ghét đi. Thà như thế còn hơn chẳng có gì, chẳng là gì ở giữa cái đời mệt mỏi dằng dặc này.

Thực ra, tôi chưa bao giờ là kẻ than vãn. Tôi tôn trọng "cuộc chơi", "những trò", đôi khi khá là bị động và mơ hồ. Vì thế (nhờ thế), tôi là kẻ chưa sinh đã già - cứ luôn già mãi- lại cứ trẻ, cứ tươi mới, roi rói roi rói... Như một cái bánh nếp nhạt (không mặn, không ngọt - "chay" thuần túy) hơi nhão...

Thế đấy!

Nhưng vậy tôi là ai?

Tôi là chính tôi như là tôi đơn giản nguyên chất và tôi chỉ là tôi với sự vận động là tôi luôn luôn đi từ tôi đến tôi trong sự khám phá thăm sâu không cùng của tôi là tôi!

Tôi còn là gì?

Là tôi như là tôi không suy suyển mặc dù với mức độ di chuyển và phá bỏ liên tục trong từng phần tử của "giây" đồng hồ.

Và tôi như thế nào?

Tôi như thế ấy, như tôi của tôi trong sự tồn tại tôi là tôi của biến dịch tôi lại chảy về tôi để tôi chính là tôi trong cái tìm tòi không ngừng nghỉ và đau khổ của tôi trở lại!

Nhưng có.

Tôi cũng biết im lặng một mình.

Thậm chí tôi còn thường xuyên im lặng một cách không nguyên nhân, đột ngột như chả có máy bay mà bom vẫn cứ nổ giữa trời...

Tôi cúi mặt tự tìm.

Tất cả chỉ chính thức bắt đầu từ khi tôi được một bàn tay búp măng nhấc ra khỏi đám anh em cùng sinh cùng lớn (và biết đâu là cùng gốc, cùng nguồn, cùng kiểu, cùng sự pha tạp- và chẳng hề lớn bao giờ?) để trở thành "một tôi" triết để độc lập, tự do, khẳng định và "thực tồn".

Đôi bàn tay này banh miệng tôi ra để rồi trút vào đó một lô một lốc những thập cẩm đồ ăn, đồ dùng. Tôi định kêu lên: "Tôi mỏng manh thế này

không chịu được đâu. Sẽ vỡ bụng đấy". Nhưng thấy sự thắc mắc - giải đáp thì tôi liền im lặng chịu vậy. Tôi căng mình ra để chịu đựng, để bền bỉ. Tôi đau. Tôi cố chống lại sự rạn vỡ. Nhưng hình như có rạn vỡ. Thốt nhiên, tôi khẽ rùng mình. Rùng mình mà lại cố lấy thêm ý chí để chống trả, để tồn tại như tôi là tôi vừa mới chính thức được hình thành sở hiện. Tuy nhiên, chưa đáng gì. Phải đến khi tôi bị một bàn tay sờn sùi, to bè chộp gọn thì xảy ra một cơn chấn động làm tôi kinh tởm, choáng váng, khiếp hãi, co rúm người vào và thét lên những tiếng thét "nhóc... nhách... nhóp... nhép...".

Nhưng mà, tôi lại lơ mờ hiểu, bắt đầu cuộc phiêu lưu rồi đây. Bắt đầu là tôi thực sự tôi bằng bản thể và ý muốn với thích thú và đề phòng.

Như vậy, đau đớn đã xuất hiện không hề muộn màng.

Khi tôi cứ đau hết toàn thân thì ý chí của tôi bị tê liệt. Tôi chẳng còn biết gì ngoài nỗi đau ấy cả. Nỗi đau rất sinh học và không thể chống lại bằng cách gì. Chỉ một lóe sáng thì tôi dành luôn cho kết luận: "Đau đến tột cùng về thể xác thì chẳng thể nào nhìn được thế giới và cuộc đời".

Song. Tôi chấp nhận.

Đôi bàn tay thô bạo xấu xí cũng không thể hành hạ tôi mãi được. Rốt cuộc rồi cũng buông tôi ra, quăng tôi vào một cái góc bẩn thỉu nhớp nhúa. Tôi khẽ thở dài. Một mùi hỗn tạp xộc lên có làm cho tôi khó chịu, nhưng dầu sao vẫn còn hơn lúc bị dãn căng đau nhức. Tôi nhắm nghiền mắt lại, cũng bởi vì ở đây tôi chán. Và tôi hiểu bản chất tôi không hề phù hợp chút nào với hoàn cảnh này.

Tôi tìm cách tẩu thoát.

Nhưng thật kỳ lạ. Không thể được. Có cố gắng đến mấy tôi vẫn không thể nào cự mình được. Ý chí tôi muốn một cách mãnh liệt nhưng thân xác

tôi cứ trơ ì bất động. Chà chà!!! Tôi bị bại liệt toàn thân? Hay đơn giản chỉ do tôi vừa quá mệt mỏi??? Tôi chờ.

Vừa lúc lim dim định ngủ thì đôi bàn tay to bè xấu xí lại thô bạo cạy miệng tôi ngoác ra rồi thọc vào trong lõi ra tất cả mọi thứ lúc trước tống vào. Cứ mỗi lần bàn tay xấu lõi ra một thứ là bụng tôi lại hóp vào một ít. Cho đến khi hết sạch thì bụng tôi xẹp xuống, chỉ còn lại một tí không khí. Đôi bàn tay xấu còn chộp tôi lên, vo viên tôi lại rồi ném tôi vào một cái thùng kinh khủng. Tôi phải ở chung với mọi thứ tạp nham rác rưởi. Tôi lộn mửa. Nhưng bụng tôi làm gì có gì. Nên tôi mửa khan. Cho đến khi kiệt sức, tôi ngất đi.

Tôi chỉ tỉnh lại khi có được một trời không khí chụp lấy, bọc lấy, những giọt vô hình thi nhau chảy vào trong tôi.

Ban đầu thì sung sướng. Sau khi thỏa mãn mới thấy rõ thảm cảnh. Cha mẹ ơi! Tôi nằm trên đồng rác!

Bằng suy đoán tôi biết nguồn cơn này. Ngất trên thùng rác, tôi bị mang ra đổ ụp vào đồng rác, bị vùi sâu xuống, cơm thừa canh cặn đè bẹp người tôi. Có lẽ một người bới rác dùng câu liêm vô tình đã móc tôi lên mặt đồng rác và tôi may mắn thoát chết. Nhưng toàn thân ướt bết bết, khăn khăn, hòa vào cái mùi chua chua thum thum ngai ngái của đồng rác thành một loại mùi gì tôi không hiểu được. Tuy nhiên, tôi không mửa nữa. Có vẻ tôi đã quen dần. Chỉ còn cảm thấy một mùi khó chịu. Thế là tôi cứ nhăn nhúm cả lại. Cái nhăn nhúm ướt át thảm hại khiến tôi có ý nghĩ phó mặc. Thây kệ ra sao thì ra. Kể cả vì thế nào đó, tôi bị nghiền nhỏ thành cát bụi - tức là cái chết, cái chết thực sự, cái chết vĩnh hằng...

Tôi ngủ.

Không biết là bao lâu. Chắc là lâu lắm, có thể bằng cả một kiếp sống - hay tôi cảm thế - thì cũng chẳng cần phải lý giải. Thấy rõ, đã hoàng hôn. Đường như đông rác cao hơn, còn tôi, bằng cách nào không biết, lại ở chân đông rác. Nhưng tôi hài lòng.

Gió phe phẩy giúp mình mấy tôi khô. Tôi không ngạc nhiên. Không tự hỏi. Tôi chấp nhận như điều tự thân. Tức là tôi đã khôn hơn trước?

Tôi cười ruồi.

Nhưng có những con ruồi thật. Chúng bâu bên cạnh. Bâu bên khắp đông rác. Một vài con bâu lên tôi thì hoàn toàn là loại bụng phệ da căng hồng hào lưỡi nhác tràn trề nhục cảm và khoái lạc. Tôi thấy tê tê buồn buồn. Thi thoảng gió lại mơn, lại vuốt, làm cho tôi hiểu, bằng gió, bằng vào chính sự mềm mại dịu dàng người ta sẽ được nhận sự sung sướng. Tôi cố gắng để căng phồng. Cố gắng. Nhưng phải nhờ vào gió thì tôi mới làm được điều đó. Từng tí một. Tôi chắt chiu. Tôi không nản. Và tôi bền bỉ để (hi vọng) thay số phận mình.

Bỗng nhiên gió thốc và tôi giật mình. Kinh hoàng.

Gió thốc vào cái miệng rộng ngoác của tôi khiến toàn thân tôi trương phồng lên. Ý chí tê điếng. Tối sẫm như mù. Tôi bị cuốn lên. Một cảm xúc mới chưa bao giờ tôi biết.

Cảm xúc đó là một cảm xúc pha trộn, hỗn tạp. Bắt đầu bằng sợ. Tiếp đến là lo. Nhưng rồi khi tôi bỗng bênh trên không trung một lúc thì là sự tràn đầy khoái cảm. Như sự sống quanh tôi mới chính thức bắt đầu.

No, chán thứ cảm xúc này thì cũng vừa vắn một màn đêm buông. Tôi cúi nhìn. Thấy đường phố nhốn nháo trong thứ ánh sáng vàng khè. Loại này không gây hứng thú. Nhưng những đèn đường thì đẹp. Tôi mê mãi ngắm chúng trong cảm xúc buông xuôi trôi chảy. Và lẽ dĩ nhiên đèn đường di động.

Chẳng bao lâu tôi rơi vào sự mệt, oải. Không muốn thấy gì nữa. Gió - lại chính là gió làm cho tôi thay đổi bằng việc bỗng nhiên gió tắt. Tôi bắt đầu rơi. Không thật nhanh. Cũng khiến trong tôi hụt hẫng chìm chìm hoang hoang. Tôi khép chặt mắt tự nhủ cùng lắm lại là một đồng rác thối. Thế mà không ngờ tôi lại vướng vào một sợi dây điện khiến cái giật mình mở choàng. Vậy cũng tốt. Đờ phải hít mùi xú uế. Gió lại phe phẩy nhẹ tôi mấy cái khiến tôi phát ra tiếng kêu: "nhọc... nhọc...". Tôi vô cảm. Yên vị với thỏa hiệp dù có ở tình trạng này ngàn năm cũng mặc, cũng như cái sự quyết định huyền bí nào đó về một thân phận. Nghĩa là đã từng có một hành trình dù chưa lớn lao gì, để rồi là sự định vị, sự nghỉ, trong đơn điệu, buồn tẻ là cùng. Trước khi ngủ, tôi lại thở dài một tiếng...

Nửa đêm tôi tỉnh giấc thấy phía dưới đã bớt tiếng ồn, bớt nhốn nháo, nhưng tốc độ thì kinh hoàng. Ánh sáng rực hơn và màn đen thì đặc. Gió đều đều rủ rủ như nói thầm hát thầm. Như thấy buồn ngủ thì ngủ sâu còn tỉnh lại thì tỉnh hẳn.

Tôi đây tỉnh hẳn.

Ngước nhìn lên cao không gian không rõ chỉ thấy có trời. Mà trời được xác định bằng những vì sao dày đặc, mây trôi, với cái nền của nó đen đen nhạt nhòa. Đêm cuối tháng, một mình tôi tưởng thưởng cái vẻ đẹp bí hiểm bằng tất cả thân thể trong nỗi hoang tưởng tột cùng, bằng tự nói, tự nghe, tự chào mừng, tự hát vẽ xây và làm thơ dựng cột ước mơ lên trời nhập mây đùa vui với sao và lang thang.

Sáng.

Thành phố nom thật buồn cười. Lô nhô... Khấp khểnh. Đua chen. Có những chỗ sáng rực mà vẫn có cả những góc tối mù mờ. Mắt tôi chẳng mấy mà mỏi. Nhắm vào không được, căng ra thì nhức. Tôi cứ muốn giãy giụa. Vẫn chẳng được. Cái cảm giác bị kích và sự ứ thừa tồn lưu không khác gì cái thấm nước gần khô chẳng để làm gì. May mà lại có gió trời. Gió đùa

làm tôi khiếp đảm. Tôi cảm thấy mình treo lơ lửng trên một cái hố thăm. Càng nhìn xuống càng thấy độ sâu. Nhìn trời cầu cứu thì độ sâu hơn. Khủng bố cho mướt mát mồ hôi. Trong cái gió từng trận, đến rồi bay đi, bay xa không một lời chào làm tôi hơi sầu. Bằng kết cục một cuộc giạt cục đã bứt tôi ra khỏi cái dây điện và rơi. Rơi thật từ từ. Thật từ từ. Khoan hòa. Như nhảy dù thường.

Tôi rơi xuống một mặt đường đông người, bị một cái xe ô tô đè cho bẹp gí. Không quần quai được. Không kêu nổi. Cũng không có nước mắt. Tôi nằm bất động chờ chết.

Chừng hai phút tôi được yên thân. Sau đó liên tiếp các loại bánh xe to nhỏ lăn trên tôi, nhảy tôi xuống mặt đường, cuốn tôi bay đi từng đoạn. Rồi, trời phù hộ, tôi được một chiếc xe con cuốn theo hất vào lề đường. Nằm im. Tôi khiếp vía kinh hồn. Bỗng nhiên tiếc cái bãi rác sặc sụa hôi thối. Nhưng không nghĩ nữa. Tôi cố trống rỗng. Mà cũng không thể nghĩ, không thể trống rỗng được. Ngay lập tức tôi bị một xe máy rẹt qua cuốn thốc lên. Chưa kịp hết sợ, chưa kịp "hạ cánh", tôi bỗng va vào một khuôn mặt người. Vì thân tôi mềm, giống như hôm trước vướng phải cột điện, rồi cũng phần vì tôi hơi cáu, nên tôi cứ bám chặt, quấn riết lấy khuôn mặt này. Nói thì lâu chứ thực ra rất nhanh, anh chàng xe máy đang phóng nhanh trên đường một chiều bị tôi bịt mắt bất ngờ, chưa kịp đưa tay gạt tôi ra thì đã phi vào người đi trước. Người đi trước lại phi vào người đi trước nữa. Kết cục có đến năm người bị đổ kèn. Một chết. Hai hấp hối. Hai què đưa đi bệnh viện. Máu me đầy đường. Xe pháo tan nát. Trong lúc ấy, tôi đã kịp bay ra hè phố, nằm im ở đấy theo dõi đám đông xúm lại. Nào là công an cảnh sát. Nào người hiếu kỳ. Nào xe cứu thương... Đừng tưởng tôi sợ. Không. Tôi không sợ. Lại còn khoái chí bật cười âm âm trong bụng. Cười chán, tôi nằm im phập phồng hỗn hển. Lúc này tôi mới nghĩ ngợi. Nhưng chả phải tôi ăn năn hối hận. Tôi đang thích thú. Tôi reo thầm: "A! Thế là ta đã thực tồn!". Tôi kiêu hãnh thấy mình có một sức mạnh phi thường có thể làm chết người. Tôi kiêu hãnh giống như vừa trả thù được họ đã không hề biết đến sự có mặt

của tôi ở đời, đã vô tình với tôi. Nhưng, lập tức, tôi cũng biết chính sự vô tình của họ mà tôi thoát tội. Sự việc diễn tiến nhanh nên không một ai biết là tôi đã trực tiếp gây ra vụ tai nạn thảm khốc này. Cho nên tôi mới được yên ổn nằm im trên vĩa hè hả hê mà theo dõi kết quả việc làm của tôi. Tôi nghe những tiếng to nhỏ phỏng đoán: "Chắc là đường một chiều anh chàng "mát ga" rồi không kiểm soát nổi?". "Hay là anh ta uống rượu - bia gì?". "Biết đâu đấy chẳng là những vụ tự sát?". "Có khi anh ta bị một "cú sốc" tình cảm nào đó, ví như đàn bà bỏ chẳng hạn, mà mất tập trung?..." Nghìn cách phỏng đoán khác nhau mà đều sai toét. Nào ai có ngờ tôi mỏng manh bé mọn thế này mà gây được họa lớn chừng ấy. Tôi sướng. Phạm tội mà không có ai có thể phát hiện ra. Phạm tội mà không phải chạy trốn chui nhủi, cứ ngang nhiên ngăm kết quả vừa làm. Sướng đến mức tôi muốn nhảy từng từng (nhưng chẳng nhảy được). À. Tôi nghĩ rồi. Có gió biết tôi phạm tội. Gió từ xe máy phóng nhanh mà thành. Nó đã thốc tôi lên ngoài ý muốn của tôi. Hay chính gió ấy mới chính là thủ phạm? Tôi không cần biết. Cũng bởi gió thì chẳng đứng im một chỗ bao giờ. Gió luôn luôn di chuyển không biết đâu mà lần. Gió này qua thì gió khác đến. Không tìm được để cãi nhau, đối chứng, tôi cho thành tích này là chỉ của riêng mình. Tôi vẫn không buồn. Mà thích thú. Chạm ý nghĩ này tôi khẽ nhếch mép. Nhưng chưa kịp quyết định để cười thành tiếng

hay cười thầm thì một đợt gió nữa - lần này là gió trời ào đến cuốn tôi cùng với mấy cái lá khô bên cạnh.

Tôi bỏ đám nạn nhân của mình, lại hả hê vào

cuộc viễn du với ý đồ đi tìm những nỗi đau đớn thể xác và cái chết.

Tôi đáp xuống một nhà hàng bia hơi bên đường. Giờ này đang đông khách. Cư dân thành phố đi xả hơi sau một ngày làm việc. Có đủ loại già trẻ gái trai xấu đẹp: cơ bắp và đùi non; quần bó sát nổi hằn gợn cảm và mini-zíp kích động. Đầu mượt bóng, đầu xù. Cười nói ngả nghiêng. Gườm gườm hoặc đưa tình. Phe phé. Ổn ẻn. Phành phạch. Thì thầm...

Tôi hạ cánh trúng đầu một cô tóc lảo xoăn nhuộm nâu có đôi môi đỏ chót. Cô này đang nhai chóp chép món chim quay nên nổi cái gạt phắt tôi xuống đất. Tôi được dịp ngắm mọi loại chân. Chân dài. Chân ngắn. Chân trần. Chân tất. Dép. Dày. Đen. Trắng. Nâu... Chân chụm. Chân mở. Chân khuynh. Chân đung đưa. Chân e lệ. Chân lẳng, cọ nhau - gại nhau - một cuộc đối thoại không lời...

Nhưng chẳng mấy, tôi chán. Muốn di chuyển. Đột ngột, một cậu chạy bàn thọc vào miệng tôi, thọc vào tận bụng làm tôi đau đớn. Cậu đang chạy vội nên cứ "rê" tôi, "xiết" tôi một đoạn dài. May mà khi xong việc, cậu ra ngoài cửa nhà hàng, hất tung chân khiến tôi bay một đoạn ra hè phố.

Thế cũng tốt.

Tôi lại được gió thổi khe khẽ và tôi nhích dần tí một.

Đến đầu một con phố vắng, tôi tựa mình đón gió tạt và theo ý định, tôi chạy vào lề đường. Nằm im đấy, nghỉ ngơi lấy sức.

Phố này là phố ngắn phố nổi hai phố lớn nên tôi phố mang một tên người ít nổi tiếng. Cũng là phố chính nên người xe đi lại thi thoảng. Hè rộng thoáng. Trẻ con, người già dạo chơi. Tôi cũng muốn dạo chơi. Nhưng khó. Cứ tí một. Nên tôi buồn. Buồn thì còn làm gì ngoài ý định trầm tư nghĩ ngợi. Tôi cũng muốn thế và sắp sửa thấy thích.

Bỗng: "Bộp!"

A! Trò đá bóng của trẻ con.

Tôi choàng dậy. Háo hức. Rất muốn tham gia cuộc chơi.

Thì gió lại cho tôi cơ hội.

Tôi liền vào cuộc.

Trái bóng xẹt qua tôi một cảm giác rợn người.

Tôi hoảng. Lại nằm im.

Một thằng nhỏ đen trũi trũi, béo ục ịch chạy xéo phải tôi ngã đánh "uych". Mặt sắp xuống hè phố. Treo chân. Gãy răng, giập mũi. Máu nhỏ long tong. Đám trẻ xúm lại. Nhưng tôi vẫn thoát tội do đám này chỉ mãi tập trung vào nỗi sợ hãi và cấp cứu đưa thằng nhỏ về. Tôi nằm bên cạnh máu một lúc. Thấy một mùi tanh, buồn nôn. Và nôn khan. Muốn bỏ đi mà cứ chết gí tại chỗ. Một đứa bé gái mới lẫm chẫm biết đi móc phải tôi cười toe toét khiến tôi hất tung cái chân tí xúu rất giống cậu chạy bàn nhà hàng lúc trước. Tôi được dịp thoát khỏi chân nó, cố bay lên. Rồi bay được. Tôi liền trả thù bằng cách bám vào mặt nó, bịt chặt mắt nó làm cho nó cuống quýt, loạng quạng, cộc đầu vào cột điện ngã lăn quay, khóc thét... Tôi chỉ kịp biết mẹ nó từ đâu chạy tới xuýt xoa, vội bỏ đi thật xa, thật xa vì sợ bị phát hiện sẽ toi đời.

Đêm thành phố lại buông và có vẻ êm đềm. Tôi nằm thêm thiếp trên một bãi cỏ. Sương thấm vào tôi và một mùi ngai ngái nguyên thủy dễ chịu.

Có thể tôi sẽ làm một giấc ngon lành nếu không có tiếng rì rào làm cho tôi bức bối với thứ âm thanh này và ra sức kiểm tìm xem nó được phát ra từ thứ gì. Cũng chẳng phải mất công lắm, tôi khám phá ra một đôi trẻ măng đang ngả vào nhau bên chiếc ghế nhỏ to qua lại âu yếm vuốt ve. Họ là tình nhân của nhau - ngay lập tức tôi biết vậy. Và cũng với điều này là sự vui mừng với phát hiện bất ngờ mình đang ở công viên. Ờ... có thể đây mới chính là xứ sở của tôi, là nơi tôi cần đến, trong cái miên man tràng giang đại hải mà chẳng bận lòng hỏi đúng sai. Tôi ngắm đôi tình nhân một cách thích thú, lắng nghe họ nói một cách thích thú. Toàn những lời đường mật, những cử chỉ dịu dàng. Tôi cảm một thế giới khác hẳn, tinh khôi, dậy hương thơm và có màu hồng ngọc. Đến lúc họ hôn nhau thì tôi run người nén thở. Chao...! Tôi có thấy thứ này bao giờ đâu mà sự rung động râm ran khó chịu thế này. Rồi nụ hôn liên tiếp, liên tiếp, mỗi lúc một cuồng nhiệt,

đến một lúc như là sự xoắn vặn khiến lòng tôi quặn lại và liên liên tưởng đến một cơn đau. Có tiếng thở mạnh có gì như giày vò xen nhẹ sự tàn bạo. Vốn là kẻ từng gây nhiều tàn bạo mà tôi vẫn lấy làm e ngại. Bất đồ chân họ cứng như sắt nguội, người họ vặn vẹo và hai đôi tay với bốn bàn tay có những ngón tay, họ siết nhau, vò, ghi, rồi bắt đầu sục sạo điên cuồng. Tôi phát hoảng. Lo họ sẽ không bảo toàn tính mạng. Tiếng rên mỗi lúc một to. Nhưng tôi nghe trong đó là - sự tàn bạo đau khổ đã có gì xen niềm thích thú sung sướng. Điều này làm tôi méch lòng ghê gớm. Tôi tự ái và bỗng thấy một sự xúc phạm. Cơn này của tôi còn chưa kịp qua đi đã đập vào mắt tôi cảnh đôi bàn tay chàng trai làm động tác bóc vỏ. Rồi...

Tôi nhắm nghiền mắt lại. Nỗi đau đớn tăng cao theo tiếng kêu u ơ của cô gái. Họ... Trời ơi... Họ làm đau khổ nhau đến thế này sao?... Không chịu được, tôi muốn chồm lên gỡ họ ra khỏi nhau - cũng là lần đầu tiên tôi xuất hiện nơi tôi một hành động lạ: hành động cứu vớt - đối với cô gái... Gió đã giúp tôi đúng lúc. Nó nâng tôi lên đúng tầm hai thân hình đang quấn chặt lấy nhau, muốn hòa tan, muốn... Nhưng hành động tốt này của tôi không được cô gái đáp trả. Hơn thế, trong sự cuống quýt, cuồng hứng nào đó, vô tình cô chộp được tôi rồi liền siết chặt. Tôi đau đớn cùng tột, lòng cháy ngọn lửa căm thù. Cô gái thì như kẻ hấp hối. Chàng trai thì như một mãnh thú. Gầm gừ và rên rỉ. Cả hai cùng cuồng theo cấp độ chót vót của nỗi đau tôi...

Đến khi tôi tỉnh lại thì thấy mình đã nằm xa đôi tình nhân đến dăm mét. Còn chưa hết đau đớn và căm ghét nhưng vẫn nhìn họ xem sự thể thế nào. Thấy, họ vẫn áp chặt vào nhau, nhưng đã im lìm như chết. Không thương xót, trong tôi cảm thấy hả hê phấn khởi, âm vang một câu rửa tội địa.

Rồi cùng gió, tôi bỏ đi như kẻ vừa chiến thắng vang dội lấy lòng.

Lần đến một góc mờ tối lại thấy một đôi đang đứng. Người đàn ông đi dép lê, quần xanh áo trắng sơ-vin cầu thả, tóc đã muối tiêu. Người đàn bà

tóc ngắn mặc bộ đồ ngủ vàng chọi. Ông ta ôm, ghì, hấp tấp như một con chơi chơi. Người đàn bà thụ động, miễn cưỡng, vừa khuyến khích, vừa từ chối. Tiếng thở... Tôi đã biết rồi. Vẫn chỉ giống đôi trước. Có khác chẳng là độ tuổi, kiểu cách và mức độ... Cho nên tôi không muốn nhìn. Mặc họ giết nhau thế nào cũng được. Họ điên rồi. Tôi không làm gì được cả. Cũng chả đại ra tay anh hùng. Sức hèn phận mỏng chỉ thiết vào thân... Tôi rửa nữa: Một giống điên khùng.

Tôi lang thang chỗ nọ chỗ kia dưới gốc cây ghế đá thảm cỏ. Nhưng. Không sao hiểu được, chỗ nào cũng diễn ra một công việc mà tôi thấy căm ghét là chỉ có đàn ông và đàn bà quần riết lấy nhau rồi cùng một mục đích. Họ - chẳng đôi nào quan tâm đôi nào. Gần nhau cũng mặc, coi như mù như điếc cứ mình vì mình. Cả công viên vang lên tiếng thở, lênh láng nhớp nháp, lờm lợm. Tôi quay cuồng điên đảo vật vờ lên xuống muốn trốn chạy muốn gây sự muốn sử dụng sự độc ác muốn có sức mạnh để đập phá hủy diệt. Mà không làm gì được. Trong khi nhìn cây thấy cây rung tí. Nhìn ghế đá thấy ghế đá rập rình. Cỏ gãy nát. Rác rưởi lùnh nhùng. Hình như sóng nước ngoài hồ đang mỗi lúc một dâng cao, một sánh lại, buồn nôn...

Tôi chết giấc trong nỗi buồn chán cô đơn trống trải và bài hoại thân thể. Nhưng. Bỗng nhiên. Lần đầu tiên lại thấy bằng lòng.

Gió mơn. Mơn nhẹ. Mơn sâu. Gió thức lại tôi với cuộc chơi còn dài. Tôi sống tiếp.

Đã gần nửa đêm. Mùi sương nặng hơn. Se se. Tôi phập phồng phấp phồng trong nỗi bình yên như vừa qua cuộc tích lũy kinh nghiệm khủng khiếp mà thành trải đời. Rồi thậm chí, còn reo khe khẽ. Như muốn hòa vào đêm một âm thanh nhỏ nhoi khẳng định sự thực tồn.

Những đôi, những cặp đã biến đi đâu sạch. Tôi lấy làm dễ chịu vì điều này. Lại nhận ra cây ra cỏ. Sắp ngộ được rồi: cây cỏ đích thực là bạn của tôi chẳng?

Cả gió nữa. Nhưng gió thì hay thay đổi. Gió không thủy chung. Gió dễ đánh lừa bằng gian dối xảo quyệt. Gió tác động và kích thích nhiều khi phát triển hoặc muốn nổi khùng.

Xa xa có một lũ bù xù túm năm tụm ba. Tôi tò mò muốn tới xem. Mãi mới chuyển được cái thân rã rời đến với chúng. Ngạc nhiên thấy chúng cầm những mũi kim tiêm tự đâm vào mình hoặc đâm vào da thịt nhau. Chẳng đứa nào nhăn nhó đau đớn. Khuôn mặt lại vô cùng thỏa mãn. Những đứa nhòm ngó đôi mắt lấp lánh như sao, chân tay rậm rịch, đưa lưỡi liếm mép. Đứa gãi cổ gãi tai. Đứa sụt sịt như khóc. Có thằng nằm vật xuống ăng ặc như muốn chết. Cả bọn vẫn dừng dừng đâm, chọc. Một lúc sau chúng vứt kim tiêm ngổn ngang rồi bỏ đi, mặc thằng ban nãy ăng ặc nằm đó. Có lẽ nó đã chết. Thây kệ! Tôi cũng dừng dừng. Tôi quá chán cái bọn này rồi. Tôi cũng cố gắng bỏ đi. Bỏ đi mà không một chút băn khoăn áy náy hay hối hận gì.

Thấp thoáng nơi lề đường ngoài kia những cô gái phấn son với quần áo mát mẻ. Có tiếng qua lại. Con gái chào đi chơi anh ơi. Con trai hỏi bao nhiêu thì gật. Còn tùy đi gần xa thời gian nhanh chậm. Có nhà hay không nhà. Nói rõ ra xem nào... Tiếng con gái sao mà tội nghiệp. Tiếng con trai sao mà đều cáng. Thịnh thoảng có một gã trai cao to đi sát vào ngó nhìn công viên chếp miệng hôm nay tịnh chẳng có một gã nào rồi phóng vù đi... Lúc sau có một xe chở đôi tông lên vỉa hè. Xe tan tành. Người nằm bất động. Phía xa có một thằng cầm dao đuổi một thằng. Đuổi được tóm cổ chém cho ba chém. Máu phun ra, nạn nhân gục xuống. Thằng chém thông thả bỏ đi như chả có chuyện gì. Bỗng nhiên tôi thấy lòng mình thùng lỗ chỗ. Gió cứ phập phù như cửa cho đau thêm. Lại muốn đi. Nhưng đi đâu, khi xứ sở rộng đến thế này? Đi đâu thì chắc rồi cũng bấy nhiêu việc, bấy nhiêu điều, ngay cả cái trò mình làm chết người gãy chân què tay cũng có khiến vui lâu được đâu? Hay muốn lọt vào nhà riêng, phòng kín người ta? Thôi. Nơi đó chắc gì hay ho. Chẳng may mắc kẹt, chẳng hay bị tóm, sẽ chịu sự bầm vằm. Chả đại.

Ngả về sáng. Ánh đèn đường vẽ như loãng ra. Chỗ tối không còn đặc quánh lại nữa. Người thừa thốt, chạy như điên, gào rú như muốn cày tung mặt đường. Thành phố mê mết. Ngáp vật. Vặn mình khó nhọc.

Tôi nằm trên cỏ mà thương cái thức của mình lắng cỏ nghe cây lo sợ cầu khẩn. Giun dế im kêu. Bướm đêm gầy cánh. Gió tắt lịm. Mặt hồ phẳng lì như một tấm nhung đen.

Từ đâu chui ra những con rắn trườn đi đâu không biết, nói với nhau: cắn chết hết chúng nó!

Sâu hàng đàn lổm ngổm vừa ăn lá cây ngọn cỏ vừa hả hê tuyên bố: Phải tận diệt!

Chuột chui ra đi lại nghênh ngang chỉ nói một từ ngắn gọn: Phá!

Gián xòe cánh tỏa mùi hôi sinh tuôn những hạt nước đái như mưa.

Chó hoang cắn đầu cắn cổ, nhe nanh trắng nhớn.

Cú rúc.

Có tiếng gào.

Tôi bị mất tiếng. Muốn kêu mà không được. Muốn bò mà bất lực. Chợt phát hiện ra bụng mình có đất. Một con chuột cống cúi xuống hít hít làm toàn thân tôi sồn gai ốc. Rồi cái mõm khùng khiếp của nó gí vào người tôi thúc thúc. Tôi sợ quá. Nó tiếp tục lấy mõm vờn tôi đi. Đến sát mép hồ nó hất mạnh một cái làm tôi rơi xuống nước. Mùi hôi thối đến sau cái lạnh rùng mình. Tôi buồn nôn. Nhưng không biết làm gì với bụng đất, tôi từ từ chìm xuống đáy hồ - có thể là một sự hết kiếp. Nhưng trước khi chìm hẳn, tôi kịp hiểu được về mình: Tôi chỉ là...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Chỉ Để Bay Qua Một Bình Minh

Sau khi ông lão qua đời được đúng một năm, bà lão vào Nam sinh sống với con, ngôi nhà ngói ba gian ở giữa cánh đồng để hoang tự bấy.

Bắt đầu bằng lá rụng đầy vườn. Hoa gục xuống giậu. Những cái gì khô - nhẹ chạy đến tận hiên nhà, vui chơi và ở luôn tại đó.

Rồi, cỏ bắt đầu phủ lối đi vào ngõ. Ngõ mờ rêu xanh. Cỏ bò vãi kẽ nứt của vạch xi măng giữa các hàng gạch sân. Rêu nhú mầm ở cửa.

Ngôi nhà đã chính thức được gọi là hoang liêu khi gió có tự do - gào thét hoặc thầm thì; tiếng chim không còn nhút nhát nữa - thông thả, rồi cũng có khi là quyết liệt chói gắt hơn.

Như thế... để đón chờ một cái gì không giống trước?...

Mùa sinh sản.

Chim về làm tổ.

Nhiều.

Không đếm hết được.

Chim trống - chim mái bay đi bay lại, bay vào bay ra, bay xa bay gần. Hăng say, cần mẫn.

Ngày.

Tháng.

Chẳng mấy đã có tiếng chim non gọi - đòi...

Tiếng chim non là thành công của sinh. Là tương lai đã được nở. Hiện tại đã từng trôi đi. Là luân chuyển.

Tiếng chim non.

Tiếng chim non không dịu dàng. Nhưng tiếng chim bố chim mẹ thì dịu dàng.

Dịch về gian nhà đằng tây, ở hiên có hai cái tổ nhỏ được hoàn thành cùng một ngày. Đẻ trứng, trứng đều bị rơi, vỡ một quả. Chỉ còn một quả. Khi nở, cách nhau vài giờ. Khi kiếm ăn, mỗi cặp bố mẹ thường bay theo mỗi phương. Nhưng lại thường cho con ăn vào một thời điểm. Cũng có lúc bay ra đậu cành cây ngoài vườn, rìa lông rìa cánh cho nhau. Lích rích. Lóe chóe. Vẻ như trao đổi đối lại.

Một hôm, cặp bố mẹ con chim cái non đi kiếm ăn bị sập bẫy một gã thợ chim không bao giờ về nữa. Chim non đói ăn vờn cổ ra kêu. Bố mẹ con chim đực non đã san sẻ thức ăn của con mình cho nó. No bụng, nó im. Nhưng khi tối trời, nó lại hé mỏ kêu to. Bố mẹ con đực non bèn cắt cử nhau sang ứ. Nó tạm quên, chịu ngủ yên.

Kể từ đó, bố mẹ chim đực nuôi cả con mình và con hàng xóm. Tuổi học bay, chúng dạy cả hai. Nhưng có điều, con cái non vẫn sống ở tổ của mình, hoặc với bố nuôi, hoặc mẹ nuôi. Chơi đùa với anh nuôi, không bao giờ xa nhau trong khoảng một mét. Lớn nhanh ngang nhau. Trong cái tiết trời năm ấy thuận hòa.

Bắt đầu bằng bay ra sân. Rồi bay ra ngõ. Rồi bay ra kiếm ăn ở ngoài cánh đồng. Chim bố chim mẹ không còn phải mớm mồi cho chúng nữa. Chỉ hướng dẫn chúng tới được nơi có sẵn thóc rơi hoặc côn trùng. Đôi chim non đã dần độc lập, tách ra khỏi bố mẹ. Khi kiếm ăn, có sự khác biệt. Đôi khi bố mẹ chăm chú với mồi. Khi no bụng thường bay lên ngọn cao rồi rĩa lông, âu yếm nhau ở đấy. Đôi trẻ vừa nô đùa vừa kiếm ăn. Chim cái non hay nũng nịu, chành chọe. Kể cả lúc mồi sẵn, vẫn chớp từ mỏ chim đực nhỏ. Vậy mà nó không bao giờ bị mổ lại. Đôi khi anh chàng còn tự nguyện dâng cho nó con mồi ngon nhất. Nó hãnh diện tự hào. Cho mình có quyền lực tối thượng đối với anh nuôi...

Thời gian trôi đi.

Đôi chim nhỏ đã thực sự đủ lông đủ cánh. Hoàn toàn tự kiếm được ăn, không lệ thuộc bất cứ điều gì vào bố mẹ. Sức bay của chúng cũng không hề thua. Bản năng tránh và chạy trốn kẻ thù đã thạo. Chim bố mẹ quyết định: tách đàn.

Vào một đêm thật tối, chờ cho đôi chim trẻ ngủ say, đôi bố mẹ bay đi nơi khác. Chính thức từ đây mất liên hệ với nhau.

Sớm hôm sau tỉnh dậy, đôi chim non ngỡ ngác một chút. Nhưng trời vào chớm thu, trong xanh, mát dịu. Hương đồng thơm ngát. Gió đồng mơn man. Đôi chim trẻ tung cánh, cất tiếng lãnh lót ở trên cao, như chào đón một số phận mới của riêng mình.

Bình minh đỏ rực phía chân trời. Bình minh đỏ. Như máu của muôn loài có máu. Vừa khiếp sợ. Vừa thanh khiết. Mơ hồ một chút ghê tởm rạo rực.

Những cánh bay bé nhỏ. Chớp nhoáng. Lên xuống. Đôi khi như riu vào nhau. Cứ bay. Cứ bay. Như bay là sự sống. Dừng lại là chết. Bay như một trò chơi. Một kiếp. Một thách đấu khảng khái. Như muốn chinh phục

thượng tầng vô biên. Cho khiếp nhược. Thẳng nhu mì - cái kiếp quần quanh bé nhỏ.

Hiếm có loại chim đồng nào lại có ý thích ngông cuồng như thế. Hiếm có thời tiết nào, cao xanh nào lại gây kích động đến vậy.

Bình minh đỏ mãi. Tuồng như bình minh dừng. Bình minh không đi qua. Như là bình minh cố sủy. Như cái ác của một sự sống thánh thiện bất thường.

Con chim đực luôn bay trước. Con chim cái luôn bay sau. Thành thạo con chim đực hơi tụt lại như có ý nhường. Hoặc thúc đẩy.

Đôi khi con đực bay cao hơn một chút. Đôi khi lại bay thấp hơn. Như muốn rước bạn lên. Nâng bạn lên.

Như khí phách của một "con đực" chính cống. Khí phách một kẻ chinh phục. Có rắp tâm chinh phục.

Bình minh bay qua (vũ trụ) chỉ như một cái nhích mình thật khẽ. Màu đỏ pha nhẹ (rất nhẹ) một sắc vàng. Gió mạnh hơn. Gió không của cánh đồng ấy nồng ấm thân quen. Gió lạ. Gió pha. Gió hoảng.

Đôi cánh như lạng đi chút xíu. Con đực vội chờ. Một tiếng kêu nhỏ thoát thai. Rồi hai đôi cánh lại cần mẫn nhịp nhàng.

Cao. Cao nữa! Xa. Xa nữa!

Cao - xa đến mức nào?

Con đực tiếng trầm cất lên như hỏi. Con cái tiếng thanh cất lên như đáp. Hỏi gì? Đáp gì? Liệu có phải hỏi bay nữa hay thôi? Liệu có phải đáp rằng bay tiếp? Nhưng bay. Vẫn bay. Mặc trời đất vào thu. Mặc ánh mai hồng. Đã hồng. Phải, đã hồng. Như màu máu phai. Máu phai trong chậu

nước. Chậu máu hồng vết chảy từ đâu? Mùi hơi khó chịu. Tanh nhẹ như mùi bùn non đầm hồ. Dễ làm nhoáng đầu. Cánh bay lại chấp choáng. Rơi xuống một độ thấp nhất định. Một tiếng kêu hốt hoảng. Một lao vội đỡ lấy. Một tiếng kêu đáp trả. Rồi lại từ từ nâng bổng lên. Nhịp nhàng. Nhịp nhàng. Tuy yếu hơn. Nhịp nhàng. Tuy mới hơn. Nhịp nhàng. Tuy đã bắt đầu có dấu hiệu của sự không

nhịp nhàng...

Gió mạnh. Rồi gió xám. Gió xanh. Gió quẩn. Gió đùa. Gió hiểm.

Cái màu "không" hồng nhạt. Như màu môi con cá mè vừa mới chết. Tức là bình minh vẫn đang đi dù đi chậm chạp. Đi như sự sốt ruột dễ hóa bức mình của sự kiên nhẫn có giới hạn không thể nào chờ đợi.

Đôi cánh tung nhanh hơn. Cỗ nâng mình cao hơn. Như chạy đua với thời gian. Như e ngại. Như sự cố sức thách đấu. Như tuổi trẻ ngoan cường. Cửa niềm phấn khích đã bắt đầu mệt nhọc. Và lương vương một giọt dãi rỏ ra từ đôi mỏ nhỏ màu vàng hơi nhợt kéo thành sợi keo tơ mảnh mai càng lúc càng mảnh đến khi chạm đất không còn nhìn thấy nữa.

Tiếng kêu trầm lo lắng. Tiếng đáp trả thật khẽ. Đôi cánh nhịp một. Nhịp một. Đôi cánh còn trẻ. Nhưng đôi cánh của một loài chim nhỏ chưa quen bay xa. Đôi cánh mỏng. Đôi cánh vừa mới trưởng thành. Hình như đôi cánh đã có vết rạn? Dường như lông mềm hơi tớp túa! Tuồng như đôi cánh không còn muốn tuân theo ý muốn...

Đã qua cánh đồng quê hương. Đã qua một đồng. Qua làng. Qua xóm. Vượt lũy tre xanh niềm tự hào rào ngăn sự sống chống chọi với hiểm nguy đã trở thành biểu tượng. Qua sông đỏ đầm phù sa gió lạnh gió nâng gió của mai của kia của sau của sẽ tới. Đến bãi đất màu có đay có mía có đỗ có cỏ. Bay tiếp. Dù...

Bình minh một lần nữa cẩu bản. Bình minh vượt thoát. Bắt đầu bằng gió. Gió không thực mát nữa. Gió nhẩn nhó cau chan. Gió hiền đi vắng. Gió của thu còn non còn chịu sự bao vây của gió hạ bão bùng khốc hại. Heo may đảo vòng. Heo may mảnh. Heo may như tơ chỉ len nhẹ len nhẹ vào các kẽ hở của không gian trong những sơ hở của gió sa mạc trộn cùng gió biển. Màu hồng dù nhạt cũng đến lúc chấm dứt. Ánh vàng như mắt vàng. Như đói. Như buồn. Như mệt mỏi. Như cúi đầu.

Tầm cao cứ hạ dần. Núi như mọc ngược. Đất đã nhào lên phía thượng tầng.

Đôi cánh mỏng đã tứa máu. Hai đôi mỏ non đánh mất màu vàng hồng. Đen lại - xám lại. Há ra. Nhốt rõ xuống như nhũ đá. Bây giờ không phải chỉ ở con cái. Mà ở cả hai. Nhịp bay dài hơn. Chậm hơn. Đường bay đã lệch. Gió lồng lên. Hất tung. Vùi mạnh. Cố lấy lại. Cánh bay chập choạng...

Đã lại qua một lũy tre xanh thứ hai. Thứ ba... Nhịp bay đếnh đoảng. Tiếng kêu hầu như không thành.

Bất ngờ gió thốc.

Hai tiếng kêu vang hơn bao giờ.

Rồi chấp chới.

Rồi rơi.

Rơi.

Rơi.

Rơi theo hình zích zắc xiên xẹo.

Lúc đầu hơi chậm.

Cố chống lại nhưng không được.

Rồi rơi mau.

Rất mau.

Rơi như hai hòn sỏi.

Xuống một cái giếng đất đầu làng bờ cỏ xanh um.

Ở xa nhau độ một tầm tay lẫn vào bèo ong.

Chết như hai con chim còn đang rất trẻ mới phơi thai mà chưa biết gì một mùa sinh sản.

Bình minh tắt lịm. Nắng hực lên. Vàng đã giống đôi mỏ chim non vừa tới tuổi trưởng thành...

"Như một...

Tình yêu...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Choáng

Mùa thu như con gái thoa nhẹ son phấn bước lên sân khấu lần đầu bờ ngõ ngập ngừng trong lòng mang theo sự âu lo run rẩy. Mùa thu lại như sông nhỏ không sóng chiếc lá lặng im soi mình mất bóng. Mùa thu còn như trẻ lên ba ý thức mở phôi mà chẳng suy tư ngược nhìn trong veo mím môi tịch lặng. Mùa thu...

Trên chiếc xe một trăm mười phân khối là tôi giữa phố ở khoảng thời gian lưỡng lự một sáng tự thường.

Phố lạ như chưa bao giờ tôi biết hoài bão hư vô mộng mơ dấu phẩy về năm xưa hình thức chảy của thời gian bên ngoài tư tưởng. Giảm ga vào số dậm phanh không thuộc về ý thức năm ngón tay như con số vô tình công nhau hiện hình trước mặt người già. Hương phố thoang thoảng mà ngấm dần sâu da mạch rịn lên một dòng chuyển lưu về tim khiến nhói một cảm giác mơ hồ. Chắc là chảy về đâu đó ao ước tri âm cũng như dồn nén nhục cảm với bao dự nhớ âm vang của đường đi lối bước của năm tháng hay phù sinh vĩnh cửu cũng chẳng mong muốn tính không hay dật thêu khái niệm.

Tôi đi bằng phương tiện đốt xăng mà quên đi tự nhiên khởi nguồn cũng như đồng bào tôi quên những bụi đường cuộn lên sau tốc độ.

Thời gian không hiện tồn.

Đèn đỏ.

Đèn xanh.

Phố của chiêm bao.

Mùa của... mơ ước hay lương tháng quý tộc hưởng thụ nhỏ nhoi như khe một thời hiện đại vô tình?

Đi vào đường Nguyễn Hữu Huân mới biết là thói quen, là người, cà phê Lâm mời từ nỗi nhớ.

Nhiều người, nhiều người, nhiều người lắm. Mồi cười, mồi nói. Mắt buồn, mắt vui. Ánh nhìn chỉ chọt chạm nhau rồi trượt đi. Râm ran. Tiếng thìa quấy cốc. Sự nín thở hút ống nhựa. Khói thuốc. Phong thái nhàn. Không sang. Không hèn. Một cái thú lửng lơ nào đó. Ở cái khốn khó nghèo đói, cái chụp giật tranh giành đã dừng lại ở ngoài kia...

Tiếng cắn hạt dưa. Tiếng giày gõ nhẹ. Tiếng ánh sáng len nhẹ mơ hồ. Tiếng của thở. Của tim đập. Của máu chảy. Tiếng cọ nhẹ. Tiếng của linh ứng. Tiếng...

Tôi ngồi bàn cuối áp tường. Gọi cà phê nóng. Thuốc lá "Vi-na". Nhìn thấy hộp quẹt trên một bàn tay bùng một quầng vô sinh. Hăng lòng...

Tranh tường không nhiều và không gây chấn động. Thích nhất bức vẽ theo kiểu men rạn. Cà phê, khói thuốc cay xè...

Lơ đãng ngược trần nhà. Trong đầu nảy từ: một... Chân nọ chồng chân kia. Một tay tì bàn. Một tay kê trên gối. Ý muốn tan như nước đổ sàn nhà.

Lâu rồi ký ức gọi mời. Bàn tay muốn huơ lên cầm nắm. Bàn tay của nghĩ. Bàn tay chơi với như kẻ sắp chết sông. Thấy kệ một tiếng thở. Một ngàn năm. Sự quyến rũ của vĩnh cửu. Của buông trôi. Hay như sóng - sóng cuộn cuộn trong sâu thẳm địa tầng.

Giật mình.

Tôi ngơ ngác không hiểu nổi. Thời gian mới đó mà như xa xôi lắm - Tôi vừa mới chết đi và sống lại. Hoặc xứ sở nào đã cướp đoạt được tôi...

Một chớp thôi vừa mới chạm vào tôi như phải bỏng ánh mắt chị dịu dàng mà cửa đứt từng xúc cảm nơi tôi chị bối rối một giây quay sang cười không nguyên với bạn và tôi bàng hoàng như lúc bị thua thắng bạn trong một cuộc đấu quan trọng vì danh dự chị làm như lắng nghe câu chuyện của những người cùng bàn mà thực ra đôi tay trên gối khẽ động đập chao ôi là đôi tay gây chấn động phía tôi đôi tay đặc biệt ngàn vàng nó quyến rũ tôi và giết chết một khả năng buồn cũng như vui rồi thì mắt sâu nhìn qua không gian nhỏ hẹp ý thức về cái đẹp tự thân môi hường má ửng tuổi chị là gì với xúc cảm say mê từ ngoài chiếu rọi tôi lang thang trên từng tế bào chị và mon men vào trong thức chị không đành lòng chị lại ngược nhìn mỉm cười khiến tôi bị bóp nghẹt con tim nhưng tôi thấy vị ngọt như mật chênh choáng như rượu vội hút thuốc đỏ rực như cổ kìm nén cơn điên loạn bản năng chị chớp mắt thật dài và môi cắn chỉ làn da trên bầu má căng hơn còn ở dưới kia dưới kia là gì hỡi chị kính yêu... tôi hoang mang vội nhìn vào chiếc nhẫn quá đặc biệt đeo không đúng ngón tay trên bàn tay trái thiên thần của chị tôi hoang mang và bạt vía như heo may bỗng bị xô dạt bỗng vội vàng tìm chỗ núp là vách phố cổ trong tranh ông Phái trong tà áo kín đáo của thiếu nữ ông Vân chị nện vào tâm trí tôi nhất đầu tiên bằng cái hất tóc rồi quay ngang vẻ như hóng chuyện bạn bè cười vội vàng tiếng giòn thanh mỏng như tiếng của mơ trong nhạc ông Cao hết đoạn lại quay sang liếc nhìn im lặng ánh sáng lân tinh trong hai mắt đen nhánh âm u một hàng mi cong một làn môi máu màu má chiều đông thiếu nữ đàn bà hương của chị bay theo hương của mùa dịu bắt đầu quấy đập hương thu như tuổi có vị nước khe nhỏ vị ngai ngái nồng nồng gợi cảm giác đàn... khiến tôi chết giấc trong lời tuyên án âm âm của suy tư cái đẹp của vội vàng bản thể của chiếm... như thế giới không còn gì hiện tồn cả chị nữa chỉ còn duy nhất một xúc cảm tốt vời đang cuộn đến trời xanh...

Bất ngờ.

Hơn cả tình mơ chị ra về trước các bạn.

Bất ngờ khiến cho thất vọng hoang mang, lúc đứng lên lúc đi ra cửa, chị chẳng gửi lại gì dù một ánh mắt dịu dàng, dù một ánh nhìn lạnh lùng, hay dù chỉ là - má lại hường lên như trước...

Tôi vội nhao theo.

Chị nhà bàn vội hét lên chơi với: Ở kia thế còn tiền thì làm thế nào...

Tôi vội vàng nhào ngược trở lại xin lỗi, dúm vội vào tay chị một tờ giấy bạc rồi lại nhào vội ra dòng ánh sáng bên ngoài. Đến được bên xe nhìn tút theo thấy chị đã xa một tầm nhìn. Lập tức trong lòng bực một chấn thương...

Ngón tay cái của bàn tay phải ấn nút đề mà xe không nổ. Hai phút đồng hồ quý giá trôi qua. Anh bạn trông xe chạy lại giúp. Thì xe nổ ngay. Tiếng gầm đĩnh tai nhức óc. Xe chồm lên suýt gây tai nạn. Phố thu bị bằm bị xé. Lá bông rụng. Bông con đường trôi đi. Con đường trôi trong vết trượt thời gian.

Bằng cảm giác, bằng cầu may, đến một ngã tư tôi quẹo phải. Trời phù đèn xanh luôn sáng. Tốc độ xe không va quệt thứ gì. Thấp thoáng thấp thoáng. Lòng hoang hoảng. Màu áo. Dáng người. Gần hơn thì mái tóc. Xe rồ lên. Đèn đỏ bất ngờ. Nhưng là may...

Tôi thở không ra hơi. Chị nhìn ngang. Khuôn mặt. Khuôn mặt. Khuôn mặt chị. Khiến tôi vui mừng. Khiến tôi rối ruột. Không biết có phải màu má có lúc hơi hồng? Không biết có phải đôi môi hơi mím lại? Nhưng tôi thấy rõ khuôn ngực phập phồng. Thấy... Chị quát khế. Đừng có ầu. Tai nạn mất thôi.

Nhìn thẳng. Nhìn ngang.

Nhìn ngang. Nhìn thẳng.

Tôi chịu lùi lại bám sau. Ngắm sau. Đến bây giờ hình như chị mới có bối rối. Cơ thể chị. Cơ thể. Cũng như trôi trong một dòng xoáy vô tình.

Hà Nội hẹp vô cùng khi đường phố thuận cho xe đốt xăng. Và cũng vì cảm xúc làm quên lãng thời gian. Cũng còn vì không còn thấy gì ngoài một thực thể, một hương thơm. Một cái gì đó bùng lên dữ dội...

Bên một cái hồ. Cách đường. Cánh cổng màu xanh. Có sân nhỏ. Tòa nhà năm tầng màu vàng chanh. Không có một ai. Chị tự mở cổng. Tôi vội vàng dắt hai chiếc xe vào sân. Chị khóa cổng. Xong. Quay lại, khẽ hất tóc bước thẳng lên thềm.

Tại sao?

Chị hỏi khi cả hai đã ngồi xuống đi vắng.

Tôi không biết.

Sau mắt mở to là mắt khẽ chớp, bối rối lảng tránh tôi nhìn. Sau im lặng mơ hồ là tiếng bật cười rồi chuỗi âm thanh giòn tan phá nát ánh chăm chú của tôi và nó biến thành lúng túng. Giận dữ tôi khẽ hét chị cười ư? Chị nhạo tôi. Lập tức chị lặng im cúi nhìn. Vài chục giây mới khẽ. Không. Rồi bao trùm một cái gì không thể tả được. Chỉ còn tiếng thở cứ mỗi lúc một mạnh lên. Mạnh lên. Mạnh đến không còn chịu đựng nổi. Thì cùng nhìn nhau. Thật sâu. Và ánh lên một ánh gì vừa nóng, vừa sắc, vừa rực rỡ lung linh. Vừa...

Thôi được.

Chị buông thế rồi long lanh trẻ trung mỉm cười. Tôi như người say cứ dờ dẩn mà ngắm chị, mà thở vội vàng, mà nuốt khan. Chị ngấm lại. Hai ánh mắt như vồ lấy nhau, trộn lẫn rồi tách ra, rồi lại trộn lẫn. Hơi thở cũng gặp nhau, như gió thu rồi như cơn lốc, cứ xoáy lên, xoáy tít. Chị đưa tay cho tôi nắm chặt. Tôi hơi run theo rung động rùng mình của chị, muốn thuộc về nhau, đầy đủ và hiến dâng. Tôi định ôm choàng lấy chị nhưng chị vội ngăn lại khẽ đứng lên kéo nhẹ tay tôi.

Không phải ở đây. Tôi theo chị lên lầu. Tay vẫn trong tay. Bắt đầu vội lắm và thở mạnh. Không. Hình như tôi thấy chúng tôi đang bay lên. Mãi tít tầng cao...

Nước chảy vào bồn to như con thuyền có hương thơm quyến rũ. Nước ấm. Đầu này cuối kia nhìn nhau rung động. Một tê dại. Một khuấy phục. Một chiến thắng. Và khả năng thể nghiệm. Hơi thu xa bảng lảng mơ hồ. Như không có gì ngoài một cõi hư vô. Một cõi mộng mơ. Một cõi mộng tưởng. Một ký hiệu. Sự đối đáp của im lặng. Sự nâng niu. Tính nhẹ. Huyền. Thanh. Mỏng. Khả năng tột cùng của các giác quan.

Phòng rộng và sang. Những bước đi phải nhẹ và êm. Thế giới của mơ. Cửa thụ. Cửa hưởng. Cửa cảm xúc. Trào dâng. Ý niệm và khát vọng. Như con đường tình khôi khai phá và thác nước ngàn trượng bắt đầu thoáng hiện. Mờ nhòa...

Chị không còn trẻ đôi mươi mười tám nhưng hơn cả trẻ gót chân hồng đôi tay thon nhỏ khả năng tình cảm ở cả những nơi rất nhạy như thăng lên tính nữ của thế kỷ nào như đứng lại thời gian mạch máu nhỏ màu sẫm màu nâu màu đen màu trắng màu hồng run rẩy máy động rồi tuôn trào vết chảy mùi thơm tỏa ra mùi vị nồng nồng của thể vị của phách ánh của đa của đoạn dịu dàng và cuồng nhiệt vươn ra nhập vào trộn nhau tan tành gắn kết đột ngột và cuộc hành trình dài là đam mê là nguồn cội là khởi nguyên là kết thúc không có những cái nhìn soi mói những cử chỉ tục tằn không có đầu và cuối thoáng hiện rồi hiện đồng hiện rồi thoáng hiện mà nước thơm

cột khói dâng cao mà rơi hẫng mà phát triển thì thâm tắc nghẹn một gió bão trong ánh sáng hoang nhưng thâm sâu chìm khuất vỡ vụn rồi kết liền ngộp thở công trình sáng tạo của những phút giây tự do tuyệt đối tôi như nghệ sĩ vẽ tranh làm thơ viết nhạc và múa và tấu nhạc như con thuyền trên sông trắng thăm cỏ non sơ thủy nước đầu nguồn gội xuống đá trịnh tượng tôi mơ đi vương một tơ mềm cũng chính ở nơi này đã có heo may hạt vàng rồi ánh vàng mật ngọt hứng mọi âm thanh từ thì thảo rồi rền vang âm thanh của gió của biển của vọng vào thung sâu truyền đi mãi làm run rẩy thêm từng tế bào nhỏ như cơn bão khủng khiếp đại dương hất tung con thuyền mộc lên cao ngàn trượng rồi vùi lấp nó xuống lòng sâu cảm xúc kinh hoàng tê dại chất ngất đau đớn đỉnh cao của cái sống như chết trong êm dịu tê mê ngơ ngẩn để rồi từ từ hồi sinh như động cửa hồng hoang trở về vết chảy nhỏ bò trên phiến đá rồi dòng suối ngọt mát có bướm lượn hương thơm đã trộn vào đã nhập vào làm một đã kết dính đã thuộc về không còn một chia cắt nhỏ cảm thấy máu mình trong máu nhau tiếng hát du dương khép ngủ đôi bờ mi khóa trần mênh mang dòng sông con đò bình minh thăm đỏ mùi vị nồng nồng như đất ải gặp nước như sa mạc nhận mưa bản hòa ca cơn trùng tôn vinh vũ trụ mơ màng ôm trọn hơi thở cũng thuộc nhau như những ký hiệu định vị môi hồng tím tím má hồng rung rinh trôi vào giấc ngủ êm thuở thơ bé trong nôi mẹ có tiếng hát ru trầm trầm chính là quầng nghỉ của đợt tiếp theo mãnh liệt và hoang dại chất ngất tột cùng và không ngờ là khả năng trở lại của xúc cảm bay bổng kinh hoàng của lần sau cao hơn lần trước để nước thiên đường trôi chảy mê man bất diệt cõi trùng phùng mắt nhòa môi mận gọi tiếng từ tìm một điều giản dị cả đời đi tìm vì vậy mà đánh mất thời gian...

Nửa đêm hôm đó tôi ra khỏi nhà chị mang theo một hương thơm đặc biệt, trong lòng châng lâng chộn rộn và ý niệm hạnh phúc hiện tồn...

Về tới nhà, tôi chìm vào giấc ngủ mê mệt không mộng mị cho tới mười giờ sáng hôm sau mới tỉnh dậy. Lúc này mới ngỡ ngàng như vừa trải qua một cơn mơ. Không tin vào hiện thực. Tưởng đã đặt chân vào cõi nào

đó mà bây giờ lại bị ném trả lại nơi chốn nhàm tẻ đã dung tẩm thân trai trẻ suốt mấy ngàn ngày. Không tránh khỏi cảm giác buồn, cảm giác nuối tiếc. Và nỗi nhớ, nỗi nhớ lên men...

Mùa vẫn thu. Phố vẫn như lạ. Người vẫn đông đúc đi lại đua chen. Men theo ký ức có mơ hồ nỗi buồn như gió thoảng tôi trở lại ngôi nhà hôm qua với hi vọng tìm thấy một kiếp khác hoang đường. Vẫn đúng, chứ không thể sai được, cách hồ một con đường có cánh cổng xanh, sân nhỏ, tòa nhà năm tầng có màu vàng chanh, dáng vẻ của nó cũng chẳng khác một sự suy tư trong cái nắng thu vàng.

Tôi bồi hồi, rồi run rẩy. Mấy lần đưa tay lên định bấm chuông mà không thành. Đến lần thứ năm thì tự cắn vào ngón trỏ phải gần bật máu tươi. Lo sợ mơ hồ. Nghi hoặc mơ hồ... Thế rồi đến lần thứ bảy thì tiếng chuông reo...

Im lặng đến nghẹt thở. Đợi chờ như suối cạn với mùa mưa. Tưởng tượng ra một xúc động, một phút huy hoàng...

Thế mà, khi cổng mở, tôi bàng hoàng không tin nổi mắt mình. Một thiếu phụ cỡ tuổi chị trong bộ váy áo mỏng khẽ hất tóc nghiêng đầu lịch lãm hỏi:

- "Anh tìm ai ạ?"

Lắp bắp, thì thào, tiếng tôi rồi từng vụn nhỏ:

- "Tôi hỏi... về... một... phụ nữ... cỡ tuổi chị... có... mái tóc... mắt... môi..."

Người thiếu phụ chăm chú lắng nghe rồi mỉm cười thật tươi lắc đầu:

- "Thế thì không có rồi. Người phụ nữ đó không bao giờ hiện hữu. Anh đừng tìm".

- Tại sao?

- Tôi không biết nhưng chị ấy không có nữa đâu. Ở đây, là nhà tôi, gồm có tôi - anh ấy, chồng tôi - và một cháu nhỏ, nó là đứa bé gái mới lên năm thôi...

Tôi bật lên:

- Thế ư?

- Vâng. Còn như hồ kia thì không bao giờ có sóng lớn. Chủ yếu là gió như thu. Mùa xuân vẫn vậy. Mùa hạ cũng không thay đổi là mấy. Bây giờ mùa đông cũng sắp đến rồi. Anh xem, hoa sữa vào cuối rồi đấy. Hoa sữa giống như...

Tai tôi ù đi. Trong lòng bật tiếng mà miệng thì câm như hến: "Thế còn một ngày hôm qua? Cái bồn tắm ấy? Căn phòng ấy? Mùi hương ấy? Những dòng suối êm trôi rồi những cột sóng lớn? Những giờ - những tuổi trẻ - những hiến dâng và tận hưởng cùng tận tốt vời? Là sao? Là thế nào?".

Người phụ nữ lắc đầu khẽ nói:

- Tôi không biết.

Thất bại, tôi bỏ đi trong sự rã rời, bại hoại. Nắng đã vàng, đã rát lên da. Bụi đường đã ráo sương đêm, nhẹ hơn, cứ hơi có gió là lại cuộn lên, không kiên nhẫn, tấp vào mũ áo, tay chân, còn tấn công vào mũi, vào miệng, vào mắt những kẻ đi đường. Không gian tràn ngập tiếng động cơ và mùi đốt xăng. Bãi rác xộc mùi xú uế. Xen lẫn tiếng ruồi, lời cáu bẳn của kẻ kiếm ăn đoạn thág qua ngày...

Tôi về, buông mình xuống giường. Hết sắp, lại ngứa. Hết ngứa, lại sắp. Thở vẫn thở dài. Ôi a đủ kiểu. Mà cứ mỗi lúc hiện hình dáng chị, mái tóc, nụ cười, ánh nhìn, làn hương, và chảy về sự mê mị mệt mỏi. Mà

choáng váng ngây ngất ngắc ngư. Phát phìền, phát nhức. Không thể nào, không cách gì quay lại cuộc sống của ngày hôm kia, ngày chưa biết chị, bình lặng và u buồn. Mùa thu đã khác rồi. Khác lắm. Khác xa ngày trước... Chị ơi, chị ở nơi đâu có biết hay không, có thấu hiểu, có cảm giác gì, mà không lên tiếng? Chị lấy đi mùa thu, lấy nắng, lấy gió, gửi lại hương hoa kết tụ đằm đót bộn bề. Chị vô hình. Rồi hiện hữu. Rồi vô hình. Tôi ngúc ngoắc chìm chìm nổi nổi như kẻ bơi giữa đại dương mà không biết bao giờ thì tới được bờ?...

Cũng kể từ đó, như một thói quen, hay như một công việc bắt buộc, ngày nào tôi cũng đi lại những con đường đó, đến bên ngôi nhà đó, im lặng và lắng nghe với những hi vọng hão huyền. Lúc thì tiếng vợ, lúc thì tiếng chồng, lúc tiếng trẻ nhỏ vọng ra như xưa như thuở. Tôi ương bướng với lòng: "Không thể hết những ngẫu nhiên, may mắn". Vào sổ, dọn phanh, rồi tăng ga. Xe lao đi. Phốc như văng. Như thừa...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Con Gián

Ông Văn Tuấn chạy đi tìm cô thủ quỹ. Cô này muốn đi tiểu nên vội vàng chạy rơi cả guốc. Đang ngồi, thấy một con gián trên tường, cô tiện tay chộp gọn. Rồi vì thế mà cô mót tiểu không đi hết đã vội đứng lên. Một tay vẫn nắm chặt con gián nên chỉ một tay chỉnh lại trang phục cho gọn gàng. Ông Văn Tuấn không chờ được đã quay lại vào đúng cái lúc cô thủ quỹ đang tìm lại chiếc guốc. Cô cầm lên xem, thấy tuột một bên quai. Một tay gián, một tay guốc - cô thậm thịch đi dọc hành lang. Không hiểu sao lại vào nhầm phòng anh trợ lý có đôi mắt ti hí thường hay nhìn xéo và cười ruồi. Cô ngồi xuống ghế lau bàu: "Thời tiết xấu. Hôm qua mẹ em quát em chuyện quên gọi đầu". Anh trợ lý ngẩng lên rồi lại cúi xuống chúi mũi vào đồng giấy tờ. Cô thủ quỹ thấy buồn liền bật quạt cây cho tốc mái tóc ô van mà cô tự hào đẹp nhất cơ quan. Đến lượt anh trợ lý nói một mình: "Đã mất ba năm mà không tiếp cận được khu đất. Có lẽ phải thêm ba năm nữa". Nói xong liền uống nước. Cô thủ quỹ đã chuyển sang ngắm bàn chân bị tuột guốc, một tay vẫn nắm chặt con gián, chiếc guốc thì chỏng chơ trên mặt bàn. Một lúc sau cô nói:

- Này anh! Có làm cách nào để diệt con gián này không?

- Cô đi tìm một con chim cảnh ấy. Xé vụn nó ra, sau đó từ từ, nhớ là phải thật từ từ - cho nó từng miếng một.

- Phiền nhỉ? Hay thôi, cứ giữ tạm nó vậy.

Anh trợ lý lại đọc. Cô thủ quỹ không biết làm thế nào, cứ nắm chặt con gián. Một mùi hôi từ con gián tỏa ra khiến cô nhăn mặt. Gió quạt vẫn thốc tháo. Và cô thủ quỹ mím môi. Chiếc guốc trước mặt không hề xê dịch. Tiếng vọng nhỏ từ cuối hành lang khiến cô bực mình. Rồi cô chộp lấy chiếc guốc bước ra ngoài...

Ông Văn Tuấn lại vội vã chạy vào phòng cô thủ quỹ. Nhưng cô này buồn đi tiểu lần hai. Rút kinh nghiệm lần trước, cô tháo hết guốc ra và chạy chân đất. Một con gián thứ hai hiện ra trước mặt. Cô đưa tay chộp rồi diễm lại cảnh y như lần đầu. Ông Văn Tuấn không đợi được, bước chân hậm hực đánh động cả cơ quan. Lần này thì cô thủ quỹ về được đúng phòng. Nhưng chợt nhớ ra mình chưa đi tiểu hết nên vội vàng chạy ra nhà vệ sinh. Con gián thứ ba chờ cô. Tức giận, cô xòe bàn tay trái ra và cũng chộp được. Sau đó, cô gộp nó vào con thứ hai đang giữ bên tay phải. Chờ cho hết mót rồi mới đứng dậy. Nhưng khi bước chậm ở ngoài hành lang, tiếng còi xe làm cô giật mình và chạy vội xuống cầu thang. Đến bậc thứ tám thì cô dừng lại. Con gián cựa quậy trong tay khiến cô bị nhột khắp toàn thân. Rồi cô rùng mình. Bước ngược trở lên, cô chạm anh trợ lý đang cười tí toét. Cô im lặng không nói. Nhìn anh ngạc nhiên như lần đầu tiên mới phát hiện ra. Rồi bước tiếp. Họ không quay lại nhìn nhau.

Lần thứ ba ông Tuấn chạy đi tìm cô thủ quỹ nhưng lần này thì chính ông bị lạc vào phòng anh chánh văn phòng. Điều cơ bản là ông Văn Tuấn đã quên băng mắt động cơ của mình. Ông nói mà không như thấy mặt anh chánh văn phòng: "Mẹ tôi nói không được cho con giun đất vào nhà. Giun đất khó tính lắm. Không chịu được sàn gạch hoa đâu". Anh chánh văn phòng uống nước một mình. Đôi môi tấp tập thú vị. Rồi cũng lại cúi mũi xuống đồng giấy tờ công văn. Ông Văn Tuấn nghịch chiếc kẹp giấy. Mắt ông chăm chú lắm. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Anh chánh văn phòng ngẩng lên quát: "Quái lạ cái ông này! Tôi không mời nước mà ông cứ uống, chẳng là bất lịch sự lắm sao?". Ông Văn Tuấn giật mình tròn mắt: "Nhưng mà tôi có uống đâu?". Anh chánh văn phòng liền im. Vừa lúc một cô bước vào, rút

rè: "Thưa chú!". Ông Văn Tuấn cười hề hề: "Anh thôi.". Anh chánh văn phòng quạu mặt: "Khách của tôi!". Cô gái sợ, đi ra không chào. Ông Văn Tuấn nhìn hút vào đôi hông nở nang căng tròn... Anh chánh văn phòng nhếch miệng cúi xuống đọc tiếp công văn. Ông Văn Tuấn than: "Cô đơn quá!". Không có lời đáp. Ông Văn Tuấn liền gây sự: "Khinh tôi thế hả?". Chánh văn phòng ra bàn uống nước một mình. Như vậy, ông Văn Tuấn đành thôi sáo...

Cô thủ quỹ ngồi sửa móng tay, môi hơi treo đi có vẻ toàn tâm toàn ý. Chiếc áo bị bật một cúc trên mà cô cũng quên không biết đến. Con thạch sùng đậu trên mái nhà bỗng nhiên kêu: "Tặc... tặc..." làm cô ngạc nhiên dừng công việc. Rồi lại vùng lên chạy ra nhà vệ sinh. Vừa ngồi xuống, một con gián nữa lại xuất hiện. Cô rùng mình, co thắt cực mạnh, đưa tay chộp luôn. Rồi yên trí, cô đi tiểu nốt. Khi ra khỏi nhà vệ sinh, mặt cô buồn khùng khiếp. Ông Văn Tuấn chủ đích đi tìm cô, nhưng không hiểu sao đi vượt qua mà chẳng chào chẳng hỏi gì. Cô đắm sầm vào một người khách đến cơ quan. Mặt đỏ lựng, miệng lí nhí, hai tay đưa lên ngực làm bật tung chiếc cúc thứ hai... Người khách bước vội xuống cầu thang. Cô thủ quỹ bỗng hét lên một tiếng: "Gián!" rồi chạy vào phòng đóng sầm cửa lại. Cài chặt hết cửa, vừa hỗn hển, cô vừa cởi hết quần áo vứt lên bàn, đầu cúi xuống tìm kiếm. Cứ một lúc lại nháy cồn lên như một con mèo con đang đùa nghịch. Rồi hét tiếp: "Gián!". Cơ thể cô khẽ rùng một cái, hai tay áp chặt, như cô sợ nó (con gián đã chui vào trong cơ thể cô). Không yên tâm được, cô bật khóc và kêu cứu. Kêu mãi, kêu mãi mà chẳng có ai. Mệt, cô ngồi phệt xuống. Lại giật mình hét lên: "Gián!" Vội vội vàng vàng mặc quần áo rồi lao ra nhà vệ sinh. Con gián thứ năm đang chờ cô.

Ông Văn Tuấn cứ ngồi đợi, đợi mãi ở phòng của cô thủ quỹ. Mũi ông động đập như cố hít một mùi gì đấy. Khoảng nửa tiếng, ông nản, đã chạy ra nhà vệ sinh để tìm. Vừa bật cửa dòm vào, ông thất kinh khi thấy cô thủ quỹ ngã ở dưới nền, đưa mắt trợn ngược còn chưa kịp kéo quần lên. Một tay cô vẫn nắm một con gián. Bốn bức tường, chạt những gián. Chúng xòe cánh

tấn công ông Văn Tuấn. Ông này không kêu một tiếng nào, ngã nhào xuống người cô thủ quỹ.

Họ cùng chết với nhau.

Ngày mai trên báo an ninh chắc sẽ có một bài giết gân. Bà con lối phố sẽ được nghe những lời rao báo giết giọng phát ra từ máy ghi âm. Cơ quan ấy chắc sẽ khóc năm ngày.

(Sau này nghe đâu khi điều tra hiện trường, người ta không phát hiện ra một con gián nào cả, cũng không có dấu vết của gián. Không có con nào bị giết chết. Người ta bảo ở cơ thể cô thủ quỹ tỏa ra một mùi thơm đặc biệt. Còn ông Văn Tuấn, ông có một vết son rất đẹp ở trên ngực áo. Không ai khiêu kiện. Và cơ quan trở lại làm việc, vui vẻ hồ hởi hơn lúc nào hết...).

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Đi Đâu?

Ở điểm phân đôi con đường vào chuồng hổ hăn dừng lại để phán đoán. Hăn ngược nhìn trời, vẻ như tìm kiếm một con chim. Không thấy. Hăn cúi nhìn đất, vẻ như tìm một con chuột. Không thấy. Hăn tự mình thất vọng bằng việc buông thông thượt toàn thân. Cứ như thế thì hăn sẽ ngủ. Nhưng. Có tiếng thét của một con khỉ đột làm hăn choàng dậy. Hăn đứng tấn. Nghiến chặt hai hàm. Rồi đột hiện lý trí hăn bừng sáng. Hăn đi đến một quyết định quan trọng: Hăn thu người thật thẳng, sau đó tự xoay tròn theo chiều thẳng đứng. Tốc độ xoay tăng nhanh đến chóng mặt tạo gió vù vù. Cây ngả cỏ rạp cát bụi rác lá mù mịt...

Khi bình yên trở lại thì không nhìn thấy hăn đâu cả...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Đoàn Tàu Xanh

Trong tiềm thức tôi luôn có một con tàu xanh. Có lúc nó chỉ nổ máy rồi đứng im tại bến. Có lúc lại lao vun vút như tên lửa xuyên trong mây mà chẳng hề có một đường ray nào cả.

Một thuở, tôi ngạc nhiên lắm, song rồi quen dần, đến một lúc coi nó như một sự tồn tại tất yếu giống như sự tồn tại của bộ phận tính dục hoặc linh hồn. Không mím cười. Không dò hỏi. Thản nhiên đến mức kỳ quái, như chưa một lần có nỗi nhớ nó.

Mà cái màu xanh ấy cũng thật đặc biệt. Nó có vẻ giống như một giấc ngủ trưa. Nghĩa là rất ảo và thường làm dậy lên trong tôi một cảm xúc bỗng bênh êm ả giống như men say. Cho nên tôi thường yên tâm và luôn luôn khẳng định rằng mình đúng, rằng mình không sai lầm, rằng đoàn tàu màu xanh ấy đang tồn tại

ở trong mình, thậm chí ở ngoài mình, rằng nó đã có trong quá khứ và chắc sẽ ở cả trong tương lai...

Cuộc sống đối với tôi đơn điệu và tầm thường. Chủ yếu là ăn và ngủ. Thỉnh thoảng cũng có đọc sách và viết nhì nhằng dăm ba dòng. Thỉnh thoảng đi nghe người ta nói chuyện về tri thức. Thỉnh thoảng tranh cãi, hùng biện với bạn bè hoặc thậm chí với những kẻ xa lạ. Thỉnh thoảng thù hằn một ai đó, một vật nào đó hoặc một nụ cười, một khuôn mặt xinh xắn, một cơ thể đẹp, một cái tam giác tính dục ngùn ngụt... Có lúc lại dừng dừng và quyết tâm làm một người bạc nhược, thậm chí một cái vung tay tỏ bày

giận dữ cũng chỉ ngang chừng rồi buông thông như một sự an phận hay bất lực với thực tại cuộc sống nhàm tẻ và han gỉ.

Tôi rất thích nói và đã từng nói huyền thuyên suốt cả một ngày liền. Tuy nhiên gần đây tôi bỗng mệt và mặc dù cái nhu cầu nói vẫn còn nhưng trong tôi đã bắt đầu chuyển sang nói thầm, nói không có âm thanh, nói cả trong lúc ngủ, nói như kiểu sự khoái cảm tràn trề bất tận hoan lạc trời đất, lẫn lút địa lý và màu sắc không gian. Thậm chí chỉ nói duy nhất một tiếng “không” để đối thoại với những lời vô hình mà chẳng hề sợ phạm lỗi kiêu hãnh hoặc ngu tối. Tóm lại, tôi cũng chẳng sợ nốt cái khen chê của người đời và cuộc đời.

Tôi cho rằng mình cũng đã giống được cái nhìn xuyên bay, không sâu chuỗi nhưng cũng không bị cản trở bởi bất cứ một thứ gì. Một cảm giác tê tê, rờn rợn song hoàn toàn sung sướng cứ phủ lấy, đến lúc vỡ thành tiếng nổ khủng khiếp làm tan tinh ánh sáng. Đó là sự sụp đổ tầm thấp và sự chán nản mang tính ngông cuồng giống như của bọn dị giáo trong những phút cuối cùng của cuộc chiến đấu vì niềm tin.

Không. Tôi không khóc.

Tôi cũng chối bỏ luôn cả điệu vũ mê li của uy mua. Tôi giăng tơ và tôi nhả nhện. Đồng thời tôi cũng luôn luôn lôi kéo mọi mâu thuẫn về tụ tập trong bản thân, để chúng tự do tranh nhau một chiếc giẻ rách bám đầy bụi đỏ.

Thời điểm này tôi rất thích cười ruồi.

Nhưng các bạn cứ yên tâm. Nụ cười này không đều cáng lắm. Nó chỉ giống như của như một nhân vật kịch duy nhất của một đạo diễn sân khấu duy nhất, trong một nhà hát cũng chỉ duy nhất có một khán giả mà thôi. Bản tuyên ngôn hiện thời của tôi là “Những cái nhìn” hoặc chỉ đơn giản -“Sự dừng dừng”. Những dòng ánh sáng như những con lặn lặn qua lặn lại,

đùa cợt và bức bối, chung thủy một cách mù quáng với khái niệm ngẫu nhiên tồn tại. Khái niệm ấy là: “Trò đùa huy hoàng”.

Tôi vốn không chịu đựng được sự trì trệ. Vì vậy tôi thường có ý muốn hoặc ý thích phá đập. Nhưng thế nào? Thường thì sự phá đập chỉ xảy ra ở trong tưởng tượng của tôi mà thôi. Các bạn có tin không thì tùy, chứ tôi dứt khoát khẳng định sự phá đập ấy mạnh mẽ và khủng khiếp lắm. Không phải như thủy tinh vỡ hoặc đồ sứ xô nhau mà như những tiếng búa quai vào lô cốt đã mọc rêu đen sì. Đôi khi giống tiếng bộc phá nổ sập nhà tầng. Và tất nhiên bao giờ cũng rất sẵn bụi. Có khi nó tạo thành mây che kín bầu trời làm cho không gian đen đúa hết những lúc nhật thực toàn phần. Mặc dù vậy, cũng chả sao. Tôi vẫn bình yên. Thậm chí còn nhảy cẫng lên và bật được dăm tiếng giòn rất có sức thuyết phục: “Hi... Hi... hi... ”.

Tôi thử kể cho các bạn nghe một giấc mơ của tôi nhé. Đồng ý đi. Tôi kể gọn thôi. Giấc mơ được nhớ lại bao giờ cũng rơi rụng mất hai phần ba. Chả biết các bạn thế nào chứ tôi thì chỉ nhớ được những nét chính là những cảnh, những đoạn hoặc đẹp nhất hoặc khiếp sợ nhất hoặc tầm thường nhất...

Vậy tôi kể nhé:

Trong giấc ngủ trưa...

“Tôi cùng với đám bạn học phổ thông hăm hở đến trường... Những con đường ngoằn ngoèo hun hút, nhưng đẹp giống như những con ngõ hẹp ở một số làng quê Bắc Ninh... (Giấc mơ tự nhiên đứt đoạn mất cái cảnh đi học ấy)... Bây giờ tôi xin dùng các dấu ba chấm để diễn tả những sự đứt đoạn, chuyển cảnh đột ngột của giấc mơ... Một mình tôi đi trong các con ngõ nhỏ nối nhau chằng chịt, vắng vẻ, cạnh những nhà tầng cao ngút trời... Tôi cùng một cô bạn văn mới quen nhau một năm trước dạo chơi đến một suối nước nóng có cây cối um tùm phủ kín... Suối có cát như ở sông Hồng... Cô buông tay tôi chạy xuống một mình. Tôi gọi: “Cẩn thận nhé. H.M. ơi... ”. Chờ mãi ở trên bờ mà cô ấy không về. Mẹ tôi bảo: “Con đi tìm

nó đi!”. Tôi liền chạy xuống suối. Nhiều người quá. Em ở đâu? Mẹ tôi lội dọc bờ bên đây, tôi lội sang bờ bên kia. Cứ thế tìm. Em ở đâu? Nước suối ấm... Mẹ biến mất... Tôi cứ lội... lội... suối cao dần, cạn dần. Người vẫn đông. Em mất tích... Một khu nhà xây từ thời Pháp đô hộ sụp đổ một phần ba chặn gần hết con suối. Nước suối ấy chảy từ những khu vệ sinh... Tôi ngồi trên một hiên nhà tầng hai rất dài với cô gái lạ vừa mới quen, cùng nhau nhìn xuống sân vận động có một số đôi trai gái đi dạo và khiêu vũ. Em không xinh mà đẹp... Mỉm cười. Mắt không chớp. Dưới sân mưa. Tôi chạm phải ngực em ở bên ngoài áo. Em đỏ mặt: “Đồng trinh”... Nhà hơi nghiêng. Tôi sục hai tay vào trong áo em. Em vẫn chỉ cười và đỏ mặt. Zin... Quần áo tự nhiên biến đi đâu hết. Tôi vuốt ve em. Tất cả. Nhiều nhất... Chúng tôi bắt đầu... Giời ơi... Tình giấc”...

Các bạn thấy sao? Đó là một giấc mơ đẹp hay tục? Tôi kể như thế là thanh hay tục? Lại tùy vậy. Tôi chỉ kể thêm một chi tiết nữa. Sau khi tỉnh dậy, tiếc quá, tôi lại ngủ để được mơ lại. Và kì lạ. Tôi mơ lại. Chúng tôi yêu nhau... Tôi ngồi... Em ở bên lòng tôi. Đỏ mặt và chủ động... Tôi mãnh liệt... Lại tỉnh giấc và lần này thì không ngủ được nữa. Tiếc thật. Tức thật... Tôi bỏ ra cửa sổ đứng nhìn. Nhìn trời - trời xám màu chì. Nhìn phố - phố chẳng có ai... Nếu là các bạn, các bạn có vui được không?

Dạo này tư duy của tôi chán tẻ. Nó ngưng đọng và có vẻ lầy lội, làm cho tôi rất nhọc, nhiều khi gây nên cảm giác khó thở không chịu được. Tôi biết, đó là kết quả của sự bơm thêm những tri thức lạ trước nay chưa hề được thấm nạp. Mặc dù tôi luôn phản đối cách tư duy bằng khái niệm những thời kỳ thông qua xúc cảm. Tôi rất cay cú, đổ lỗi cho thời gian và khoa học. Thực ra thì đây là chuyện bình thường. Sự hòa hợp của các bản thể với những yếu tố phụ hòng biến đổi một tinh thần phức tạp vốn dĩ cảm tính. Tôi không sợ hãi nhưng có lo lắng. Bản lĩnh tôi chưa phải dồi dào nên tính cách rất có thể bị thay đổi một cách cưỡng ép. Con đường nghệ thuật cần đến niềm tin bảo thủ từ rất sớm, thậm chí cực đoan, cũng như sự hy sinh

không tiếc nuôi nếu chẳng may sai lạc chỉ nắm được một con số không khi kết thúc cuộc đời.

Tôi quyết định không tuân phục.

Sẵn thói đam mê du lịch và sự yêu thích phiêu lãng, tôi xách va li rời khóa phòng.

Mùa thu các bạn ạ. Nắng có mùi còn gió có màu. Tôi không bịa đặt đâu. Mùi nắng thu giống mùi da con gái đồng trinh chưa kịp tắm rửa cứ làm nôn nao cả dạ. Còn màu gió như ở giữa màu mắt và màu má đồng trinh những khi nhìn thấy các bạn yêu vào cái lúc sóng dục đã bắt đầu cuộn. Thử hỏi, làm sao lại không ghen tỵ và khát thèm cho được? Tôi đứng trên khoảng trống của hiên nhà tầng cao mà xa xăm và tê điếng, thương cho chính cái ký ức gần kề vài phút trước đây. Ở sâu thẳm, xa thẳm, thẳm thẳm vừa chợt ló hiện một màu xanh đoàn tàu...

Tôi xoay gót và bước xuống cầu thang.

Bạn phải hiểu hộ tôi thế này: Tôi là kẻ không nhiều lập trường và thường ngẫu hứng trong hầu hết các chuyến đi. Do vậy bạn đừng có hỏi tôi đi đâu và mục đích gì? Cả thời gian cũng vậy. Tôi bỏ ngỏ. Còn bây giờ thì bạn chịu khó theo bước chân du lãng của tôi vậy...

Tôi đi đôi giày đen nhọn mõm, đế cao, bó sát lấy chân và không có dây. Sỡ dĩ tôi phải nói điều này là vì nó bộc lộ một cá tính đi liền với một sở thích chả có gì đặc biệt. Chỉ đơn giản để cho mồ hôi chảy ra nhiều hơn và chân dễ bốc mùi. Tôi tự tin cho rằng có như vậy thì mới quyến rũ được những cô gái xinh đẹp. Tất nhiên bạn sẽ bảo tôi điên khùng. Nhưng đấy là do bạn có quan niệm hết sức cổ điển. Bạn cho rằng nếu là phụ nữ thì phải hoặc xinh, hoặc có duyên hoặc gợi tình chứ gì? Bạn lại cho nếu là đàn ông thì phải đẹp trai hoặc khỏe mạnh nhiều cơ bắp hoặc giàu có phải không? Thế thì bạn mới chỉ được biết đến những thẩm mỹ mang tính khuôn mẫu

mà quan niệm xã hội đã tạo cho bạn rồi ăn sâu vào ý nghĩ bạn. Tôi đây muốn vượt qua thông lệ và tin tưởng vào sự phán đoán nên tự đề ra những cách thức rất phù hợp với bản thân và tạo hiệu quả. Tôi chả biết diễn tả thế nào nữa. Nhưng đại để, bạn có thể yên tâm là tôi không hề điên một tí nào. Chuyện đi giày và thích thối chân của tôi gắn liền với một đam mê giới dục từ xưa. Thực tế cũng đã từng vài lần tôi gặt hái kết quả rồi đấy. Cho nên, bạn cứ mặc kệ tôi.

Chiếc va li của tôi thuộc loại nhỏ, chỉ bằng cái cặp. Có khóa số hàng hoàng. Tôi không nhớ đã mua nó ở đâu, trong trường hợp nào và mục đích gì. Tôi cũng không nhớ khi mua tôi có thích nó hay không. Nhưng lúc này thì tôi chả hề ghét nó một tí nào. Thậm chí tôi còn thấy vui vì nó gây cho tôi một chút phiền toái ở bên tay phải làm người tôi không cân đối, cứ lệch hẳn về một bên và luôn luôn bắt tôi phải cố gắng hơi co vai phải thành ra lại hơi tẹo sang trái. Tay tự do tôi vung khỏe như để bù lại sự thiệt thòi của anh bạn phía đối diện. Mỗi hồi túa ra trong lòng bàn tay xách va li. Tuy vậy, tôi càng nắm chặt và ước muốn vắt kiệt được hết nước ở bàn tay đó. Đến gần nhà chờ xe buýt tôi mới sững sốt tự hỏi không biết mình đã bỏ những gì vào trong va li thế nhỉ? Kể ra thì vẫn đủ thời gian để cho tôi mở nó ra xem nhưng tôi từ chối, miệng nhếch một nụ cười thầm nói, thôi, chả quan trọng... Câu này đột nhiên đã an ủi tôi nhiều lắm cho nên trong lòng hơi hờ. Tôi leo lên xe một cách dứt khoát, nhanh nhẹn khiến một ai đó khen “động tác thật gọn, đẹp, tài hoa - thật khác người”.

Ừ thì nếu mà xe chật tôi đứng đã làm sao. Nhưng các bạn có tưởng tượng được không, trong xe toàn phụ nữ. Tôi bị một thứ hương thơm kỳ lạ, gắt gao và quyến rũ bủa vây. Chỉ có hai cô là đẹp, còn lại thường và xấu. Tôi không dám hé lấy một tiếng, nén cả thở nữa. Chỉ mười phút sau, tôi say lảo đảo phải dựa vào một cái thành ghế. Hơi tiếp xúc phải cơ thể một đàn bà, làm cho từ đấy trở đi tôi bị yếu tim và tê dại

thần kinh.

“Ô anh này! Đến ga tàu rồi sao không xuống?”

“Hả? Tôi bảo xuống đây hay sao?”

“Thì hỏi anh xuống chỗ nào anh cũng lắc đầu. Đây là điểm trả khách cuối cùng. Chẳng lẽ anh lại theo ra tận bến đò à?”.

“Ừ nhỉ? Thế thì tôi xuống”... “Nhưng mà các anh cười làm gì? Tôi thấy chả có gì đáng cười?...”

“Vậy thì thôi vậy... Chào nhé... Hẹn gặp lại...”.

Vừa bước về phía nhà ga, tôi vừa lẩm bẩm: “Nếu tàu xanh sẽ đi, tàu đỏ quay lại.”...

A... Thế hóa ra tôi cứ luôn bị cái màu xanh ám ảnh và thôi thúc. Và con tàu cứ trở đi trở lại một cách dai dẳng, ổn định. Cả vào lúc ý thức đã hoàn toàn sáng suốt, cả vào lúc trong trạng thái tư duy bị cô đặc hoặc sự thật khác xa hoàn toàn với nó. Việc bây giờ tôi hăm hở bước về cái phía lố nhố những người hoàn toàn minh chứng cho việc đoàn tàu màu xanh luôn luôn tồn tại ở trong phía tận cùng sâu thẳm. Cũng như việc muốn chối bỏ nó là hoàn toàn vô ích, chỉ làm chậm một quá trình phát triển có tính chất phù hợp với thời gian và bản thể.

Tôi thanh thản với chuyện sẽ tham gia vào một con tàu màu xanh đi ra khỏi thành phố. Tôi không dự cảm điều gì hết mà cứ tự do trong ý thích sở hữu khung cảnh, đồng thời tạo một xu hướng chấp nhận mọi cái mới mẻ và lạ lùng... Những thử thách kiểu loại như mùi hôi, lời tục hoặc ánh mắt hằn học, sẽ không loại bỏ được tôi thực hiện bằng hết những mơ hồ nhòa nhạt ở nơi tiềm thức. Mà tốt nhất là tôi cứ du hành, có khi chỉ vài chục cây số đường, sau đó quay về tự an ủi rằng đã có và xong một ước mơ. Mặc kệ tất cả mọi sự lo toan...

Tôi không biết mình mua vé thế nào và lên tàu ra sao, nhưng đúng như ý nghĩ tôi, con tàu màu xanh như giấc ngủ trưa. Nó dài hơn bình thường. Mặc dù không ai nói với tôi nhưng tôi biết chắc chắn nhà ga quyết định gắn thêm một toa chẳng để làm gì. Toa này hoàn toàn bỏ không mà lại bật hết đèn, quạt và đài. Nhân viên tàu vẫn qua lại đầy đủ. Có cả việc một tiếng rên kỳ lạ từ đó ngân lên, ngân rất dai, thôi thúc lòng người vừa nở tính dục, vừa khát yêu đương...

Một thiếu phụ rất đẹp đã nói với tôi bằng một thái độ rất nhã nhặn:

- Thưa ông! Xin mời ông ngồi xuống ghế! Còn va li, ông hãy để lên trên giá gỗ kia. Tôi đảm bảo chuyến đi của ông sẽ vô cùng thú vị... Ông đang sở hữu một thứ mùi rất lạ và nó có một sức mạnh chinh phục đặc biệt...

Tôi thất kinh trước cái vẻ quý tộc hết sức phương Tây ấy và lấy làm xấu hổ về sự thô kệch của mình. Đồng thời lại tức giận sự thính nhạy xúc cảm và tâm lý của bà ta. Mặt tôi nóng bừng (chắc là đỏ lăm). Tôi mới cố gắng một cách kiệt sức, kiềm chế hơi thở, mỉm cười rồi khẽ cúi đầu.

- Thưa bà! Tôi rất biết ơn bà! Nhưng vì một lẽ bà là người không bao giờ có hạnh phúc cho nên tôi quyết định tiếp tục trừng phạt bà. Bằng chứng là trong chuyến đi này bà sẽ không thể nhìn thấy những gì mà bà luôn ao ước. Xin chào bà!

Khuôn mặt người đàn bà thất sắc, đôi mắt mở tròn nhìn tôi và muốn thanh minh. Nhưng tôi đã cương quyết từ chối bằng cách bước đi dứt khoát... Tôi cam đoan với các bạn đêm đó người đàn bà sẽ phải nhỏ nước mắt khi đang nằm trên giường với một đồng chăn nệm êm ái và thơm lừng. Mặc dù rất muốn tự tử nhưng rồi sẽ tìm cách ngủ thật say nhờ uống thật nhiều rượu mạnh... Về phần tôi không hề ân hận một chút nào, thậm chí còn thấy hả hê vì đã trả thù được một giấc mộng xảy ra cách đây bảy năm. Tuy nhiên, tôi bị nhọc khủng khiếp, giống như sau cơn thác loạn ái lạc vào

một đêm có gió nồm khốc liệt. Tôi buông mình xuống một cái ghế, tay đưa lên bật tung cúc áo. May sao tàu chạy. Tôi khẽ nhắm mắt lại cố thở thật sâu kết hợp với thuật luyện tâm đặc biệt mà tôi mới nghĩ ra... Màu xanh luồn vào dần dần chiếm chỗ. Trí não tôi được thỏa mãn độ chừng mười lăm phút. Khi tôi mở mắt ra, con tàu đã đỗ ở một nhà ga đầu tiên.

Một ông già ngồi đối diện với tôi ăn vận rách nát có khuôn mặt tối tăm xuống tàu. Thế chỗ là một cậu e chừng sinh viên năm thứ ba, thoát đầu có khuôn mặt dửng dưng, sau đó đổi sang một nỗi buồn khủng khiếp khiến ai thấy cũng phải kinh hãi. Cậu ta chẳng nhìn ai cả, và cũng chẳng nhìn gì. Đôi mắt mênh mông xa xăm và thâm kịt. Nhìn vào đó không ai có thể kìm được tiếng thở dài. Kẻ yếu đuối sẽ nghĩ đến một cái chết bằng thuốc ngủ hoặc treo cổ. Tôi định quát vào mặt hắn ta một câu rằng: “Thằng dê tiện! Thà mày cứ khóc lên còn hơn.”... Tôi không dám nhìn hắn nữa, cứ phải quay ra cửa sổ tàu. Toàn bộ số màu xanh trong não đã mất hết. Tôi như cái bã trầu của một bà nghiện vào lúc túng tiền mua cau. Lại đập “choang” cái vỏ chai trong tưởng tượng. Hắn giật mình một chút, nhìn tôi bối rối. Nhưng chỉ nửa phút sau hắn lại chìm vào cơn sâu. Lần này tôi nổi da gà. Rồi tôi khiếp sợ, liền xách va li đứng bật dậy, chạy bổ về phía đầu toa...

“Xin lỗi ông! Ông làm ơn làm phúc đổi cho tôi chỗ này với. Ở nơi kia tôi không sao sống nổi”.

“Hả?”

“Ông giúp tôi đi nào! Hãy ngồi ở số 62 đằng kia. Tôi van ông đấy”.

“Hừ, đồ hèn”.

Tôi đau đớn và vô cùng xấu hổ. Người đàn ông kiêu hãnh đi về phía đó với niềm tin mình vừa làm một điều vô cùng to lớn là hạ nhục được một con người...

Tàu vẫn chạy.

Bây giờ thì cái màu xanh từ trong thức tôi loang dần ra ngoài. Tôi sung sướng cười lên và để mặc nó bay. Ước gì về với vô cực...

Hương thơm gì lạ quá, như ở đầu vú trinh nữ trộn lẫn heo may. Khi tôi nói điều này, bạn đừng có liên tưởng đến tính dục. Bởi vì cảm nhận của tôi hoàn toàn... nghệ thuật. Thứ hương này rất đặc biệt. Nó như ru ngủ và nuôi sống một niềm vinh quang vốn dĩ tồn tại trong lớp vỏ bọc vô hình. Tôi không ngạc nhiên nhưng bị xáo trộn. Sự mẫn cảm về triết học bị thủ tiêu đột ngột. Bất giác một cơn sốt nhẹ thoáng qua tạo thành cơn rùng mình giống với khoái cảm. Hương thơm đó liền bị cô đặc, vo tròn lại, trắng hồng rồi lung linh như đốm nắng dưới một giàn hoa leo. Mê hoặc và cuồng vui...

Phía thật xa xôi một tia chớp xanh quẩn lấy cây xương rồng lắm gai. Một khe suối khô khao khát một vòi rồng khỏe mạnh để được no nê. Hơi thở nhẹ làm phập phồng đôi nhỏ, và tiếng rên nghẹn nhỏ nhoi truyền đi rất xa, và một bàn tay múa lên như quờ tìm hơi ấm và đơn côi, và nhớ nhung...

Phía bên kia:

“Trời sắp mưa. Lạ thật! Chả cho biết điều này từ sớm hơn”.

Thở dài.

“Có câu hát hình như buổi tối mới dám nghe. Lại có câu thơ ban đêm mới đọc. Chỉ có cái nhìn thì bao giờ cũng được.”

“Chả trách một tình yêu có thể mãi xa. Cái rõ cái rá chẳng mang được ơn người.”...

Phía bên này:

“Thuốc lào hút buổi sáng quả gớm thay. Bọn chuột thì đào tẩu, còn mẹ con nhà chó không sao vờn vai nổi”.

“Câm như vỏ hến cũng tốt cho trời đất. Nhưng mà gió. Phơi vải vào lúc này thì không biết sẽ ra sao?”

“Ôi... ”

“Tuổi với chả trẻ. Ngạt thở. Lạ!”

“Hình... ”

“Xình... xịch... ”

Tôi thực sự muốn một giấc mơ. Hoặc có thể tôi chỉ là con mèo nhỏ. Khối thun dãn nở ra, co lại, bông bênh, võ đôi... Một khoảnh khắc, tiếng tôi chìm trong tự nhiên, hơn cả niềm vui - một cái gì bốc mạnh, tỏa rộng, che lấp. Muôn triệu hạt sáng bay cao.

Phía bên này:

“Không biết mấy giờ sẽ đến HD nhỉ?”

Phía bên kia:

“Độ năm giờ”.

Phía bên này:

“Như vậy là còn khoảng năm mươi phút nữa”.

Phía bên kia:

“Vâng”.

Giờ thì tôi đã thấy một cô gái giòn tươi ngồi chéo góc với tôi. Cô ta mỉm cười vì biết là tôi nhìn sang. Trời ơi. Tôi mù thật rồi. (Có mắt mà như mù), đã bỏ phí bao nhiêu thời gian. Lúc này phải tranh thủ mà ngắm thôi. Con gái bao giờ cũng nhạy cảm và kiêu hãnh. Soi mắt nhau rồi lảng đi.

Nhưng tôi chỉ là một gã háo sắc (hay cứ cho là như thế đi). Tôi còn có thể nhìn đi đâu được chứ? Nào. Xin phép làm một nhà mỹ học kiểm định cái đẹp. Cô đừng tự ái với tôi cô gái...

Phía bên này:

“Em là sinh viên có phải không?”

(Ồ! Một thằng đê tiện. Hăn trơ tráo thế mà dám bắt chuyện với cô gái ư?)

Phía bên kia:

“Vâng”.

(Trời ơi! Xin cô đừng nói với hăn.)

“Năm thứ mấy?”.

“Năm thứ hai”.

(Tôi van cô. Hăn tầm thường lắm đấy. Cô không thấy ư? Cái đầu đinh. Cái cằm lẹm. Lại chẻ. Con mắt quạ...)

“Trường nào thế em?”

“Bách khoa...”

Tôi ghen và tôi giận, liền đứng phắt lên, trừng mắt, khiến cô sửng sốt và khẽ run. Không nói một câu, tôi bước về phía nổi toa.

“Ờ hay!...”

(Đồ ngu. Đồ đểu. Còn mày thì hèn. Còn cô, đồ lẳng lơ...)

Tàu rập rình và tôi đau khổ. Bạn sẽ bảo là tôi bịa đặt. Một cô gái chưa hề quen đi cùng tàu bắt chuyện với kẻ khác, có gì mà quan trọng? Vâng! Thì chính tôi cũng chẳng hiểu nổi. Đầu óc bập bênh và trôi về phía ký ức. Tôi thầm nói: “Phụ nữ rất thích phụ tình. Phụ nữ rất giỏi phụ tình.”. Đột nhiên mặt mày xây xẩm, tai ù. Tôi bước vội vào ngăn rửa mặt. Soi gương thấy một khuôn mặt dị dạng. Liền cúi vội xuống vịn vào nước rồi hối hả vốc từng vốc hắt vào mặt. Trời ơi! Khát. Háo. Nóng. Đau nhói. “Phụ bạc. Phụ bạc”. Một cơn sặc sụa khủng khiếp làm cho nhức ngực... Tôi soi lại gương thì kinh hoàng nhận ra một khuôn mặt tái nhợt, một đôi mắt đỏ đục, trợn ngược. Mặc kệ nước chảy xuống cổ áo, tôi loạng choạng bước ra chỗ nổi toa...

Mắt bất ngờ nhìn về nơi cô gái, bắt gặp sự hốt hoảng hiện ở mặt, nhất là ở mắt. Hình như cô muốn đứng lên, muốn bật thành lời gì đó. Hình như cô muốn gọi... Lúc này, tự nhiên tôi đắm tự ái. Tôi vẫn mắt nhìn cô chăm chích, rồi nặng nề bước vào cái ng hè lên xuống, đứng sát vào cánh cửa tàu đã khóa, nhìn ra ngoài qua một lớp kính...

Trời đất đang lúc không hòa thuận. Không gian đang thẫm màu. “Đối trá... Phũ phẫm... Cái làn da ngăm ngăm giòn tươi ấy... Ánh mắt vừa ngây thơ vừa dĩ hòa... Hàm răng trắng...”. Tôi thấy ngọt ngào vô cùng. Lại muốn đập phá. Vừa lúc trời đổ mưa. Ban đầu là những dây mưa nhỏ bay chéo. Gió hơi lạnh. Tôi khẽ rùng mình, nhưng vẫn gan lì đứng áp sát vào chóp tàu. Mưa to một cách từ từ. Khi nó ồ ạt xối nước xuống mặt đất thì tôi không thể đứng mãi ở đó được. Mưa hắt qua chóp kính sẽ làm ướt hết. Mang theo nỗi buồn, tôi trở lại toa...

Không. Tôi mang theo niềm tự ái quá lớn cho nên không thể nhìn vào mắt cô gái. Tôi buông mình xuống ghế, thở hổn hển và nhắm nghiền mắt lại. Sự im lặng của con người để làm nổi rõ tiếng rú rít của gió mưa, tiếng kêu gào, rên xiết của con tàu. Màu xanh ơi, hãy trở về với tôi... Những người con gái phụ bạc tôi trong liên tục mười năm liền... Không được. Màu

xanh mát hút. Hình như tôi đang cười trên lưng một con trăn gió và nó đang muốn quăng tôi đi thật xa...

Phía bên này:

“Mưa đẹp quá em nhỉ?”

Phía bên kia im lặng.

Phía bên này:

“Sao em không nói?”

Phía bên kia:

“Em mệt quá rồi. Em xin lỗi...”

Tôi choàng mở mắt nhìn thấy cô gái đang nhìn tôi, có gì như bối rối và hối hận.

Tôi lại nhìn đi chỗ khác. Nhưng không lâu được nữa. Dường như một niềm dịu dàng nào đó đang len nhẹ vào tôi, xua đi những giận dữ và nỗi đau... Gặp ánh mắt cô gái, tôi hơi lúng túng. Cô chớp mắt rồi nhìn xuống. Đôi môi như muốn cười. Gã trai tán tỉnh cô hình như nhận ra những ngấm ỉn của cô nên đã nhìn tôi hằn học. Hắn lại quay sang bắt chuyện.

“Nhà em ở phố nào?”

“Thôi anh ạ...”.

“Sao thế...”

“Anh thông cảm. Mưa to quá. Ta nên im lặng”...

Hắn bức tức thấy cô nhìn tôi chớp chớp. Hay quá! Một sự ngọt ngào rất khác lạ cứ thấm dần và như nâng bổng tôi lên...

Từ đây, tôi không còn cô đơn như trước. Nhưng quyết định sẽ không hé môi làm quen với cô. Tôi vốn dĩ có thói quen chinh phục con gái chủ yếu bằng mắt. Tôi tự tin vào đôi mắt mình biết nói. (Tất nhiên là đôi chân thối cũng rất quan trọng nhưng với những cô gái trẻ thì bao giờ cũng cần khởi điểm bằng mắt). Chỉ có kẻ đại mới dùng lời đầu tiên. Như cái gã ngồi đối diện với tôi đây. Gã đã thất bại một cách thảm thương. Ai cũng bảo tôi có một đôi mắt tình và đầy uy lực. Tôi không thích từ chối điều này. Ít nhất là với phụ nữ, khi soi mắt, bao giờ tôi cũng thắng, kể cả với những người mà tôi đem lòng yêu...

Bây giờ, tôi nhìn cô gái này khá chăm chú. Không phải cô đẹp theo tiêu chuẩn mà cô đẹp theo kiểu riêng. Đẹp từ làn da không phải trắng hồng. Đẹp ở thể hình không mảnh mai. Đẹp ở đôi mắt. Đẹp ở đôi môi, ở cái liếc trộm, ở bối rối làm duyên. Tôi bắt đầu mê cô...

Con tàu vẫn lao đi dưới mưa. Tất cả mọi người đều im lặng. Cô gái thì không còn tự nhiên trong những cử chỉ ngồi, cử động chân tay, nhìn, cười, thậm chí cả thở nữa...

Tôi thích hàng mi dài hay chớp. Tôi thích cái căn môi ý thức có người đang “soi” mình. Tôi thích việc cô cứ thỉnh thoảng lại dùng tay kéo phẳng vạt áo... Con tàu làm sao còn chiếm được sự quan tâm của tôi nữa. Dòng chảy thời gian tôi cũng không biết. Tôi muốn thôi miên cô, dụ dỗ được cô, để đuổi đi những chuỗi nhạt nhẽo tháng ngày qua. Vậy thì, cô đã bị tước đoạt mất tự do, cho dù nó khiến cô phải làm duyên và trở nên đẹp hơn, nhưng sự căng thẳng sẽ lấy đi từng ít một niềm hạnh phúc có được người hâm mộ.

“Quý khách chú ý. Con tàu HN - HP chuẩn bị đưa quý khách về ga HD. Chúng tôi sẽ dừng lại mười lăm phút để đón trả khách. Đề nghị quý khách kiểm tra lại hành lý tránh sự nhầm lẫn. Khi nào tàu dừng hẳn quý khách mới được xuống. Đoàn tàu xin cảm ơn quý khách và hẹn gặp lại...”.

Cô gái giật mình. Còn tôi ngơ ngác. Sự thực tôi không biết mình cần xuống đây hay xuống HP. Cô gái với tay lấy hành lý rồi đi nhanh ra cửa. Qua chỗ tôi, nhìn nhau một lần nữa, mỉm cười. Tôi hốt hoảng, định kêu một tiếng nhưng không nổi. Bất giác đứng bật dậy rồi lại ngồi bệt xuống ghế.

Trời vẫn mưa rất to. Tôi nhào người ra cửa sổ. Nhìn qua kính không thấy cô đâu cả. Tôi sợ một cái gì đó sẽ hành hạ tôi kể từ khi này trở đi. Thế mà để kết thúc ngay được nó, tôi nghĩ chỉ còn có mỗi cách là băng ra ngoài mưa đó. Không tính toán thêm, tôi

giật vội chiếc va li rồi lao ra cửa tàu. Mặc kệ mưa vẫn đang rơi...

Không thấy gì hết.

Tôi xộc vào nhà ga đông đúc. Nghiêng ngó chỗ này chỗ kia. Thấy ai giống giống liền đi tới ghé nhìn sát mặt, chấp nhận mang tiếng là kẻ thô bỉ.

Không thấy gì hết.

Tôi lao ra ngoài hiên.

Không thấy gì hết.

Ngoài trời mưa lại to hơn. Mặt đường lênh loáng nước. Một vài người chui vào xích lô trùm vải mưa. Tôi chạy vội xuống, kéo những mép áo mưa nhòem vào, bị mắng cho té tát.

Không thấy gì hết.

Tôi cứ đứng luẩn quẩn trong mưa, mắt lơ lảo nhìn xa nhìn gần. Không gian chỉ một màu trắng đục. Gió rít. Toàn thân tôi ướt như chuột lột. Một số ánh mắt nhìn tôi dừng dừng, một số mĩa mai giễu cợt, một số ngạc nhiên tò mò. Tôi không chấp, ai muốn hiểu ra sao thì hiểu. Sự quan trọng không

phải là đoàn tàu màu xanh. Không phải là cái lạnh từ mưa. Không phải là sự đồng cảm của mọi người. Mà là... người con gái đó, bạn có quyền coi tôi là một kẻ dở hơi, bạn có quyền mắng tôi, thậm chí bạn có quyền cho tôi đang bịa đặt. Tôi không hề cãi lại câu nào. Ruột gan tôi đang giãy giụa. Đầu óc rối tung. Thế rồi tôi quyết định bước đi thật nhanh vào con đường đối diện với nhà ga...

Trong suốt cơn mưa chiều đó, tôi đi lang thang các phố to phố nhỏ của thành phố với một hy vọng mong manh là sẽ nhìn thấy ánh mắt đen thẳm thẳm ấy. Mặc cho rét. Mặc cho người phố bàn tán. Đốt cháy ngọn lửa bên trong để xua đi nỗi sợ cái giá băng và tăm tối của căn phòng tôi đã ra đi. Đoàn tàu màu xanh xa xăm. Tiếng còi hú lên như con thú hoang bị trúng thương. Đoàn tàu nghiêng sắt rỉ máu. Đoàn tàu quằn quại dưới mưa như sắp lên cơn sốt. Cái màu xanh bay bổng, loang ra như vết mực trong bát nước, chẳng mấy chốc đã phủ kín bầu trời...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Bà Quản Lý - Ông Học Đường

Bà quản lý bảo với ông học đường rằng không thể có vấn đề xịt phòng cho hoa tuy líp được. Ông này cãi bướng, ngược đường lịch sử, ông nói về La Mã cổ đại. Nói mãi, nói mãi, kết cuộc ông bị rơi vào lĩnh vực tình dục học. Để khám phá một chi tiết khoa học, ông nhận xét về cái áo của bà quản lý. Đến lượt bà này gân cổ lên cãi, vấn đề mà bà cãi mang tính sống còn của sinh tử trong vũ trụ, bà hoạt kê tràng giang đại hải những kiểu loại mũ và không quên đính kèm vào chúng kiểu như hình học không gian và vật lý trị liệu. Đã thế thì ông học đường phải trình bày cho tường tỏ những điều mà ông đang quan thiết, ông mê mải nói về sinh dục phụ nữ, từ việc tả hình dáng đến chức năng, tác dụng và bao giờ loài cá cũng được ông đem ra làm ví dụ minh họa. Ông học đường biểu dương các đường xẻ rãnh nhưng lại chê bai các hố sâu. Bà này tự ái liền mắng ông này bằng cách kể về loài bọ ngựa. Không sao. Ông học đường thừa khả năng liên tưởng và thể nghiệm những liên tưởng, đã đưa tay thọc mạnh vào đũng quần, miệng tả về những con ve bay trên trời mùa hạ, những đàn lũ nghiêng ngả trên biển động rồi hội tụ trên nóc tháp đèn. Bà quản lý trợn tròn mắt, liếm môi, nói về những khẩu hiệu của bảy năm bà từng theo nghề diễn ngôn không cần biết nghĩa. Đến nước này thì ông học đường buồn quá vì gương mặt ông nhàu nhĩ như một cục tẩy. Ông học đường trầm giọng rủ rỉ một bài thơ tự họa những tháng năm ông nằm trong bụng mẹ. Ông tả một cái túi, ông tả những chất nhầy, rồi ông tả về dòng chuyển lưu, rồi ông tả về giấc ngủ. Ông gọi đó là ấu thơ chưa biết cười. Ông cũng gọi đó là hiện hữu tầng sâu và nỗi nhớ chôn vùi. Sau đó ông đi đến một kết luận: Triết học bao giờ

cũng mù tịt về nguyên thể. Bà quản lý không đồng ý, bảo rằng cái ngày bà trở thành đàn bà, mặc dù rất sớm, mới mười lăm tuổi, nhưng bà có gặt hái được niềm hạnh phúc. Bà mơ màng kể về cái cơn đau ồ ập rồi mau chóng tan đi nhường chỗ cho những rung động của đam mê, sợ hãi và sự tự hào thách đố kéo bà vào những nhịp phách mãnh liệt như thể lao vào một cuộc chiến đấu, giành giật. Rồi nỗi buồn của sự chia tay những giọt máu tươi. Nỗi buồn đã bị xé toang cửa sổ. Nỗi buồn làm tổ... Ông học đường vẫn kiên trì quan điểm của mình: Thực ra nguyên thể là không thể có được. Nguyên thể bị kết án trong ý niệm và bị chôn vùi khi ý thức hướng về. Ông còn hùng hồn, thậm chí dùng lời lẽ có vẻ báng bố khi đoan quyết vấn đề nguyên thể trong vận động của ý thức nhưng có vẻ không chắc chắn về điều đó, ông liền đưa ra một kết luận chắc nịch thứ hai: Nói chung không nên đưa vấn đề nguyên thể vào ý thức hoặc không cần ý thức, gạt nó sang một bên, đóng khung nó lại để chờ đến một dịp thuận lợi sẽ tiếp tục điều tra, vấn tưởng... Bà quản lý ngao ngán nhắc ông học đường hãy thực tế một chút, tập trung câu chuyện về hướng từ bi. Ông học đường vẫn mắt, gậy gố, những xảo thuật, nguy tín là cách tốt nhất để đâm thủng trái tim nhân loại, và bao giờ cũng vậy, giờ chuyển gác luôn diễn ra một cách khôi hài, nhiều kê, lỗ bịch, nhưng thể nào cũng có vài tên trung thành mù quáng thích dùng dùi cui, vài tên thì chạy qua hàng rào hét toáng lên những tư tưởng hỏa mù, tất nhiên có một ít kẻ nghiêm túc suy tưởng thì lại chệch đi quá xa đường biên mà bọn hăn từng vạch ra và có lúc đã đứng đường. Bà quản lý nhắc khéo: Thuở trước có một vụ nổ nghiêm trọng, nó làm tổn thương một kẻ nhạy cảm nhất thế kỷ, người này vĩnh viễn không bao giờ còn công nhận những giá trị hiện thực, anh ta sống trong ảo mộng, trong cơn hung bạo của suy tưởng, không bao giờ trở về điểm xuất phát, cũng không bao giờ anh ta đến đích, suy tưởng anh ta dòng trôi miên tục, ào ạt, cứ thế làm xói lở từng tí một những cấu thành thể thức anh ta, nhưng... Ông học đường rõ ràng là đang rất buồn. Bà quản lý nói tiếp, anh ta đánh mất lịch sử, thực sự là thế, trong khi anh ta cứ tưởng bỏ là mình ôm được lịch sử, sống trong lịch sử và chết trong lịch sử. Rồi bà này mĩa mai, rõ là một cuồng tưởng. Ông học đường đỏ mặt phồng má tưởng sẽ hét toáng lên. Nhưng rốt cuộc ông lại thờ

dài thườn thợt. Đặc ý, bà quản lý bắt đầu bài thuyết giảng. Trong những con số thì con số hoàn hảo nhất là con số 0. Cuộc đời chúng ta, đã từ lâu lắm rồi, bị trói vào những con số. Chúng ta luôn mò mẫm đi trong nó, bị nó xỏ xiên mà cứ ngộ tưởng là nắm nó trong tay. Nó cười mỉa chúng ta trong bóng tối. Nó hiện hữu chốc lát với chúng ta chính vì ý đồ trêu cợt chúng ta. Chúng ta chìm ngấm vào chúng, lặn ngụp, hụt hơi mà không tìm nổi điều chúng ta cần. Những con số không bò đi đâu cả, chúng có đấy, lung linh, lúc lắc, lổm ngổm, mà thực sự lại trơ lì, bất động và rất vô tính. Với tuổi, con số bao giờ cũng tìm cách tạo ám ảnh, có khi ám ảnh đến điên loạn, bức tử. Nhưng ích gì đâu. Con số bền bỉ với chính mình. ý thức của chúng ta đòi nó thay đổi. Nhưng ích gì đâu. Chính là ý thức của chúng ta luôn thay đổi. Vậy làm thế nào? Chúng ta bất lực cả thôi. Những con số chẳng thương tiếc chúng ta đâu. Chúng ta bị kết án bởi (bằng) những con số... Bà quản lý còn muốn nói nữa nhưng chừng như bà bị hụt hơi. Ông học đường cứ trở mặt ra nhìn. Bà này lúc này lại tỏ thái độ căm tức. Ông học đường cứ bị giật giật hai môi chừng như đang rất muốn nói nhưng chừng như ông đang bị bí từ. Thế rồi thật đột ngột, ông kéo khóa quần lòi ra rồi phun nước ngay trước mặt bà quản lý, thậm chí nước bắn cả lên giày lên tất lên váy bà này. Bà này thay đổi sắc mặt. Bà chăm chú nhìn dòng nước của ông học đường rồi trong khi ông này rùng mình sung sướng và cất nó đi thì bà cất giọng triết lý. Bà bảo nó không còn trong như nước cất nữa rồi. Đã bị lẫn thể tạp. Nhưng sẽ rất tốt. Sự bất lực không phải bao giờ cũng đáng trách. Mà là sự bất lực đáng yêu. Nó sẽ cho ta xem thường dục vọng. Trí tuệ ta sẽ trở nên miễn tiệp. Là lúc ta sáng tạo chói lòa, sáng tạo không còn điên khùng mà sâu thẳm của suy tư đã dám phản tỉnh, dám chối cả bản thân mình, thậm chí cả vũ trụ. Ta đau khổ hơn đồng thời cũng thanh thản hơn. Ân oán không còn ý nghĩa. Chính ta cũng đang tiến dần đến vô nghĩa, cái này sẽ thực sự hiện hữu là khi ta tự vắt kiệt mình rồi. Kiệt thì chết chứ sao. Chết. Gớm chữa. Chẳng đe dọa được gì. Chết thì cũng giống một con bọt. Làm người là giai đoạn khổ cực quá rồi. Con bọt là niềm mong mỏi và khát vọng đích thực. Con bọt luôn luôn ở trường... Ông học đường cứ xệch miệng mà không cười, đầu ông ngúc ngắc chừng như muốn rũ bỏ cái gì đó quá nặng

mà ông phải mang. Họ im lặng một lúc khá lâu. Nhìn nhau chăm chú. Hai cái nhìn nối kết đường thẳng. Nhưng không có nhục cảm ở trong nhìn. Rồi nó thông nhau, cũng là lúc ông học đường đã tìm lại được từ. Chỉ có điều từ của ông bây giờ rất đặc biệt. Nó dập dính như sữa lạc đà: Một thời tôi gọi tên tôi bằng những cung bậc âu yếm. Người yêu tôi khó chịu quá đã bỏ tôi mà đi. Tôi khóc mất bảy hôm. Bảy hôm không ăn uống ngủ nghỉ gì. Chỉ có khóc mà thôi. Mà khóc trong bảy ngày thì hết bát lăm. Tôi chẳng còn nước để mà đi tiểu. Tôi khóc trong nỗi thương xót chính tôi một khả năng tình cảm quá lớn với những biểu hiện quá nồng nhiệt. Người yêu tôi cũng theo nước ấy mà từ bỏ tôi mãi mãi không về cùng tâm tư tôi một giây nào nữa. Sau đó tôi đi tắm giặt. Tôi mới nhận ra rằng đàn bà là điều quá lớn đối với sự hiểu biết của tôi. Như màn đêm buông xuống mặt sông phẳng lặng. Tôi đã chính thức chuyển sang đoạn sống khác. Tôi tránh gọi tên của tôi. Tránh soi gương. Tránh nhìn vào mắt đàn bà. Nhưng tôi không tránh mơ mộng. Tôi luôn một mình đi đây đó lang thang trong tưởng tượng. Tôi không buồn. Không khổ. Không đau. Không vui nữa. Như một sự sâu sắc. Có những ham thích lạ lùng về suy tưởng. Thích tranh biện với cái bóng. Nhưng tôi yêu mèo con khủng khiếp. Nhưng nó cứ biết động dục là tôi lại cho đi mua con khác về nuôi. Nhưng tôi không chu đáo được như một người mẹ. Tôi thấy loài mèo giống đàn bà. Giống ở sự nũng nịu. Giống ở những nanh ác đột khởi. Giống ở cái mùi ở sự kín đáo đến ngạc nhiên. Tiếng kêu của tính dục... Nhưng tôi không hiểu gì nhiều. Dù sao cũng là những ý thích thể chân. Tôi cụt mất một số điều và mọc thêm một số thứ. Ngại thốn thức và âu yếm. Ngại thương xót. Ngại làm tình. Đến lúc làm tình không còn lên tiếng. Đến lúc tình dục chừng tưởng giải lao. Nhưng giấc ngủ đã quá dài. Quá dài rồi. Thì tôi đi nhìn những đàn bà đái. Thấy tiếng kêu của nó xé ruột. Xèo xèo mà xé ruột. Một ngày kia tôi sẽ thôi gọi nước tiểu như thác đổ. Tôi sẽ nhìn nó vĩnh viễn. Giấc mơ còn nhiều. Giấc mơ lớn ấy rồi phải thành công. Tôi ít tin lắm và đã tin thì khó từ bỏ. Mà thực ra cũng có thể đi nằm. Ở chỗ háng luôn có cảm giác của vũng lầy. Chạy bộ cũng được. Nhưng chân tình thì không. Tôi mong muốn cuộc đời thừa... Bà quản lý chăm chú lắng nghe và mỗi lúc một thêm âu yếm. Nhìn

vuốt ve. Thông dâm tưởng tượng. Rồi ngồi xuống, ngồi lên bàn chân có giày đen của ông học đường, day đi day lại xuýt xoa. Lát sau nhồm lên, lột giày của ông học đường rồi tưới đầm bàn chân của ông này. Ông này trang nghiêm rồi run rẩy nhìn bà này mỉm cười. Bà quản lý khoát tay. Trời hôm đó có mây. Và mây thì không bay được. Chim kêu lên quang quác. Gió tắt. Ông học đường phớt gió, mắt nhìn ra phương nam. Bà quản lý mỉm cười rồi khẽ hít hà hơi thở của ông này. Đối thoại ngầm. Chúng ta cứ tưởng chúng ta gặp được đồng loại. Nào ngờ chúng ta lạc loài. Chúng ta lạc loài ngay từ khởi thủy. Hoa tuy líp quá riêng và không chia sẻ được với đất đai nhường thổ. Nó gửi vào đấy quá nhiều hy vọng mà kết quả chỉ những chúm chim trong khi cần là cần cây quả hạt nhựa. La Mã thì quá kiêu căng và quá sớm trong tiến trình. Kết quả lịch sử đi mãi những đường vòng. Lịch sử phát cuồng trong những bạo dâm thâm khốc. Người ta nhớ về Hy Lạp với nỗi đau khôn nguôi và cơn giải tỏa chiếm quá nhiều thời gian mà không tẩy đi được ản ứ. Rốt cuộc ản ứ chong ản ứ. Câu hỏi bản thể thẩm đầm máu người. Mà tính người thì mỗi lúc càng bị lãng quên. Chúng ta chạy trong cơn mê. Mà tính người cứ xa vời vợi. Câu hỏi về người ngày sau dài hơn ngày trước và càng bức thiết bao nhiêu càng mâu thuẫn rối rắm bấy nhiêu. Chúng ta than thở. Chúng ta kêu gào. Không thỏa mãn được. Chúng ta xé rách khoái cảm. Nhảy điên cuồng trong thất bại khoái cảm. Rồi thì trường độ khoái cảm càng ngăn lại. Cô đơn ập chụp chìm chúng ta vào đau khổ. Tính người càng xa. Đạo đức chủ nghĩa thất bại và trở thành ma hời vọng động không bao giờ từ bỏ chúng ta nữa và sẽ luôn quấy rối chúng ta ám ảnh chúng ta kỳ khi nào chúng ta phát điên mới thôi. Chúng ta không khóc được nữa. Nước mắt chúng ta cạn vơi do nhờn với chính cảm xúc và chúng ta sốt ruột muốn trưởng thành. Không được. Chúng ta đành phải bơ vơ bầu vuu khi thì cái cọc khi loài cộng sinh khi là giọt nước nhỏ nhoi sôi sệt lại từ thuở kiếp nào. Chúng ta rất muốn mà không thể hài lòng. Và chúng ta hão huyền trong mọi học thuyết. Rốt cuộc chúng ta bị bỏ rơi. Hoang mang bãi hoải. Tin rồi không tin. Nhiệt tình hét lên những từ rỗng. Học thuyết nào cũng khởi từ tìm tòi sự thật để đi về giả tưởng. Chúng ta bị mù mịt mê cuồng. Học thuyết không bao giờ ở giữa đời chúng ta, nó luôn có tham

vọng đi vào lịch sử và trở thành di sản trù lên chúng ta, bịt mắt chúng ta, giết chết tư duy chúng ta, tách lìa chúng ta ra khỏi tự nhiên. Chúng ta đi đâu được nữa. Không thể. Lạc rồi. Lạc từ vạn triệu...

Ở những con số cụ thể bao giờ cũng có những tiết điệu không thực. Bà quản lý luận rằng sự gợi cảm của ngôn từ phụ thuộc vào những quãng nghỉ. Ông học đường nối tiếp: ngôn từ là chúa phụ bạc. Kể cả khi tập trung nhất, tìm kiếm nhất, nó phản bội chủ nhân, phản bội ý tưởng, khiến cho chủ nhân bị lỗ bịch và thường rơi tõm vào đau khổ. Bà quản lý thì quan tâm đến sự mập mờ mà ngôn từ tạo ra và cho đó là những đặc quyền của những phù thủy. Nó không bao giờ có ý nghĩa lớn khi chỉ dừng ở khả năng mô tả. Kể cả khi có những triết gia vĩ đại muốn dùng hình thức này. Biết bao sự ngộ nhận lời của vĩ nhân. Tuyệt đại đa số tầm thường hóa khái niệm của vĩ nhân. Phản bội vĩ nhân bằng sự trung thành mù quáng hoặc bám vào bề nổi của phương pháp. Vĩ nhân cổ xưa không chủ trương đi tìm sự thật chân phương. Họ suy tưởng độc lập và suy tưởng mang tính khoái cảm cục bộ. Tri thức họ tung ra quyến rũ đến mức chính họ luôn mỉm cười trên từng con chữ suốt hàng thiên niên kỷ. Mà bây giờ không có những hoài bão kiểu hồn nhiên như thế nữa. Suy tưởng đã muốn đi vào dục vọng. Hoặc nhuốm dục vọng. Suy tưởng mòn... Ông học đường không phản bác nhưng lại đề cập đến sự bất lực của ngôn từ và sự thất tin vào khả năng của nó. Ông bảo rằng ngôn từ chỉ là cái vỏ không bao giờ chuyên chở được hết tư tưởng. Cái vỏ này thường khô, mốc, mọt ruỗng... Làm chủ ngôn từ là điều ảo tưởng. Dùng ngôn từ để mức cạn suy tư là sự điên rồ. Ngôn từ ngụy tạo. Tư duy ẩn mình. Ngôn từ chỉ là ký hiệu không bao giờ đủ sức đồng hành với chủ nhân. Nó mang người ta vào mê cung. Dìm chế mọi hình thái của tự do. Ngôn từ buồn nản...

Cụt lời ở đấy, ông học đường đưa ngón tay trở lên miệng mút chùn chụt. Bà quản lý chăm chú và liếm mép và nuốt khan. Và bất ngờ bà này rên. Ông này hộc. Nhìn nhau. Nhưng bất đồ cả hai quay lưng lại nhau. Họ bước về hai hướng khác nhau...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Hãy Bò Đi

Khi sinh ra, tôi không biết đi mà chỉ biết bò. Động tác cũng thật kỳ lạ, cứ vịn vẹo đến nhẵn nhó vì đau đớn thì mới di chuyển nổi thân xác. Một cái vệt nhót ngoằn ngoèo vạch lên trên một nền đất trắng xóa. Tôi đau đớn nhận ra mình hoàn toàn một mình. Tứ phía hoang vu và ác độc. Tứ phía như đều có những con mắt thao láo hằn học và giễu cợt. Có gì như chờ đợi tôi kiệt sức để khẳng định một sự thẳng thắn lý tưởng. Mà thực chất cái âu lo đã tràn tới ngấm vào trí não khiến tôi gục xuống mà khóc. Niềm phấn khởi đùng đùng ở phía xa xôi, cũng ngạo nghễ giống một tiểu phụ không biết nhìn ngấm sự sống và cuộc đời, vì cho rằng mình duy nhất tồn tại bằng vô ưu không hình sắc và định lượng thời gian. Điều cay đắng là những hạt cát cũng chẳng muốn bám vào tôi, dừng dừng như sự khinh bỉ không cần nguyên cớ. Không nước mắt. Không. Không hề có nước mắt. Ngay từ những phút đầu tiên đã không hề có nước mắt. Loãng nhạt và trống hoác. Một cảm giác se sắt từ từ xâm chiếm khiến những tiếng đập ngắt đoạn như phân tách thức thể làm nhiều hạt nhỏ rồi cố tình không muốn kết dính. Im lặng thì bền vững còn mãi mãi cảm thì tươi bời. Ba mươi ngày không bằng một phút thậm chí ba trăm ngày không bằng một phút. Thế mà đã có truyền tụng rằng, sự gắn kết để sinh thành vốn khó khăn và đau đớn, khoái cảm chảy tràn trong từng ống máu và tế vi tới mức muốn tự tử. Đây. Niềm tin khó đạt được. Ngay từ hơi thở đầu tiên giao hòa với đất trời. Thân thể nhiệt hạ, linh cảm rã rời một tình yêu mỹ lệ. Tôi cố rướn. Dù sao cũng phải công nhận, khát vọng tiến lên phía trước là có thật, mặc dù phía trước ấy hoang vu và đầy bất trắc. Sự thơ ngây cũng vậy, tôi đã tiêu pha nó từ trong bụng

mẹ, hơn thế, từ khi chưa có cuộc giao hoan, nó đang ở cả trong hai phía dưới những nỗi khát hoàn toàn ích kỷ; khi chấp làm một thì tự thân đã rất hoang toàng cho nên không thể nào tiết kiệm được. Tôi lại cố rướn. Oằn mình để mà rướn được. Nhưng mà vẫn khó khăn lắm. Tiếng thở nghe rõ quá, lớn như tiếng rít của mãnh cầm hoặc khúc cửa của hai miền hoang vắng. Tiếng thở buồn nản. Tiếng thở nhũn nhùn vào lúc trí lực teo đi như hạt vừng. Tiếng thở lại mảnh như sợi tơ bay vào không khí. Rồi tiếng thở lại to dần, lại một lúc như tiếng cọ nhau (lần này thì) của mãnh cầm và hoang biệt. Tôi không muốn chết. Đó là chân lý vừa chợt lóe sáng trong phút hiểm nguy nhất của tính mạng và linh hồn. Để chứng minh (cho ý tưởng), tôi dồn tất cả sức mạnh để làm cho cái mẩu con con nhòn nhọt ở phía chót cùng được động dậy. Rồi khi nó động dậy được thì hét toáng lên (tất nhiên là tiếng hét chỉ vang trong thân thể tôi), liền giải tỏa được một niềm tuyệt vọng đang sắp đóng tảng như băng Bắc Cực. Tôi cố gắng tiết ra được một nhúm nước bọt. Lẽ thường sẽ phải thở phì phì ra xung quanh để đánh dấu vương quốc của mình, đồng thời tỏ oai, chứng thực sự tồn tại riêng trong của vũ trụ. Nhưng, để nuôi sống tức thời thân thể, tôi chẳng có gì khác, đành phải nuốt trôi nó (cái đám nước bọt). Cổ họng bỏng rộp, như được tưới nước lạnh. Từng mạch nhỏ dần nở và đó chính là khoái cảm đầu tiên của tôi với cái thế giới hỗn độn và nghiệt ngã này. Con mắt vốn nhỏ bây giờ được khép lại để hưởng thụ cái giây phút tột đỉnh sơ khởi và cũng là sự khám phá mê loạn tinh khôi. Tự thương ư? Không. Tôi chả biết gì về cái điều khó hiểu ấy. Cảm giác thật là bén nhạy. Cảm giác chạy lùi, chạy tiến trên một thể xác im lìm bất động. Cảm giác cho rằng mình vẫn còn sống. Chút mê tơi vờ lấy sau dục vọng đầu tiên đã được thỏa nguyện phần nhiều bằng trí tưởng tượng. Sinh khí như hơi nước bốc ra từ những tế bào bé nhỏ. Tôi đã không chết, mặc dù lo âu đã thành ám ảnh. Không có biểu tượng gì cả. Không vũ điệu. Không một niềm hối tiếc về sự tồn tại đơn nhất vô cùng xót xa. Tôi cố khơi lên một chút tự tin, rằng ở nơi xa đâu có một giá trị đang chờ mình, hay có một tồn tại đang cần mình, mặc dù viễn vông ba phần tư đã biến thành ảo giác. Từ từ mở ra đôi bờ mi đã trở thành lười nhác, cũng tức là sự chống trả bóng tối đầu tiên, tôi ý thức được rằng phải

luôn luôn giữ cho nó đừng đỡ dần, đừng vô ảnh, để mà hi vọng có thể từ từ tìm về niềm vinh quang bé nhỏ không biết khuất phục trước một cảm dỗ vụn vặt và tầm thường. Tự nhiên, tôi sợ nếu cứ cố rướn vào lúc này sẽ bị đứt cơ thể. Cho nên sự cố gắng chỉ dồn vào ý tưởng muốn xoay mình sang tư thế khác để nghỉ ngơi. Việc tưởng dễ, hóa ra cũng không đơn giản. Nằm mãi ở một chỗ khô bong, nhót cũng khô lại, thành keo gán tôi xuống cái mặt phẳng mênh mông. Mỗi một (cố gắng) cử động nho nhỏ lại mang theo một sự đau đớn gấp nó nghìn lần. Chút nước bò ra khỏi mí. Mối hay, dù cố ảo tưởng đến mấy thì trong mình vẫn cứ tồn tại một sự yếu đuối. Có thể sự yếu đuối hoàn toàn bản năng và đáng được thông cảm, nhưng vẫn làm tôi đau đớn ngang bằng sự đau đớn kia. Nó chứng tỏ, tôi hoàn toàn có thể bị đánh gục bất cứ lúc nào, cũng có nghĩa là cái chết luôn luôn tồn tại và rình rập ở sát xung quanh. Tôi còn bị kinh ngạc bởi lẽ mặc dù đã phải đau đớn thế, nhưng thân thể tôi không hề nhúc nhích được tí nào. Kiệt lực, và phần nhiều do thất vọng, tôi gục đầu xuống mênh mông cháy bỏng, phó mặc cho sự may rủi. Tràn ngập trong tôi bây giờ là một màu đen. Thỉnh thoảng có những sợi vân nhỏ chuyển động giống như sóng. Bồng bênh. Cảm giác sung sướng một nửa trộn với một nửa sự khó chịu. Tôi cứ ngỡ mình đã được đi xa, đã thoát được cái hiện thực hà khắc đang từng giây một tìm cách giết hại tôi. Rồi lại ngỡ mình mọc được một đôi cánh và đã bay được đến vô tận. Dẫu một mình, thì cũng hạnh phúc một mình, đam mê một mình, sáng khoái và thanh thản một mình. Tính vĩ nhân trời dậy. Niềm tự kiêu ồ ạt như thác lũ tuôn vào từng ống máu. Tôi cười gió lang thang không biên giới nhìn chúng nhân đau khổ mà chẳng mùi lòng. Bỗng nhiên xoáy tít. Cuồn cuộn. Rồi trôi tuột vào một cái ống hun hút, trơn trượt, để cuối cùng đập mạnh vào vách đá. Tôi giật bắn lên. Khiếp sợ và kinh hoàng. Nhưng không ngờ vì thế mà làm long được một chút cơ thể khỏi mặt phẳng. Trong miệng có vị mặn. Tôi tin đó là máu và tôi cố nuốt trôi nó đi trong ý tưởng mình chẳng được uống máu ai ngoài chính máu mình. Tự nhiên trời lên một cơn khát. Tôi chợt thích cái mùi tanh của màu đỏ. Chợt mọc những cái nanh trong tư tưởng và cũng trong tư tưởng đó có một con mồi đang quần quai rồi bị giập nát, từng giọt đỏ tươi rơi vãi khắp nơi. Tôi

vô cùng sợ hãi trước những ước muốn đê tiện và độc ác đó. Nhưng bất lực, để cho nó tự thỏa mãn đến tột cùng rồi tự chấm dứt. Dầu gì cũng là sự nhắc nhở, mình vẫn chỉ là loại hạ đẳng hoàn toàn có khả năng gây tội. Giống như sự phũ phàng bản năng đã đập tan ảo tưởng của tri thức. Thế là không còn cái màu đen quyến rũ ấy nữa. Màu đỏ đã xua nó đi. Tính vĩ cuồng đã thay cho tâm Phật. Tính vĩ cuồng cũng đã đẩy ngược tôi về căn gốc bản nguồn. Tôi lại bình tĩnh, và cũng từ ở bản năng thúc đẩy tôi lại cố rướn mình để xem có bò được không. Vô ích. Như có một chiếc đinh đóng chặt lấy tôi. Niềm tự hào loài kiếp bắt đầu suy tổn. Niềm tin vào sức mạnh của loài kiếp cũng bắt đầu bị lung lay. Tôi chợt có ý nghĩ nghi ngờ mình được giao tạo từ một loài đơn nhất. Có thể là bố tôi, có thể là mẹ tôi không hề giống loài của tôi. Có thể vì lý do khó hiểu nào đó mà dù không cùng loài họ vẫn đi đến một kết quả. Hay chỉ đơn giản trời đất muốn thí nghiệm loài cộng sinh mới? Phút khó khăn này của tôi là sự thích ứng với điều kiện sinh tồn? Nhưng vấn đề này không ngờ tạo nên một nỗi đau bắt đầu tấn công tôi. Từng mũi tên nhỏ như tinh khí tới tấp bắn tới, và cái nào cũng trúng đích cả. Tôi giãy giụa âm thầm với kết quả là cái đầu hơi gục gặc được một chút. Một cái chết thấp thoáng đầy quyến rũ. Vinh quang mờ ảo. Những âu lo lụi dần đến một điểm mốc mảnh như sợi tơ, cái chết chợt dừng, còn vinh quang thì vụt lớn mạnh. Đó là điều tôi không ngờ tới. Nhưng với tôi bây giờ đó là sự đau khổ mới. Cuộc đấu dữ dần đã lấy mất tình yêu của tôi trong sáng, tôi không còn hồ hởi với công việc tìm kiếm bản nguyên cũng như sinh tồn mới lạ. Tôi cũng không còn kiên định đầy mục đích cao cả chống lại tự nhiên. Sinh ra với sự thống khổ, bản thân tôi lại tự làm mình thống khổ để kết quả là trăm nỗi thống khổ đã khiến tôi buồn phiền và chán nản. Thêm việc tín ngưỡng đã bị cạo tẩy làm tôi trống rỗng như một cái hang nhỏ nổi từ thiên tầng xuống địa tầng, chảy trong đó là những lớp khí nhũn, nó làm cho tôi sắp tan rã, sắp biến hình. Lúc đầu tôi phó mặc và tự an ủi rằng như vậy cũng rất tốt đẹp. Cho nên tôi cố gắng tô điểm cho ý tưởng của mình sắp từ bỏ một loài mà mình đã bị lựa chọn. Rồi tôi cũng chẳng hề ước muốn trở thành loài gì. Thậm chí tôi nghĩ cứ đơn giản là lớp khí nhũn ấy lại hay. Sẽ được chuyển động liên tục, được thoát

khỏi tư tưởng, vô ưu và thánh thiện. Cái tối cái sáng không rõ ràng, phân định. Cuộc đấu tranh không tồn tại dưới dạng bạo lực. Thoát được hấp thụ và đào thải, thoát cả những khoái cảm và đau đớn. Một cuộc ra đi để tới vô cùng rồi một cuộc trở về cũng để tới vô cùng... Và tôi thích chí hét vang: A... a... a... oa... Sự thực, đây chính là điều đại đột nhất mà tôi đã làm bởi tiếng hét không vang vọng ra ngoài mà nó lặn vào trong, cô đặc dần những nhũn khí. Không bao lâu nữa tôi lại trở về là một nguyên thể với một nỗi nhục không thực hiện được bản năng tính là bò đi một chút. Lần này thì máu bắt đầu sủi tăm. Tư duy theo hướng dẫn dũ. Khát vọng trả thù bỗng dưng nảy mầm nhanh chóng. Tôi hung hăng khuếch đại nó lên với hy vọng tấn công được tiền kiếp. Hù dọa... H... ù...Ho... ạ... Rồi phập phồng... Phập... phồm... phập... Vỗ cánh và chặt đá. Cánh xòe rộng muốn phủ kín địa ngục. Tiếng chém như búa của hung thần. Tôi tìm kiếm tiền kiếp bằng thị uy sức mạnh. Thế mà càng tìm thì tiền kiếp lại càng trốn kỹ. Càng trốn kỹ tôi lại càng sẵn lòng. Cuống cuống và phẫn nộ. Nhiều khi căm giận đẩy thành tư tưởng muốn hủy diệt vũ trụ. Thế là đôi cánh nâng bổng và tiếp tục xòe ra, với cái mồm ngoác rộng và hàm răng sắc nhọn muốn đớp, cắn thiên tàng. Chiếc búa khổng lồ giờ cao chuẩn bị một động tác cuối cùng chặt nát địa giới. Vùng linh giác sự ác độc căng hơi và cốt tủy cuộn cuộn chất nọc diệt. Chỉ một tích tắc nữa thôi, tôi sẽ giết được tất cả tiền kiếp của tôi và của cả muôn loài. Tiếng cười bỗng cất lên, phũ phàng, nghiệt súc rồi sảng sặc điên cuồng... Nhưng bỗng nhiên một ụa máu vọt ra khỏi miệng tưới đỏ mặt đất, còn lưỡi búa đã chặt đứt một phần chót cùng của tôi, khiến máu lại trào tháo xuống phía dưới. Tôi kinh ngạc hơn là khiếp sợ. Cảm giác đau bị tê liệt. Sự thù hận tan biến, trong khi tiền kiếp vẫn hoàn toàn trốn biệt. Để thử xem mình đã chết chưa, tôi lại cố gắng để bò đi. Trong đầu tự khích lệ: "Hãy bò đi, cố gắng mà bò đi; đó là sự sống của mi, là cuộc sống với tất cả mọi ý nghĩa; là kiếp sống đau đớn và nhục nhã ê chề...". Nhưng, vẫn không bò được. Mọi nỗ lực cạn kiệt chỉ khiến cho cơ thể hơi nhúc nhích được một chút. "Thế cũng tốt lắm rồi!". Tôi tự an ủi mình như vậy khi mà cơn mệt như vùi tôi xuống hố sâu. Tiền kiếp loé sáng trong bóng đen. Nhưng chưa được một giây nó lại tắt và tôi vẫn chưa biết rõ nó là cái gì? Có lẽ phải đợi

đến lúc ngộ giác qua tập thiền thì mới có thể nắm được nó. Và lúc ấy chắc gì nó còn quan trọng đối với mình. Như bây giờ nỗi đau của sự nghi hoặc của tiền kiếp cũng đã đỡ nhức nhối. Bởi vì ý nghĩ, sự trừng phạt nếu có thể hơn nữa cũng không hẳn đã xứng đáng. Sinh ra đã tội đồ. Nguồn gốc bản cội không hề rõ. Tứ phía hoang vu. Bát phương mắt quỷ rình mò. Sự cô đơn và nỗi âu lo tấn công tới tấp. Đó chính là sự kế thừa tiền kiếp - kết quả của tiền kiếp. Chẳng qua những sự trần trở giải mã nó (tiền kiếp) cũng chỉ là sự tò mò hòng an ủi được những khổ đau đó mà thôi. Niềm ao ước được bỏ đi có thể là sự bắt đầu và kết quả từ nó. Có thể, chính vì thế mà còn sống được. Định mệnh của mình là phải cô đơn và lo âu đến tột độ. Đối được nó biết đâu lại là lúc chán chường ập đến và sẽ là sự kết thúc cuộc sống? Tôi chưa bao giờ có được một phút thanh thoi. Không điều này thì điều khác - vụn vặt cũng như quan trọng- luôn luôn giày vò tôi, không để cho tôi yên mà nếu mà tôi yên được thì có khi tôi lại tự ghét mình. Bi kịch là ở chỗ đó. Sự cô đơn - tôi vừa căm ghét, nhưng hình như cũng cả yêu thích nó. Sự âu lo cũng vậy. Tôi muốn sống với nó, được nó bao trùm lên, được vẫy vùng và quặn thắt; nhưng rồi cũng ra sức chống lại và lấy mọi cố gắng để xua đuổi nó đi. Một quá, tôi nằm bất động, thả trí tưởng tượng bay lên thật cao, thật xa. Những thứ mềm mại vây lấy, mơn trớn, dụ dỗ và chinh phục... Tôi không thích mà khó chịu. Dù vậy, lại thở hắt hển và nghĩ về mẹ. Một cái hang sâu thẳm và hun hút, đen sì đang chờ đợi tôi rơi xuống. Một sự quẩn quại cửa quây. Một sự kiêu hãnh teo đi. Bản kiếp thúc đẩy. Năng tính cổ vũ. Tôi bất ngờ gọi: "Mẹ!...". Không ngờ choàng tỉnh. Hoàn toàn tự nhiên, tôi lại cựa mình và cố rướn. Vẫn không được. Chỉ hưởng lại nguyên xi sự đau đớn và cảm giác ê chề. Tôi nghĩ đến cha. Liền thấy hiện rõ hai cục lửa thù hận. "Trả về cho xứ sở...!". Tiếng hét ấy mãnh lực và uy quyền có thật, vọng vào kẻ nhỏ trong tôi. Đầu tôi gục gặc với những tia căm giận. Tôi rất muốn hét lại mà không há nổi miệng. Chỉ còn tiếng: "U... ơ... ơ..." nho nhỏ, hèn hạ nối tiếp nhau truyền trong óc xuống tận cái chót cùng nhón hoắt, như càn đè bẹp tôi hơn. Phổi thắt lại, buốt theo từng hơi thở. Tôi lơ lơ ngược nhìn lên cao. Bầu trời khó hiểu. Tiếng rạn nứt rất khê vọng đến tai tôi. Sự lo sợ ập đến dồn dập. Cảm tưởng như có ngàn vạn tấn đè xuống liên

tiếp. Hãi quá, tôi thử cự mình. Không được. Vẫn cố gắng. Nhịn cả thở. Ý tưởng chiến thắng cực mạnh. Tôi quyết tâm dùng hết sinh lực để cự nổi mình, dù sau đó có kiệt sức cũng vui vẻ. Quyết tâm nọ đè quyết tâm kia, thành quả núi khổng lồ chạm trời... Bất giác hơn cả mong muốn, toàn thân tôi khẽ lay một chút. Đau khủng khiếp. Nhưng có niềm vui và sự tin tưởng. Tôi lại dồn sức. Và lần này đạt hiệu quả. Cơ thể tôi bóc khỏi mặt phẳng. Tuy nhiên, chỉ khẽ nghiêng qua nghiêng lại chứ không nhấc lên nổi. Tôi tự hào mình có nhiều nghị lực. Niềm vui tràn vào từng ống máu. Khanh khách trong tâm nhạo báng niềm khiếp nhược. Tôi nằm nguyên ở tư thế cũ (bụng úp xuống mặt phẳng) và thở khoan khoái. Mắt không nhìn trời, không nhìn ra xa. Khẽ nhắm lại, để trí tưởng hưởng trọn sự thanh cao ảo mộng. Hình như ở đâu đây cũng có một tiếng thở rất khẽ, êm đềm quyện vào trong gió. Tiếng đó muốn tìm kiếm, giao phối để trở thành khí mới, tạo một sự sống khác hẳn. Điều này quyến rũ được tôi nên tôi bắt đầu nhin thở lắng nghe. Kỳ lạ! Khi tôi im lặng tuyệt đối thì tiếng thở đó cũng biến mất. Tôi đắm nghi hoặc về trí tuệ mình. Có lẽ nào ảo giác đang hù dọa tôi? Đã vậy tôi phải thử. Bằng cách nào? Tôi liền từ từ thở khẽ. Bụng thót lại hồi hộp. Mạnh chút nữa. Tim bắt đầu đập nhanh. Mạnh nữa. Láng máng tôi nghe thấy tiếng thở ấy trở lại. Chưa tin hẳn. Tôi quyết định tăng dần hơi thở lên quá mức bình thường. "Hòa... Òa... Hòa...à...". Tiếng thở đáp lại lúc một rõ rệt. Biến âm như đe dọa. "Ọa... ạ... ". Lần đầu tiên tôi thót não. Khẽ rùng mình. Âu lo. Rồi trên cả âu lo. Dần dần tôi hiểu ra tôi đang sợ. Một thế lực nào đó đang rình mò tôi. Chúng không lộ mặt. Điều khiếp nhất chính là chúng không giấu hoàn toàn. Nhưng cũng không khoe hoàn toàn. Chúng lại hiểu tôi y như tôi hiểu tôi. Chẳng thế mà chúng bắt chước như mồm tôi bắt chước mũi tôi. Tiếng thở phiên bản. Ác độc và dã man. Tinh quái và khoái trá. Mang theo khát vọng khủng bố tinh vi. Chúng không hoàn toàn núp vào bóng tối. Chúng không ở xa cũng chẳng ở gần. Chúng như bên cạnh mà vẫn ngàn dặm. Bên cạnh gây sợ, chúng còn gây bức. Chúng trêu cợt. Chúng thích chí. Chúng thử và chúng dọa. Chúng tồn tại không bằng hiện thực. Và chúng không lùi, không tiến. Cứ thản nhiên lần khuất cứ thực thực hư hư. Như sắp xòe bàn tay có các ngón dài ngoằng để bóp chặt trái tim...

Hoảng quá, tôi la lên. Nhưng thật kỳ quái. Tiếng la không rõ. Hình như nó chỉ vang trong đầu tôi. Đó là sự thất bại đầu tiên của hiện thực. Kế tiếp nhau sẽ đến những thất bại của ảo mộng, rồi sức mạnh của ảo mộng. Cùng lắm chỉ còn lại một nghị lực hấp hối chống trả một thế lực khủng bố siêu hình. Tôi quyết định đi trước một bước bằng cách cố lắc đầu để xua tan trí tưởng tượng. Không ổn. Niềm lo sợ vẫn mỗi lúc một tăng. Giống như nham thạch đang ùn lên từ miệng núi và sắp sửa tràn ra hủy diệt thế gian. Không chịu đựng nổi, tôi thét lên. Nhưng là thét thầm. Một nỗi khổ biến thành nước mắt cũng bị chảy ngầm. Tôi như bị trôi đi, bập bênh va đập với xù xì và sắc lạnh. Đã đến nước này thời tôi phó mặc. Ý nghĩ tự ngã nhào nhủ cùng lắm kết thúc bản mệnh này. Có khi lại đỡ khổ. Và, liền ngay, tôi thấy trước mặt là biển cả mênh mông có ngàn vạn tỉ con sóng lớn đang hăm hở chồm tới vùi tôi xuống đáy... Tôi nhắm nghiền mắt tự nhủ: "Giờ phút cuối cùng rồi đây". Chẳng hiểu sao hoàn toàn thanh thản. Xuất hiện ý chí chấp nhận tất cả, đặc biệt là cái đau đớn hoặc khổ sở tận cùng như sự phụ bạc thế giới đầy ác thú và bùng bít - một chiến thắng bất ngờ, lý thú và toại nguyện... Tôi bắt đầu hình thức đếm giống như người vừa tụng kinh vừa gõ mõ. Một. Hai. Ba. Bốn... Không mong sớm kết thúc. Cũng không mong kéo dài. Nhịp thở đều. Toàn thân buông lỏng. Và hình như sắp thốt một lời quan trọng cuối cùng với nhân gian... Đột nhiên một cú huých. Một cú huých giống như của lực sĩ vào trúng mạng sườn khi đối lả. Tôi nhăn nhó, cắn răng, muốn kêu lắm mà không kêu nổi. Tưởng như ruột gan đã lộn tùng phèo. Thế mà không làm cách nào để xoa bớt được. Tôi bèn quần quai ngầm các cơ, điều này có lẽ càng làm cho tôi kiệt sức. Mặc kệ. Trước mắt cần phải khỏi cái đau tức khủng khiếp này đã. Đòn này hình như mang nhiều âm tính. Cho nên tôi cảm thấy có những li ti thi nhau chạy đến, dồn tụ lại, chẳng mấy chốc đã tròn vo như quả ổi, tiếp tục gây đau nhức mủ. Sợ quá, tôi làm biện pháp rùng mình. Nhưng cũng chẳng hề rùng mình được. Tôi sức nghĩ, nếu mà bò đi được thật nhanh ắt sẽ làm xua tan được tất cả. Vậy là tôi lại cố bò. Cố. Cố nữa. Cố mãi. Lúc đầu trong tưởng tượng của tôi thân thể tôi từ từ chuyển động, rồi bắt đầu lao về phía trước. Cho đến khi trong cơ thể đứt phụt một sợi dây gân thì tôi mới tỉnh. Hóa ra mình không

bò nổi lấy một phần nghìn milimet. Nổi đau nọ dồn nổi đau kia... Cộng thêm sau khi nhắm vào rồi khẽ mở ra đôi mắt. Tôi thấy hiện lên tí tí đôi mắt thao láo, soi mói, mỉa mai và những cái mồm - những cái mồm rộng ngoác, đỏ hỏn, sâu hút, thi nhau cất tiếng cười khăng khặc, tôi sờn gai ốc nhắm nghiền hai mắt. Trong tâm chỉ muốn được chết để thoát khỏi sự khủng bố dã man và đê tiện này thì những cái nhìn càng xói sâu hơn. Tiếng cười đỏ chót và có khói. Tất cả chao đảo. Như động đất và nghìn triệu cánh tay bắt đầu vươn ra đòi tóm lấy tôi. Nghìn triệu tư tưởng tấn công. Tấn công và muốn kết thúc tôi bằng một tiếng nổ long trời lở đất. Đến thế này thì tôi đâm liều. Sống thì phải thoát khỏi tình trạng này bằng không thì chết quách đi cho rồi. Kiểu vờn vờ này làm tôi không chịu nổi. Tôi sẽ điên lên mất. Cho nên tôi có ý định cố nhấc đầu lên để rồi đập mạnh vào mặt phẳng. Sẽ nát bét óc cho mà xem. Tôi khoái chí lắm định cất tiếng cười khò khò trước khi thực hiện ý định, như là một sự thách thức trước các kẻ thù. Nhưng rồi tôi kinh hoàng nhận ra là ngay cả cái đầu tôi - cái quan trọng nhất của cơ thể tôi - cũng đã bị dính chặt như đóng đinh xuống mặt phẳng. Bất lực, tôi nhắm chặt hai mắt và phó mặc. Nghìn triệu cánh tay bắt đầu chạm được vào tôi, và tôi - tôi rú lên một tiếng khủng khiếp, ngân dài, bay bổng, luồn lách đến từng kẽ nhỏ của mọi vật tồn tại trên mặt phẳng. Tiếng rú cuối cùng hay tiếng rú đầu tiên? Không. Tôi không còn biết gì nữa. Tôi chỉ rú thôi. Ơ... ơ ơ... ơ... ơ ơ ơ... ơ ơ ơ ơ... ơ... A... aaaaa... A aaaa...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Hiện Tại

Không gian của tôi như trong một cái túi rất thiếu không khí, lũng nhùng những sâu những bọt, đầy mũi sắc nhọn, những ngón tay quỷ và lưỡi rắn độc luôn thích nếm nấp; những con mắt thô lỗ nhìn soi mói không bao giờ chớp; những hạt li ti lạo xạo như thủy tinh mặt; và, cái cổ họng cứ rất cháy như vừa uống nước sôi. Cho nên tôi luôn há miệng thở kiểu hấp hối, thậm chí nhăn nhó mặt mũi và có ước muốn thổ huyết, như lịm đi trong bể thăm địa cầu, hai cục rỉ mắt như hai viên đạn găm chặt nhức nhối, khiến cái yết hầu trời lên chuỗi xuống và tôi vùng vẫy, vùng vẫy, vùng vẫy như bị chôn trong hố tiềm thức.

Năm mươi. Ba mươi. Chín mươi. Ô! Không! Nhục cảm đã bị tiêu diệt. Con bạch tuộc nhảy vũ điệu ăn thịt và cột xương sống mọc những cái gai kỳ quái. Tôi điên cuồng kích cầu cảm xúc. Mà đau đớn cứ hàng đàn hàng lũ chạy xô đến siết chặt lấy tôi, nhận làm tri kỷ của linh hồn và thể xác. Tôi muốn bò. Cũng không được. Và chỉ có cách giãy giụa thật lực. Thì cứ mỗi phút trôi qua lại thêm một mạch máu vỡ. Tôi hoảng hốt gọi điện thoại bằng vỏ bao diêm và dây chỉ nhỏ. Thì loài người đồng loạt cất tiếng cười hả hê và đói khát thịt sống: "Ha... ha ha.... Ê... hê hê... Ô... hô... Hừ... Ừm...".

Chết rồi! Thế này không được! Tôi lại lăn lộn chống trả. Mặc kệ những vết cứa. Mặc kệ máu chảy. Dù có kiệt sức thì cũng phải giống như một trò tự tử vĩ đại. Tôi cười. Nhưng chẳng ra tiếng. Con mắt trợn ngược. Chín trăm linh chín quả chuông đồng loạt lên tiếng. Tôi quay tròn. Những cái rễ cây tua tua múa may dọa nạt. Đàn ong bầu vù vù cất cánh. Chớp giật.

Và những cú thúc mạng sườn. Nước mặn dâng cao và tôi ngạt thở. Cố gắng nhoi lên. Hạt nước nhỏ li ti đã bị thui chằm trong lò luyện. Cuồng. Cuồng. Cuồng lắm rồi. Cơn mê dại. Rồi một vùng trắng. Khoảng lặng với đầy và sự cô độc húc thục mạng. Tôi khoanh tròn hai chân, khoanh tròn hai tay. Mắt nhắm tịt. Cứ khoảng mười giây đầu lại giật một lần. Khoảng mười phút thì lè lưỡi và rùng mình vẩy tai. Chiếc búa vang lên. A... a...

Tôi nhảy lò cò như con rối cũ. Bọn rận bò lổm ngổm rồi bầu đầy ống chân, sinh sôi nảy nở mau chóng, trong chốc lát đã cắn nhừ hết quần áo của tôi rồi bám chặt cơ thể, chúng cong cổ hút máu, bò vào cả những cái lỗ...

- "Cứu tôi..."...

Phút chốc đá lở và đất sụt ầm ầm. Tôi chạy như người tập thể dục tại chỗ. "Hự... Hự"... Máu ộc ra đằng mũi mà vẫn chạy. Hai bàn chân phồng rộp.

- "Hường... ơi... Đ...ư...ờng...".

Mãnh lực vũ trụ kết liền. Sự hụt hẫng như niềm đam mê bị chặn đứng. Từng giọt nhũ đá thánh thót chảy xuống thành những cục nhỏ. Tôi thấy nhói trong gan và cảm giác có một ngọn lửa thiêu đốt ngũ tạng. Ngọn lửa bốc, bốc mãi, khiến tôi bị co giật. Hàng vạn chiếc răng nhọn cắn phập, phập và máu rịn ra giống như mồ hôi tường đá.

Tôi ngạc nhiên và hãi hùng về những cơn biến ngẩn. Tuồng như thể phiên bản đi diều qua máy với những vành mờ bao quanh khung cốt. Tiếng mõ cốc nhát một như lời bạo chúa phun nọc để hủy diệt trí tuệ. Chất silic biến thành máu. Hoang giác. Hoang giác. Dục vọng giống như lũ bò mộng hoảng hốt chạy về phía bóng thẳm mà không hề sợ cái chớp mắt hủy diệt. Tôi muốn khạc lắm. Nhưng bọn dơi đã đập cánh và nhe những cái răng chuột. Tôi co rúm người lại. Ngờ đâu dải băng đen trối chặt chân tay và phủ phàng một con linh dương đập chân trúng ngực.

Không gian co thắt. Những con sâu bọ bắt đầu tấn công. Tôi lên cơn động rồ khốc liệt. Gào thét. Chửi bới. Những lũ ngốc cho quân đến uy hiếp bắt tôi nhịn đi tiểu. Đây thì đời sống cũng chỉ bằng cái trứng muối. Lũ đòi thi nhau đớp rồi nhai ngấu nghiến. Đây thì tình cảm bị biến thành lông lá. Lũ chảy rận tức tối la hét và nhả khí độc để tiêu hủy. Tôi vồ lấy một cái móc sắt có cạnh sắc định đưa lên cắt cổ. Nhưng bỗng một cái bào thai trẻ con bị nó cắt làm đôi khiến tôi khiếp hãi quăng vội nó đi. Dòng máu chảy trắng như màu sữa đã tưới vào da thịt tôi làm cho những vết thương tạm thời lành miệng.

Tôi kinh sợ sự thật, kể cả cái không gian tù ngục mà đã có lúc tôi trót yêu thích. Tôi tự nhủ "bình tĩnh, hãy bình tĩnh". Nhưng lưỡi kiếm mảnh như gió vung lên chém đứt của tôi mái tóc. Tôi quỵ một chân. Còn một chân cứ chống ngược. Dạ dày quặn lại. Tư tưởng hóa ruồi nặng, buộc tôi phải hét lên: "Đồng tính... Vạ kiếp... Thời đại rộng tuếch... Cái lũ khủng long ăn thịt ghê tởm...". Bộ mặt hóa thạch sần sùi có lông ghé sát mặt tôi mà chộ làm tôi thót não. Không chịu được đòn dã man này nên tôi hét tiếp: "Tội phản bội... Những kẻ vô tính... Con đường đã vạch, đừng có mà ảo tưởng về sức mạnh...".

Không gian bắt đầu thít lại. Tôi bị một đôi tay bằng đồng thô bạo xô ngã sấp. Máu ứa chân răng. Giữa ngực có một cơn buốt như cá trê đánh. Tôi hoang mang nhìn cái đoàn người áo quần trắng tinh, khuôn mặt mờ nhạt đang cố đòi chiếm chỗ. Tôi xua tay. Thì một cái lưỡi dài, đỏ choét, thè lè với cái đầu lắc lư, đôi mắt mù lòa lồi ra. Nó - cái lưỡi - nó lướt dọc cơ thể tôi, tạo thành một cái rãnh chảy ròng ròng mù xanh. Người tôi tê dại. Những cái lưỡi khác thi nhau lướt khắp mọi nơi tạo những thứ nhót nhầy nhựa phủ hết lấy tôi. Đột nhiên, một cơn động kinh ập đến. Toàn thân tôi co giật và sùi bọt mép. Tôi quẫn quại bên vũng dãi có máu tươi. Rồi vô tình uống hết những thứ đó. Một tiếng sau, tôi lật ngửa mình và bắt đầu trừng mắt nhìn xuyên không gian. Có một đám hoa tươi mọc xen kẽ với cỏ dại. Tôi không biết đó là hoa gì. Nó màu đỏ, màu xanh, màu đen và trắng lơ

như trông mắt người chết. Hương thơm của nó vừa giống thịt thối, vừa giống mùi trầm. Cỏ mật quyện lại, nó trở thành một mùi rất lạ, giống ở nơi sâu kín nhất của phụ nữ. Một con giun đất đen sịt to bằng ngón tay đang thản nhiên cắn từng miếng đất rồi nhai ngon lành. Một đôi vai phụ nữ rất đẹp trời lên khỏi mặt cỏ. Đôi mắt như thủy tinh nhảy múa ở trên một độ cao cách xa những bông hoa vài chục li. Chuồn chuồn cười vang ngất ngưỡng. Và gió, gió như bàn tay âm khí vừa vượng đùo nghịch một cách hả hê trên cái chòm đầu mới mọc được hai sợi tóc vi mảnh như tơ trời...

Tôi ngáp dài một cái, lử đử như người say thuốc phiện. Mắt khê nhắm lại và định quên hết thế gian. Thế nhưng có một cú đâm móc trượt từ bụng lên đến cằm đã dựng ngược tôi dậy. Không chịu được, tôi cứ hăm hở húc đầu vào cái thành túi nhũn như dạ dày bò. Rắn rết bò tới, bắt đầu phủ kín lấy tôi. Rồi một cơn khát ập đến khiến tôi càng húc khỏe. Tay cứ liên tục gạt rắn rết mà chúng lại bu tới. Chúng không cắn, mà chúng hút máu giống như lũ rận. Kỳ lạ một điều là dù mạch tôi đã vỡ hết nhưng máu vẫn lưu thông. Chỉ có xương tủy là bắt đầu rạn nứt và khô kiệt. Tôi cất lên những chuỗi ho dài giống như con trâu già sắp sửa vĩnh biệt nông dân. Cái không gian vẫn không chịu nở ra. Chỉ thủng một lỗ nhỏ xíu như hạt đỗ xanh để tôi nhìn thấy duy nhất một tia lửa dài và thẳng cứ xuyên mãi, xuyên mãi đến tận thượng tầng... Một con chim bị trụi lông vũ cánh trong cổ họng và trong sọ não hình như có hàng ngàn con giun lớn nhỏ đang bò lổm ngổm. Mờ dần. Mờ dần và một làn khói mỏng như mây thu...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Kẻ Mất Bóng

Hắn rời công sở vào một giờ bất thường.

Trước đó hắn cứ loay hoay mãi bên cái bàn bề bộn giấy tờ. Lần đầu tiên tôi lúng túng không biết phải sắp xếp sao cho đúng. Lần đầu tiên tôi cầm lên rồi lại đặt xuống không biết bao lần chỉ một cái công văn vòn vện vài dòng. Lần đầu tiên tôi mở ra và đóng vào đến ba bốn bận cái cặp da bóng loáng mà không biết phải lấy ra hay bỏ vào một vật dụng nào đó. Lần đầu tiên tôi tự cáu tôi, quát tháo ầm ĩ trong đầu, rớt cuộc cứ mỗi phút lại thêm vài động tác lố bịch.

Bất lực, hắn ngồi phịch xuống chiếc ghế xoay

thở dốc.

Hắn nhắm vào mở ra hàng chục lần với cái miệng ngáp ngáp có một vết nhót nhỏ xíu ở bên mép phải.

Tôi chịu bó tay không thể diễn tả ngay cả trong ý nghĩ sự kì quặc cuồng dại từ cái vô ảnh đến cái hiện hình. Hét lên. Hãy hét lên. Thì may ra... Khích lệ thế nhưng không dám, kể cả phác họa hay mô phỏng bằng một kí hiệu đơn giản.

Hắn liền đứng thốc dậy, vồ lấy cái cặp rồi lao ra khỏi phòng quên cả việc phải khóa thật kĩ cửa như mọi khi.

Và lúc đó 12 giờ trưa.

Một mùa hè.

Nóng bỏng.

Động tác đầu tiên là hấn nhảy căng lên ở ngay ngoài hành lang y thể đột ngột giảm phải một con rắn.

Không hề ý thức, tôi đưa tay nới nút cà - vạt màu xanh. Không phải khó thở, mà có cảm giác như bị tắc đầu ở đó. Tôi còn làm thêm một cử động nữa là cố

lật phía trong cái cà vạt ra ngoài. Rỗng ở đâu đó. Nhưng lại đặc quánh ở chỗ nào đó. Tôi bước xuống bậc thứ nhất.

Hấn sụt chân suýt nữa thì sắp mặt. Hiện nét kinh hoàng dị mọ. Nhưng hấn bước tiếp. Nhanh hơn. Gấp hơn. Hai. Ba. Bốn. Xuống một cái sân bê - tông bốc khói.

Tôi thấy mình như rơi vào một cái chảo lửa khổng lồ. Da mặt như rộp lên. Xây xẩm. Loạng choạng. Thiêu đốt. Mất phương hướng.

Mất đến vài phút hấn không định vị được lối đi. Mắt hấn nhắm tịt. Cơ mặt xệch xoạc rồi nhả nhúm. Tay trái hươ lên. Miệng há ra đớp không khí. Đôi chân run rẩy. Chiếc cà vạt lật về mặt phải. Tôi cố chống trả một ngoại lực khủng khiếp đang tấn công tới tấp. Các cơ bắp căng ra đau nhức. Độ nóng ngấm sâu khiến ngũ tạng giãy giụa. Sự thực tôi đã định ngòì thụp xuống hoặc nằm vạt ra. Nhưng từ đâu đó có một tiếng kêu. Nằm xuống bây giờ là chết. Tôi lập tức lắc đầu thật mạnh, hò dô ý thức trở về. Mãi rồi cũng được một chút xú. Thế cũng đủ trong tình huống này. Tôi quấy mạnh một cái kêu đánh "rắc", bước lên một bước cả quyết. Tay vung cật lực lấy đà. Bước thứ hai lại vận dụng cái cặp nặng trích tạo lực cộng hưởng. Bước thứ ba. Thấy thuận tôi liên tiếp lợi dụng. Thứ năm. Thứ mười... Tôi đi như

khom, hăn làm cái công việc cời giày. Bắt đầu là chân trái. Rồi chân phải. Sau đó đến tất. Cả cái cà vạt mà hăn vô cùng tự hào. Hăn vút chúng ở giữa cổng công sở rồi cúi xuống xách chiếc cặp nặng trĩu, chân trần bước xuống lòng đường. Không thể hiểu được, kể từ khi cời hết giày tất, tôi thấy một mùi thối từ hai bàn chân bốc lên rõ hơn. Nhưng tôi khoái cái mùi này. Nó còn cho tôi thêm niềm tự tin để tôi dẫn bước như một tráng sĩ chập chững vào cuộc sinh tử. Bất giác, hăn cười ngây ngô. Nhưng thế, trông hăn như đang hạnh phúc. Tôi quyết định sẽ vung tay nhẹ hơn, cũng giảm dần độ tăng của bước. Con đường rợp bóng cây. Rõ là hăn đang tận hưởng. Sự thực tôi quên mất cái ý nghĩ "tráng sĩ" vừa rồi. Dội xuống tư duy tôi, tiếng ve, bỗng mềm mại, và hứng thú, một chút gió nồm nấp ở phần da. Hăn dừng lại đột ngột, có ý nghe ngóng. Tiếng ve tắt lịm. Hăn nghe ngóng. Tiếng ve lập tức rộ lên rồi tắt lịm. Hăn cau có. Cho rằng sự bất thường, điềm gở, tôi buồn...

Một giờ không phải cao điểm. Tôi nghĩ. Hăn lại bước đi. Cây xanh đường phố phải gần trăm tuổi mới xòe đủ tán che cả lòng đường. Hăn có vẻ bứt rứt. Lá vàng lá xanh, cũng bất thường. Tôi tiếc. Là cái cây xà cừ trút lá vào mùa hè. Vẫn vơ thế thôi. Có lẽ bởi ý tưởng qui luật thời tiết không hợp. Mùa rục lại cứ gợi một ý sầu.

Hăn bỗng nhiên lơ đãng. Thương thường mà đi. Mắt dài dại. Ngược ngắc. Liếc chậm. Người qua lại thưa. Xe nhanh. Đi bộ chậm. Tiếng rao hàng mệt. "Phơ... ớ...", "phớ đề...ê...ê...".

Tôi thắng. Như tiếng gọi của một cá thể vừa xa lạ vừa quyến rũ, gợi luyến lại cả gợi bức.

Hăn bỗng gọi bần: "Phớ!"

Người bán dừng lại. Tôi cộc: "Một bát!".

Khói bốc. Khói của lạnh. Hắt hắt. Những thìa "phở" thẳm vào tôi từ môi đến sâu dạ dày. Người phở hạ nón kê dép ngồi quạt. Hắt nhai miếng phở mềm nhũn chỉ cần nuốt cũng được. Về nữa đi. Cho vui tai. Cho đỡ buồn. Nhớ. Ngày xưa ông cụ tôi thường dẫn đi ăn phở ở bên hồ Gươm. Thế ạ, ngày bác còn nhỏ? Hắt gật đầu. Khi ấy có như bây giờ? Đặc hơn. Không có khói. Chỉ tiếng rao! Tiếng rao thì vẫn vậy... Chuyện! Tính của nghề mà bác!? Ừ, cũng mùa hè... Tôi nhớ ngày xưa lắm. Vâng! Bác là người hạnh phúc...

Hắt ăn bốn bát. Ăn xong đưa tay lên lau miệng nhìn chị hàng phở mỉm cười. Chị phở cũng mỉm cười rồi em đi bác ạ. Tôi e ngại một điều gì. Như con sâu ở đâu đó, đâu đó, à đúng rồi, con sâu bò phải một cành cộc cây phượng xòa sát mặt hồ. Ông cụ thì đã ra người thiên cổ... Hắt buồn chẳng muốn bước. Cái quần đã xộc. Cái áo đã xệch. Đôi chân đã bám bụi đường. Tôi nhìn vào rỗng. Hắt có vẻ phân vân giữa đi hay đứng yên. Rồi hắt bước. Đầu cúi, mắt nhìn đường. Suy tư. Tay rút túi quần. Tay xách cặp. Thình thoảng chân trần đá một lá rơi.

Tôi nhớ hồi còn bé ngồi trong lớp học cạnh cửa sổ nhìn ra sân trường có hàng xà cừ vuông góc, to lớn, vẫn thường thẳm dầm về mùa đông và đổ lá mùa hè. Lên cấp ba trường chuyên vẫn giữ nguyên cái thú này, nhìn ngắm lộc non, ngày nọ ngày kia, ngạc nhiên sững sốt về khả năng sinh sản của loài xà cừ, chỉ qua một đêm mà nhú búp, búp xòe tím tái, đêm nữa, lá non tơ, đêm nữa thì đã có màu xanh, đã biết khe khẽ cười với gió, mỉm môi với nắng và trầm ngâm với chiều.

Hắt ngừng lên. Một cây đang trút lá. Hắt ngừng lên. Miệng hơi há. Mắt căng ra. Hắt ngừng lên. Như có kinh hãi xen trong ngạc nhiên ấp úng và bất lực. Một chiếc lá rơi chạm nhẹ sau lưng cũng làm hắt giật mình. Ngơ ngác. Rồi lập tức bước nhanh như trốn một sự truy đuổi nào. Cứ mỗi phút, mỗi lần quay lại đằng sau. Thình thoảng ngược lên rồi cúi nhanh. Thình thoảng quay ngang. Thình thoảng như chạy gắt. Điều bộ lúc lon ton,

lúc thư nhàn, khi lam lũ. Tôi giật mình đã tự khơi chuyện. Cáu, đã để sống lại mơ. Trẻ con hóa hình hài tâm trí. Nhưng bất lực với một vẫy gọi và thúc đẩy nào đó rất hoang dã, mãnh liệt lại cũng không kém phần thơ dịu mềm. Một sáng khoái buồn.

Đến một ngã tư, cũng là kết thúc con đường rợp mát, hẳn dừng lại ngập ngừng. Ngập ngừng rồi quyết. Một bước cầu may.

Tôi như rơi hẫng vào cái xoáy nước. Đầu óc quay cuồng. Suýt đâm vào chiếc xe roẹt qua.

Khựng lại. Nhắm tịt mắt ở tư thế cột điện. Trán hẳn tỏa mồ hôi. Há miệng hớp một hớp không khí.

Dưới hai bàn chân tôi thấy một cảm giác bóng rầy. Xe ôm hỏi tôi đi đâu? Im lặng. Mở hai mắt phăm phăm bước chằng kể xe pháo dày đặc. Vài tay lái loạn choạng chửi thề.

Hắn đi xuyên qua một con phố nhỏ nhiều cây ít người rồi ngồi thụp xuống một gánh cháo trai vỉa hè. Chị hàng cháo xới lời. Hắn lặng lẽ ăn. Không chuyện. Không cười.

Mùa hè năm ấy về chơi quê ngoại. Em con cậu mò đây rồi trai mợ nấu cháo rau răm thơm phức. Cả nhà xì xoạp húp no ểnh bụng. Bố khen ngon. Mẹ khen ngon. Mợ cười bảo cho thằng cu ở lại mùa hè cháo trai thoải mái lại chả béo hơn về phố thịt gà cá gỡ. Thích quá reo hò. Hôm sau bố mẹ bắt đi. Từ đó cháo trai ở quê chưa một lần ăn lại.

Ngon không bác? Hắn mỉm cười gật đầu. Chìa bát lấy thêm. Bồn bát phở. Hai bát cháo. Hắn ngạc nhiên hôm nay tự dừng ăn khỏe.

Cháo trai phố khác cháo trai quê. Khác hương vị. Khác cả kiểu ăn. Tôi không nhớ đã bao lâu mới lại ăn. Chỉ bỗng nhiên, chỉ bỗng nhiên thấy thèm. Ăn no bụng vẫn thèm.

Bỏ chị hàng cháo tôi đi dừng. Đi đâu? Mọi hôm, tôi vẫn ăn nhanh rồi nghỉ lại công sở. Tan giờ chiều mới về nhà vì nhà ở xa công sở những gần hai chục cây số. Hôm nay thì khác. Hôm nay mệt mỏi căng thẳng khủng khiếp. Cứ có gì nơi sâu xa thúc đẩy đâm đá dọa nạt. Tôi đến nẫu như tương...

Hắn chẳng bận tâm về đôi chân trần xách cặp đi giữa phố phường thanh lịch (ít nhất thì cũng không có ai đi chân đất). Hắn bỏ qua tất cả những đôi mắt, những ánh nhìn ngạc nhiên giễu cợt, những tiếng cười ré của người quán cóc, quán xanh. Cứ như thể hắn - chính hắn đang mơ.

Điều gì dẫn hắn tới cái hồ mới được tu sửa này thì chỉ có hắn mới biết. Nước hồ khá sạch (so với những hồ khác trong thành phố), nhưng cây ven bờ mới trồng, xòe tán hẹp. Liễu. Bằng lăng. Bóng chưa đủ che kín cả ghế đá. Hắn ngồi lên một cái ghế có nhiều nắng nhất. Cả người hướng ra hồ làm như thể đi hóng mát vào một đêm trăng.

Tôi nghĩ. Về cái dị thường của buổi trưa này. Về tôi. Khởi nguyên những năng lượng - mới - sống - sụp đổ - mọc tua tủa kì quái hoạt mê. Khoảng rộng lớn như biển cả. Âm xa sự dồn đuổi. Tiếng mẹ hời. Sự ma mị của tiền. Tiếng gọi em. Sức hút của quyền lực. Sự chống trả quyết liệt cô đơn. Sự xâm thực khủng khiếp của dừng dừng.

Người đi xe ngó.

Người đi bộ nhìn.

Người già nhòm.

Trẻ dòm.

Ê ê...

Hắn tảng lờ như không. Y hết đã thành tượng nơi ghế đá. Mặt hồ lấp lóa sóng lẫn lẫn cho biết gió nhẹ. Nắng xối. Bông. Hắn túa mồ hôi. Áo ướt đầm đìa. Hắn cười ngô nghê thẳng hoặc.

Gọi mãi không lên bóng hình của kỉ niệm. Em ở đâu. Xa quá mất rồi. Mộng vàng biết vỡ vẫn nuôi. Nhưng cả mộng cũng mờ. Tôi thấy co thắt trong bụng. Trách được gì? Không trách được gì. Em không thể chọn sự vụng dại khờ khạo nhu mì. Em đi. Em không một lần đoái lại. Bây giờ chỉ còn răng khểnh thấp thoáng cột đèn. Mắt môi ra sao - đi đâu? Tôi khát ngày tháng có tiếng cười thủy tinh. Cũng biến tấu thành những bản đàn dang dở độc dương cầm rồi ra là đàn đá. Coong!... Như búa gõ vào đầu. Tan hết cả. Từ tiếng ve màu phượng. Hết rồi. Mệt mỏi. Cái thứ tình chỉ có bóng có dáng. Dù nhạt vẫn cản. Vẫn ám.

Thoi thóp trong những nhục cảm đàn ông. Muốn thù. Nhưng thù ai? Muốn trả hận. Hận nào? Khốn nạn! Tôi đây - cái thân tôi đây thật khốn nạn! Thật giẻ rách!

Hai vệt nước kéo dài từ mí xuống dưới cằm rồi nhỏ long tong xuống ngực. Có phải mồ hôi của hắn rịn ra? Nhưng hắn có một sức khỏe phi thường. Cứ ngồi nguyên một tư thế không nhúc nhích. Mặc cho gió giả chết. Mặc cho nắng đang cố ăn mòn tất cả, kể từ không khí. Hắn sống, trong cái quánh đanh của hắn, những khùng điên hiện thể xem ra rất giống một cái đẹp trái khoáy, hiếm hoi và không kém phần thách đố, bạo liệt. Thì kia! Nơi xa hắn độ vài chục mét có một lão già đầu tóc trắng phau ăn mặc lem nhem đã hạ giá và mau mải vẽ. Tuồng như hôm nay hắn sẽ (quyết) bỏ giờ làm công sở. Hắn như đang sống trong một đời sống khác hắn - khác với chính hắn và khác xa đồng loại. Cái sở hiện bất thường này có khả năng làm choáng váng bất cứ thứ gì có liên quan hoặc bất đồ có liên quan. Lão già khùng, hắn khùng, hay phần đông con người khùng, cuộc đời khùng? Tôi nào biết cái ranh giới của vô cảm và nhạy thức, ánh sáng và bóng tối nơi hoang sơ của biết và không biết. Tôi đã đánh mất một cái hữu, một cái

thực, trong làn chảy miên miết làn màn nhờ nhờ những cái vọng, cái vang, cái âm thầm và biến tấu. Nhà này. Xe này. Công việc. Tiền. Rượu. Phụ nữ. Chảo đã quấy lên men con cú hắt hơi gọi bầy trong tiếng mèo hoang khản giọng. Tìm về. Hay ra đi. Dòng nào? Buổi nào? Thời nào. Đã trôi. Đã trôi. Không kiểm soát được nữa. Đã trôi. Về một hướng tưởng. Hướng ấy thế nào? Làm sao tôi biết. Dòng sông đã nứt đôi. Kẽ đá đã liền. Tôi hoang rồi. Chứ đâu như mèo đã đánh mất bản năng bắt chuột. Tiếng đạp ngựa hí bầy. Tôi chứ ai. Tìm nguồn ý nghĩa? Làm ăn. Ăn. Làm việc. Ngủ. Khí trời. Hương thơm. Không đúng. Tôi chạy. Kiệt hơi vẫn chạy trong miền cỏ úa và tiếng gầy lắc rắc. Bùng lên rồi một tiếng nổ kinh hoàng. Rốt cuộc rồi lão già xong việc bỏ đi có vẻ hài lòng chẳng thềm cảm ơn hẳn một lời. Hẳn chả động lòng. Vẫn im lặng. Thi gan với gió gió đã phải nổi. Với nắng nắng đã phải mềm. Hẳn tiêu thời gian trong nỗi trầm cảm tệ hại. Thời gian buồn rười rượi trong con mắt của ai khác. Hẳn phạm vào nó như một ngày hè như già từ nếp cũ, hoặc sự bất mãn gân guốc hủy diệt. Hẳn dọa mình bằng cái trong suốt của nhận biết. Hay hẳn bốc đồng? Hay hẳn làm cao? Hẳn yếu đuối? Hoặc giả, hẳn ngốc? Tôi có sạn. Đó không chỉ còn là ý tưởng. Tự cảm. Một năng lực sẵn có không hề riêng biệt. Nhưng thính nhạy quá mức. Tôi thấy hốt trước những sức nặng của vật tượng trong thời gian trở lại không đổi. Chiếc áo khoác mĩ miều với màu sắc thay đổi và chiếc cặp nhiệt độ lên xuống tuần hoàn. Là trò ác, trò man rợ, khốn nạn, trò xỏ lá xúc xiêm triền miên không hạn định. Hẳn bỏ đi. Khi mà mặt hồ chuyển sang sắc hồng nhạt. Chợt, nhảy căng lên như thượng đồng. Ô kìa! Cái bóng của tôi! Sao lúc có lúc không, lúc đậm lúc nhạt, lúc dài thượt, lúc lại ngắn tũn như quả bóng? Hẳn cứ căng lên. Còn hơn thượng đồng. Hẳn căng như vì Thượng đế mà căng cho có việc. Trong cái run rẩy nhào nhoét của hình thể thực. Hẳn buông cặp. Cứ sững sờ không biết tiến hay lui.

Và thế là

Ngày tắt.

Tắc xi lao đến. Chộp lấy hân. Mang hân đi. Văng biết bao nhiêu khi hân làm khuyết một quần thể do Thượng đế tạo thành. Hân cái mơ màng lạ lùng của một thời buổi ưa thông tin sốt dẻo. Chỉ còn tiếng tíu tíu nhả tin qua mạng sóng vô hình nhằng nhịt đang thi nhau chuyển động, bóp chặt lấy mọi cái đầu.

Tôi bật lên, cứ bật lên như chiếc ghế xe có gấn lò xo ở giữa. Tay lái bật cười. Nhưng khi thấy tôi trừng mắt thì chuyển sang khùng khục sau đó đánh trống lảng bằng câu nịnh bợ về đầu hân sếp. Mày phải biết chứ? Ở hay! Tao không nói nữa. Mày biết! Mày chắc biết! Tao thấy mà! Thôi được! Em chiều sếp!

Xe càng nhanh hân càng có vẻ khoái. Nhưng tan tâm rồi, ít đoạn nhanh được lắm, nên chủ yếu là hân cau mắt làm tay lái cũng phải sợ tái mét. Bỗng nhiên, để lấy lại tự tin mà lái cho an toàn, hân quát, ông khùng bỏ mẹ! Hân khùng lên. Ông giết đấy! Im bật. Tay lái biết gặp kẻ rắn mặt không dám nhờn. Lặng thinh phục vụ. Hân khư khư ôm cặp vào bụng, ưỡn ngực ra như muốn nhận một mũi thương thật nhọn.

Tôi thù ấn tượng. Thời gian có màu chẳng hạn. Tôi chỉ muốn băm vằm cho nó nát thành triệu mảnh. Thằng lái này để ria con khiến tôi đoán nó ưa bạo lực, nhưng chỉ ưa nửa chừng. Một quả dấm là bẹp. Tôi chìa một bàn chân trần về phía nó khoe rớt rít. Chân tao thối đấy! Tôi biết. Tôi gây sự. Mày tởm ông đi. Không dám. Đồ hèn! Hèn đấy. Cứ tiền. Tiền thôi. Hân như quả bóng xẹp hơi bỗng dừng nằm vật ra ghế. Mãi đến khi tay lái tắc xi dừng xe trước một ngôi nhà tuyên bố nhà ông đấy - xuống đi - tính tiền thì hân bật dậy gào ừ đúng rồi mày giỏi tao thưởng cho mày một năm tiền. Tay lái run sợ hãi nhét vội tiền vào túi quần rồi quay xe chuồn thẳng. Hân mở khóa dừng đình bước vào...

Nhà tôi đây. Có ra dáng một biệt thự không nào. Thời thượng nhé. Thời thượng. Từ kiểu dáng. Nước sơn. Không gian. Tự hào lắm chứ. Nhưng mà, mồ hôi cả đấy.

Chó vẫy đuôi đón chủ vào trong. Chó tím. Bằng cách nào hăn có chó tím? Chỉ một con bé bằng năm dăm. Hăn vuốt tóc. Con chó rõ ràng thích ngửi chân hăn. Vừa đi, hăn cười. Chó sủa một tiếng: oặc! Hăn quăng cặp xuống sàn, lao vào phòng bên ôm một hình nộm cao su trên chiếc giường diêm dúa cầu kì. Sau đó mười phút, cả hăn, cả chó, cả hình nộm, cùng nhau vào phòng tắm đóng chặt cửa lại.

Mùa nực.

Hăn tắm nước nóng.

Tôi xả nước vào cái bồn sứ rộng chứa được hai người. Nước bốc khói. Tôi trút bỏ hết rồi ôm hình nộm nhảy vào.

Hăn rên lên một tiếng. Nằm bất động ôm ghì hình nộm. Con chó dưới sàn cứ: oặc oặc... oặc... Rồi hăn vày vò. Hăn làm nổi sóng trong bồn. Nước trào ra làm ướt hết con chó khiến nó kêu: oặc... Thay cho rên là thở. Thở dốc. Rồi gầm gừ... Nửa tiếng sau lại thấy hăn nằm bất động ôm chặt hình nộm. Chó sủa: oặc... oặc... oặc...

Thời gian ghì tôi cầm đầu cầm mặt. Cái gì cũng vội. Cũng căng ra. Căng đến hết cỡ. Học đường. Công sở. Mùa tàn tạ quanh năm. Đói ăn. Bẩn tắm. Lạnh mặc. Những giấc ngủ đào sâu chôn chặt. Thịnh thoảng bị đẩy lên. Bị hất xuống. La hét. Giãy giụa. Bầm tím hết cả thơ, mộng. Bầm tím nhu cầu. Có vết sẹo. Thịnh thoảng nhức. Cười cứ ngoác. Hoặc miệng ngậm chặt. Gào giọng bụng khiến bị đại tràng, thượng vị. Đi giày liên tục, chân bột bột bốc mùi khẳm, mãi thấy nó là thơm, tự hào, thú vị. Nhà rộng mà tiếng chỉ của ti vi, của đài, của đồ vật va vào nhau, của con chó nhỏ. Mỗi khi tự hát lại rùng mình lạnh sống lưng. Lù lù một không lồ đe thui. Trăng soi sân thượng. Trăng dằm hiên nhà. Trà - thuốc - vùi vào thăm. Đẹp của đau. Của giãy giụa. Rồi của kiên cường. Của thuần phục, với khát, thèm... Cũng có khi tu trắng ừng ực. Hoặc tu bóng đen một cách điên cuồng. Sảng sặc. Tưởng. Nhể nhại cười non. Mênh mông bờ bãi. Ngô lúa bời bời. Tưởng.

Riêng. Tôi. Quần quai dục. Quay tít. Vọng thét... Con chó oặc oặc hoặc oặc oặc làm thực tại hóa, thâm hóa thân phận. Nhà rộng. Khí chất đàn ông. Tiền. Quyền. Ước muốn. Đàn bà. Chết đi. Chết đi. Cái ấu thơ. Cái ngây thơ. Mùa. Thời. Sự. Lạc. Miền. Cộng. Chung. Tiếng...

Hắn nhào xuống đất. Hắn soi mặt mình. Nhưng hắn giật thót. Gương làm sao? Mờ khói? Không phải! Tôi lau đi lau lại nhìn rõ là nó trong suốt mà không hề có tôi trong đó. Không kịp mặc gì, vút hình nộm linh phình trong bồn tắm, mặc con chó tít, hắn lao ra ngoài. Hắn soi vào chiếc gương lớn ở phòng khách. Vẫn không thấy tôi... Hắn lao vào buồng soi gương nhỏ. Không có tôi. Lao lên gác. Lên gác nữa. Không thấy. Không thấy. Ồ... Thế tôi đi đâu mất rồi? Tôi đâu mà không có gương nào chứa bóng dáng tôi cả? Tôi đâu? Tôi đâu? Tôi?... Là ai?... Có là tôi không?... Hắn lồm lên lộn xuống. Điên cuồng soi gương đập gương. Chân tay tứa máu. Cứ thét vào bụng câu hỏi. Tôi đâu. Gương hết. Hắn chạy xộc vào phòng ngủ của hắn. Lịm đi sau một tiếng "hức"...., mà chính xác hơn là tiếng "hộc... " cộc lốc.

Im lặng.

Đêm hôm nay đêm tĩnh. Trời hôm nay trời chẳng có mây.

Trăng xối.

Hắn tỉnh lại vào lúc trăng xối mạnh nhất, lọt qua kẽ hở một cửa sổ, đọng ở giữa người hắn.

Hắn vùng dậy. Mở tung cửa sổ. Trăng tràn vào gấm hơn thác lũ khiến hắn bật vĩa vội nhảy lùi lại. Vẫn nhòng nhỗng như thế, hắn nẩy ra sáng kiến soi mình dưới ánh sáng của trăng xem có thấy bóng hay không? Hắn kinh ngạc không thấy gì cả. Căng lên. Căng mãi chẳng ăn thua. Hắn lại thét vào bụng. Tôi đâu? Tôi đâu hả trời?...

Tự hỏi. Hay là trong này chật chội trăng không soi bóng? Hắn lập tức chạy thốc lên sân thượng. Vẫn không thấy. Chỉ có trăng với trăng thôi. Hắn

thực sự sợ hãi. Tưởng mọi vật đều thế. Nhưng không. Những góc tường có bóng. Dây điện có bóng. Ngoài kia, cây đang soi bóng. Có. Có tất. Chỉ mình hăn là không. Thậm chí con chó tím chỉ bằng năm tay nhảy theo chủ lên đây cũng có bóng. Nó vươn cổ sủa. Động tác sủa cũng có bóng. Thế còn tôi? Bóng của tôi đâu?...

Chợt lại nghĩ ra, hăn chạy xuống bồn tắm tăng một ôm thốc hình nộm cao su lên sân thượng. Hình nộm cũng có bóng. Mà hơn thế, bóng còn rõ hơn thật. Chân như chân. Tay như tay. Ngực như ngực. Chỗ hõm như chỗ hõm. Bỗng nhiên hăn thất kinh. Cái bóng của hình nộm cử động. Rồi múa may uốn lượn. Cười. Hăn buông vội, lùi ra mép tường, hăn đánh rơi sự thất kinh. Hai tay hăn tì vào tường.

Người hăn vươn ra. Hăn gào, lần này thì hăn gào thật to vào không gian mênh mông. Trời ơi. Bóng của tôi đâu?...

Cứ như vậy, hăn chuyển dần sang rú, sau thì hú. Điệu bộ mỗi lúc một giống với chó. Giống sói tru trắng. Tiếng trầm. Tiếng vang. Tiếng chói. Dịu dần. Lá cây rung tí. Liên tiếp. Liên tiếp. Liên tiếp cho đến khi mất giọng và kiệt sức, hăn gục xuống, bò lại chỗ hình nộm, ôm chặt lấy nó. Trước khi thiếp đi, hăn còn ý thức, sáng mai mình sẽ kiểm chứng lần nữa với mặt trời.

Cả một đêm con chó tím bé bỏng không kêu. Mãi miết, nó nếm nấp thân chủ rồi hình nộm trong ánh trăng xối xả quắc lên một màu sắc dị thường.

Bình minh.

Gió khác.

Màu khác.

Đỏ rực như màu cà chua chín.

Hắn tỉnh. Lồm cồm bò dậy bám tường hướng trọn phương Đông mong ngóng mặt trời.

Tí một ít một xót ruột. To bằng cái nong cái nia giần sàng nôi niêu khay đĩa. Màu đỏ dần tua đi thay bằng màu vàng mát. Hắn té một nụ hi vọng lựa người quay về phía tường tìm bóng. Không thấy. Lại căng lên. Hét. Tôi đâu? Nhưng đã mất giọng. Vẫn hét. Tôi đâu? Căng. Căng. Rồi cuồn. Hắn chồm về phía tường. Đấm túi bụi. Tay be bét máu. Vẫn cứ đấm. Rồi đá. Đấm. Đá. Cho đến mệt, hắn quay lại ôm lấy hình nộm và soi. Trời. Không thể tin được! Hình nộm có bóng. Còn hắn thì không. Tay hình nộm cử động. Chân hình nộm khẽ đưa. Ngực hình nộm ưỡn dần, tròn xoe và nhọn đầu. Hồm hình nộm ngoác ra... Hắn không chịu nổi nữa. Vứt phịch hình nộm xuống, nhào về phía dây thép. Bẻ mãi. Bẻ mãi. Dây thép đứt. Hắn chia hai đoạn. Buộc cổ hình nộm lên trước. Bóng hình nộm đung đưa, giãy giụa. Hắn cười sảng sặc. Rồi lập tức treo luôn cổ mình. Hắn chết ngay sau đó. Vừa lúc mặt trời khẽ rùng một cái thay sắc nắng - không gian hanh hanh vàng vàng pha sắc trắng. Nắng bắt đầu rớt, và nắng soi rõ hai cơ thể nhồng nhổng - một là hắn, một là hình nộm - thành hai cái bóng rõ rệt, theo gió đung đưa, in trên tường lâu...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Một Buổi Sáng Không Có Tiếng Gà

Hoàng xốc nách vợ đến bên chậu giặt mà không hề hỏi vợ có thích thú cái công việc này không.

Chị không hề chống lại mà mềm oặt trong hai gọng kìm kẹp chặt.

Gió thổi nhẹ nhưng tốc được cái váy dệt kim khiến chị kêu thét lên làm cho Hoàng hoảng loạn buông ngay vợ ra làm chị rơi phịch đau điếng còn Hoàng chạy vội ra vườn đón con chuồn chuồn ngô đậu ở trên đầu một cây nghệ.

Thằng bé ngoài đường hét văng lên: Một đám đen sì.

Chị sợ hãi thọc tay qua cặp váy nhưng liên yên trí mình có mặc đồ lót.

Hoàng chạy ra đầu nhà đứng im lặng bên cây duối già.

- Hoa ban nở. Anh ơi! Hoa ban nở...

Hoàng lầm bầm:

- Hồng nhưng như thế đó... như thế đó... mỗi ban mai... lại mỗi ban mai...

Đến lượt chị lầm bầm.

Đêm qua rõ ràng một người có cánh đã làm mình sung sướng mê tơi...
Mình không chịu nổi cả ngàn đêm vắng tục và sốt ruột... Mình muốn chén
muốn nuốt nó cho bổ cơn hoảng cực... bổ cả cái lông mày...

Còn Hoàng đã hét:

- Cả thế giới người ta đồn ầm lên rằng có một vụ thông đồng không
minh bạch. Tôi chỉ muốn cãi nhau với cuộc đời một con bọ.

Bà hàng xóm góp chuyện:

- Nhà tôi bảo với tôi rằng chó thì rất khác với mèo trong khi giun với
cà cuống là một. Tôi cho rằng thằng con tôi đi tiểu không bao giờ đúng
cách mà con gà mái nhà tôi cứ lồng lên với ông trưởng họ.

Hoàng chạy thể dục tại chỗ. Còn bà hàng xóm tiếp tục giọng gió:

- Hôm nọ ấy, ở đò Ròng, nước chảy theo chiều ngang con sông, tôi lại
cứ cãi có một con tôm đang nằm ở dưới đáy... Bà bạn tôi đi gặt nằm ngủ
ngay trên bờ giữa trưa đổ lửa...

Chị đi đến nền giếng nằm xuống và mơ một giấc ngấn với đôi tay cứ
miệt mài cạp váy và đôi mắt nhìn lên trời trong leo lẻo.

Hoàng đi qua chỗ vợ thả con chuồn ngô vào một cái lồng chim thưa
hoác và con chuồn ngô vui vẻ uống nước để trong lồng đã ngả màu xanh lè.

Chị úp mặt xuống nền giếng rồi thút thít. Chiếc váy dệt kim tốc ngược
để hở đùi non và lộ cả chiếc quần lót ố vàng. Sau đó hai chân chị cứ cọ vào
nhau, cái mông vạy vẹo.

- Không được thế. Chuồn ơi không được thế. Phải tìm cách mà bay đi
chứ sao lại sung sướng thế. Sao lại uống thứ nước bỏ thừa đã mọc rêu như
vậy. Chuồn ơi. Mày tội nghiệp...

- Không phải thế đâu... Không đúng đâu...

Bây giờ thì một giàn đồng ca con trẻ thảng thốt hoảng loạn gào gân cổ. Bà hàng xóm ngồi phệt xuống cầu ao:

- Í a... ới a... ôi à...

Chị bật ngay dậy, có vết xước trên mặt rỉ máu. Tóc chị rối, áo chị bật hai cúc. Chị gào lên bấn loạn:

- Trời kia... Đất kia... Cứ thế này thì... thì quá khó chịu...

Bồng chị giật tung áo mình. Chị không mặc nịt vú. Chúng nhảy lên. Chúng rất tròn. Nhọn. Và có màu hồng tía.

Chị xé toạc cái áo vớt lên ngọn quýt. Chị bóp vú mình. Chị cào nó. Rồi chị cắn nó. Cắn đứt cả hai đầu vú.

Chị cố gắng xé tiếp cái váy. Máu nhỏ long tong... Chị cố mãi. Rồi chị cũng xé được. Chị lột trường mình ra. Chị căng lên. Rồi chị trèo lên thành giếng nhảy

tùm xuống.

Một lát sau, con ếch vẫn ộp, ộp...

Hoàng chậm chạp đi về phía giếng. Anh bám hai tay vào thành giếng, cúi xuống nhìn. Mặt nước phẳng lì, trong veo. Hoàng nói rất nhỏ:

- Vợ tôi cô ấy xinh lắm. Vú cô ấy tròn. Môi cô ấy đỏ. Mông nở. Háng rộng mà mỗi khi... Vợ tôi cô ấy mang thai... Nhưng vợ tôi đã muốn là thích, bao giờ cũng nghĩ một chuyện: hóa rồng...

Rồi Hoàng thở dài một cái, thông thả đi vào nhà.

Bên hàng xóm lũ trẻ đã bao quanh bà hàng xóm, chúng dùng cỏ non đánh bà tới tấp. Bà cười khanh khách. Rồi bà đi tới tựa vào gốc cây cho chúng trối bà.

Tiếng ếch kêu: ộp...

Con chuồn ngô lao đầu vào cốc nước mọc rêu. Gió ào tới xoay tít, cuốn thốc cái nhà của Hoàng đi, để lại Hoàng nằm trơ trên một cái chiếu rách. Hoàng ngáp ngủ. Đôi chân cái bắt rung tít. Đàn ruồi bu lại, thi nhau trút vào mặt Hoàng, biến nó thành một màu đen như đất chảo...

Khoảng cách từ nhà ra ngõ là ba trăm mét. Có một cô gái đi dạo trên đó. Cứ đi đi lại lại. Không tới đường cũng không tới nhà. Cô so sánh: nước ao, nước máy, nước giếng, nước mưa... Rồi kết: cũng đều là nước. Bắt đầu là nước...

Con chó chạy tới định âu yếm liền bị cô đá cho một cái dính chặt vào gốc nhãn, rớt dài chảy ròng ròng, mắt lồi ra mà không thấy sửa.

Cô hát:

- Có con chim vành khuyên nhỏ... Có một cô gái nhỏ...

Một con rất bé - không rõ chim gì - bay tới, cô đứng im cho nó mổ mù hai mắt. Miệng cô mỉm cười hướng về phía cánh đồng. Lúa đang phơi màu trong cái gió của bão nơi xa không bao giờ tới được. Thế là hàng cây lúc lắc và hàng kiến điên cuồng thi nhau cắn vỏ.

Hoàng bật lên, lao ra ngõ kiệu cô gái lên. Váy cô trùm kín đầu Hoàng. Cô bật cười nắc nẻ và cứ thế đi tiểu ướt đầm người Hoàng.

Bên hàng xóm, lũ trẻ đã treo cổ bà hàng xóm rồi thi nhau nhảy tùm tùm xuống ao.

Một con cá nhảy lên bờ.

Hoàng khoái trá, cất lên những tiếng hú không rõ ràng. Cô gái thoăn thoắt trèo lên tít ngọn cây không xuống nữa, mặc kệ Hoàng cứ đứng một chỗ mà ngoáy tít cái đầu.

Chuồng lợn nhà Hoàng có một lỗ thủng ở tường đằng tây, bọn răn bò vào ăn hết con lợn tạ. Con lợn này trong khi bị ăn thịt cứ kêu i i như vừa được bữa ăn no nê trên bệ sạch mà lim dim hai mắt.

Bọn răn sau khi ăn hết con lợn thì bò ra ngõ. Chúng bò thành một hàng dọc. Qua chỗ Hoàng con nào cũng ngóc đầu lên ngắm Hoàng một lát rồi lặng lẽ bỏ đi. Chúng tiến về cái cầu đi ra cánh đồng.

Hoàng thôi ngoáy đầu, chạy vòng quanh gốc cây mà cô gái đang bám chặt phía ngọn. Một lát sau cô gái buông tay rơi phịch xuống đất.

Hoàng đứng nhìn chăm chú một lúc rồi đưa tay vuốt mặt sau đó co chân đá văng cô gái vào chuồng xí gần đấy. Xoa hai tay, Hoàng chạy đi lấy cửa để cửa cây, tự nhủ mình sẽ dựng một cái nhà, sẽ lấp giếng bằng tro bếp, rồi đêm đêm sẽ đi hứng sương rơi để uống và tắm giặt...

Hoàng ngửa mặt lên trời. Cả cười...

Lá trút xuống ào ào thành một thảm dày phủ kín con ngõ, kín vườn. Rồi nó phập phồng làn sóng đuổi nhau rất có trật tự.

Bây giờ Hoàng mới thấy nước tiểu của cô gái lợi hại tới mức nào. Nó làm cho da thịt Hoàng sưng rộp lên. Vừa ngứa vừa đau. Xoa thì không thỏa cơn ngứa mà gãi thì lại tấy cơn đau.

Trong khi chưa thực hiện ý đồ cửa cây, Hoàng nằm xuống thảm lá. Giun bò lên người Hoàng lổm ngổm rồi chui vào lỗ mũi lỗ tai. Hoàng rung mình hét văng lên. Nhưng chỉ được có một tiếng: ớ... rồi Hoàng mất tiếng.

Hoàng vẫn quyết định rùng mình chứ không giãy giụa. Độ năm phút rồi Hoàng đứng thốc dậy chạy đi lấy cửa, điên cuồng cửa hết toàn bộ số cây cối to nhỏ trong vườn, ngoài ngõ. Xong việc, Hoàng cứ đứng bần thần nhìn cái lưỡi cửa. Rồi Hoàng ngồi xuống bắt đầu cửa chân của mình.

Im lặng tuyệt đối. Chỉ còn tiếng xoèn xoẹt chậm rãi, rờn rợn. Hoàng đang trong trạng thái trang trọng nhất. Và Hoàng cũng không vội, tay cửa của Hoàng cũng không hề run, nó đưa đi đưa lại đều đều. Mối Hoàng hơi mím lại, trán toát mồ hôi. Nhưng lát sau, khi ống chân dứt đi thì Hoàng mỉm một nụ cười...

Ngoài xa có một tiếng rao thật mỗi:

- Ai... mảnh chai... dép nhựa hồng... đổi bán... a...

Và một tiếng quát:

- Rụng... rụng rồn rồi... Đi mà sống con đường của mi...

Chị ve chai không hiểu thế nào đến đầu ngõ nhà Hoàng thì dừng chiếc xe có hai cái sọt ở cạnh bụi dứa dại um tùm rồi hăng hái vượt qua những cây đổ cành gãy tới chỗ Hoàng. Không hề nói, chị ta cởi quần ngồi xuống tưới xè xè vào chỗ chân cụt của Hoàng đang máu me đầm đìa. Hoàng cảm lạnh nhìn dòng nước nhỏ xối ra, tưới lên chân cụt. Chị ve chai cũng không nói câu nào, chồm tới vật ngửa Hoàng ra rồi đè lên Hoàng. Không chống lại, Hoàng rú lên những tiếng khinh khoái có âm điệu một tiếng rao đi thường... Cả làng lặng lẽ kéo tới xem. Kẻ liếm mép. Người nuốt khan. Người lau trán nhưng không ai nói gì. Chỉ chăm chú theo dõi. Hoàng trợn mắt. Hoàng sùi bọt mép. Chị ve chai rút dài túa ra, làm mọi cách cho Hoàng phải cào cấu và rút tóc của mình. Tiếng kêu, tiếng rú của họ lúc thì tắt lặng, lúc lại bùng lên chói gắt và rung động...

Ông trưởng làng thì thảo với ông trưởng xóm:

- Không phải là nghĩa vụ... Nhưng không thể tin được... Họ đang sống một cuộc đời thắm thía...

Ông trưởng xóm thì thào lại:

- Tôi ấy à... có mà năm mơ chả thấy... Bà xã nhà tôi... cái bà xã nhà tôi... và lũ con tôi...

Cá nhảy hết lên bờ để chết. Chim rơi lộp bộp như sung rụng. Rết đang bò rết chết. Rắn đang bò rắn ngửa bụng. Vịt vỗ cánh bay đi. Bầy quạ gục mặt bên thành giếng rồi thứ tự từng con đâm đầu xuống đó không lên nữa.

Hoàng đã vùng dậy và bây giờ đến lượt Hoàng đàn áp chị ve chai. Chị này cười sặc sụa, hai tay cứ huơ lên chơi với, hai chân giãy đành đạch.

Ông trưởng họ phẩy tay một cái, nói:

- Thôi... Thế là tạm được... Họ đang sống...

Nói xong ông lững thững bước ra ngoài đường.

Cả làng bước theo ông mà không ai ngoái lại một lần. Ra tới đường rồi mà họ vẫn im lặng chẳng ai nói một lời nào. Thế rồi một nửa trong số ấy ôm mặt khóc chạy vội về nhà...

Còn Hoàng, Hoàng vẫn miệt mài góp tiếng rú với chị ve chai. Gió lật tung hết lá, trùm lên họ mà họ chả biết gì. Họ làm cho lá đậu lá rơi. Lá theo gió xoáy về trời. Cho đến khi chị ve chai không rú nữa, chỉ nhắm mắt lắc đầu rên nho nhỏ thì Hoàng ngửa mặt lên trời. Hoàng cả cười...

- Này nhà - Này gió - Này đất - Này đàn bà - Này trời - Này chó - Giếng nước - Ao bèo - Lợn - Mèo - Ngan - Ngỗng... Này một lũ quạ điên... Này cái sống... Này... Ở...

Rồi tiếp tục ngửa mặt cả cười...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Người Đi Bỏ Mặc Nhân Gian

Có người bảo hẩn ở bên kia sông. Người thì nói cứ dăm bữa nửa tháng lại gặp hẩn ở dưới bến đò. Một thiếu nữ khê khàng kể lại rằng sáng nay đi bẻ ngô sớm ở cánh bãi đã gặp hẩn đi lên từ phía bờ sông. Một đứa trẻ chín tuổi hào hứng khoe lúc trưa thấy ông ấy ngồi bệt ở dưới chân đê, mắt cứ nhìn trờng trờng về phía cánh đồng. Còn một thanh niên thì thăm ra chiều quan trọng: Tầm bốn rưỡi năm giờ thấy ông ta có biểu hiện khác thường, mắt đờ đi, mồm chảy dãi, hai tay cứ huơ lên phía mặt đê, như muốn gọi, muốn kêu điều gì đó... Ngay lập tức có một tiếng gấ: Tại sao khi ấy không giúp người ta để bây giờ đến nông nổi này? Người thanh niên gấ trả: Thì ai biết đấy... Một câu hỏi xen vào: Phải làm thế nào bây giờ?... Đột nhiên tất cả đều im lặng. Hẩn nằm co quắ trên cỏ. Mắt nhắm nghiền. Mồm chảy nhòt. Nhịp thở không đều. Xung quanh mọi người nhìn hẩn chăm chú. Hẩn không hề biết... Bất ngờ có người đề xuất đi báo xã. Vài tiếng lao xao hỏi báo cho ai được. "Cứ ra ủy ban. Gặp ai báo nấy". Người thanh niên được ủy thác chạy vù đi. Có ai đó chạy xuống kênh xấp chiếc khăn đội đầu lên lau mặt cho hẩn. Những tiếng chếp miệng, những cái lắc đầu, những tiếng thở dài lo ngại.

Hoàng hôn đã qua. Xóm làng lên điện. Hôm nay ít gió. Trời oi. Người ta có vẻ oải mệt. Cái vòng người vây quanh kẻ xấu số đã thưa dần. Nửa tiếng sau mới được bổ sung thêm.

Phải mất ngót nghét một giờ đồng hồ mới có tiếng một ông xã vang lên: Bà con tránh ra nào. Cái vòng tròn dần ra. Tiếng xì xào vẫn tiếp tục nổi

lên. Ông xã một tay cầm đèn pin khom người cúi nhìn cho rõ kẻ lạ mặt. Không ai nói gì, đợi lời phán quyết của ông ta. Khoảng năm phút sau ông ta mới ngẩng lên thở dài một cái: Anh ta chưa chết. Nhưng đã mệt lắm rồi. Có lẽ sẽ không sống được bao lâu nữa. Mọi người im lặng. Ông xã đột ngột hỏi: Có ai biết tung tích người này không? Trong bóng tối, thấy đều lắc đầu. Ông xã ngán ngẩm: Thôi. Để tôi về bàn với anh em. Bà con, ai rảnh rồi đứng đây coi anh ta một lát.

Thời gian không chờ. Cũng không vì một kẻ nào đó mà phải dừng lại. Cho nên không gian bây giờ đen kịt. Sao nhấp nháy như tỷ con mắt sáng nhìn cõi nhân gian. Cuộc bàn bạc của mấy ông xã sao mà lâu quá thế? Làm nản lòng kẻ không kiên trì. Vậy nên bây giờ bên hăn, chỉ có một cụ già không nở bỏ đi. Bên cụ, may thay, kẻ nào đó để một chiếc đèn chạy bằng a - xít. Cụ ngồi bó gối, im lặng, dõi mắt vào đêm. Tiếng côn trùng rì rả sốt ruột. Bà cụ cứ liên tục cất tiếng thở dài... Cụ không biết rằng cách đó chừng hai cây số người ta đang tranh cãi gay gắt mà không tìm nổi một biện pháp giải quyết đối với kẻ xấu số. ý kiến đưa hăn về trạm y tế cứu chữa bị gạt phăng đi với lý do nhờ anh ta chết thì sao? Thì chôn! Không đơn giản! Chôn người không rõ tung tích sẽ gặp phải bao điều phiền toái. Mà chôn thì cũng phải mất tiền mua ván, chi công... Biết lấy từ khoản nào? Chưa kể trên đất làng xã bỗng có một nấm mồ vô chủ - lành dữ ra sao? Thôi, cứ đưa hăn đi cho gọn. Đưa đi đâu?... Cuối cùng có một ý kiến “sắc sảo” đã được sự ủng hộ của mọi người: Thuê một cái xe bò chở anh ta đi, cho vào trạm xá D - T... Nếu không xong? Chở anh ta về chỗ ngã ba rẽ về ba xã. Nếu phải làm ma thì cả ba đều phải có trách nhiệm. Anh an ninh viên ở xóm bờ sông được phái đi làm nhiệm vụ...

Mười một giờ đêm.

Ông xã cùng ba an ninh viên đi kèm một người đàn ông kéo xe bò đứng ở trên đê. Cụ già hỏi: Làm sao bây giờ ông xã? Bà yên trí. Chúng tôi

tính toán cả rồi. Bây giờ đưa ông ta đi chữa đây. Cảm ơn bà đã trông nom anh ta. Thôi. Khuya rồi. Bà về ngủ đi.

Cụ già lặng lẽ chống gối đi lên đê. Ông xã sai khiến mấy thanh niên. Họ khiêng hần lên đê. Đê vắng tanh vắng ngắt. Họ đặt hần vào trong xe bò rồi phủ rơm lên. Xong xuôi ông xã nói: Nào. Bây giờ đến phần việc của anh. Ông cứ yên tâm. Tôi sẽ làm đúng lời các ông. Chỉ mong các ông thanh toán ngay cho. Ông xã vỗ vai dễ dãi: Không phải lo chuyện đó. Cứ xong việc là có tiền.

Hôm nay mình đi chở thuê cả ngày. Đang là mùa thu hoạch ngô ngoài cánh bãi. Ngô già cần nắng. Bà con thu hoạch rất vội. Phải chạy đua với thời gian. Trồng ngoài cánh bãi không thể nào chậm trễ được. Nước muện nước sớm tùy năm. Không mau lẹ, nước lên sớm, thu hoạch vừa khổ mà hạt lại dễ bị mốc, bán sẽ mất giá.

Cả ngày mình làm hầu như không nghỉ. Phải tranh thủ thôi. Ngày mùa bận rộn nhưng chẳng mấy tí. Mai kia rồi rãi có đi gạ cũng chẳng có việc mà làm. Tính ra ngày công cao ra phết. Dân chạy xe công - nông biết được chắc hẳn phải ghen tị.

Nhưng mà mệt. Con bò già sủi cả bọt mép. Mình cũng run lẩy bẩy. Có lúc tưởng không bước nổi. Nhưng cứ phải cố. Mình đang cần tiền. Cả hai mẹ con nó đang ốm. Mà thuốc thì đắt quá. Thực phẩm cũng chẳng rẻ. Cả một đoàn tàu há mồm trông cả vào mình và con bò. Mình mà không cố thì cả nhà chết đói.

Nhưng mình thấm mệt. Cả con bò cũng vậy. Nhưng mình rất vui. Ngày mai cả nhà sẽ có một bữa ăn tươi...

Thời sung sức của mình chắc đã qua rồi. Tiếc thật. Trước đây mình đã vung phí bao nhiêu sức lực vào những trò vô ích. Nhưng cuộc đời chả biết

thế nào. Làm nhiều lại tiêu nhiều. Kiếm dễ thì tiêu dễ. Ôi cái thời trẻ trai - cái thời dễ kiếm tiền đã qua rồi, qua thật rồi...

Được cái các con mình rất ngoan. Thấy mình đi làm về mệt, chúng sẵn đón chào hỏi chăm sóc. Đứa lấy quần áo. Đứa cầm khăn mặt. Đứa mang đôi dép. Vợ mình cũng dịu dàng hơn mọi ngày. Đã lâu rồi mình mới được một lời nói ngọt. Vợ mình bảo mình đi tắm đi cho khỏi mệt rồi về ăn cơm kéo đỏi. Vợ mình còn sai đứa nhỏ đi mua rượu... Ước gì không khí gia đình cứ được như thế mãi. Thì mình dù có mệt đến bao nhiêu cũng cố. Vợ mình ngày xưa cô ấy đẹp - đẹp lắm - lại ăn nói dịu dàng dễ nghe chứ đâu có như bây giờ. Kể cũng tội. Chỉ tại chúng mình nghèo. Chỉ tại đông con...

Hắn vừa cặm cùi kéo xe vừa nghĩ ngợi miên man. Đêm thì đen mịt mùng. Thỉnh thoảng lại rộ lên tiếng chó sủa. Sao đêm rưng rợn. Một khuya tháng năm thanh vắng lạ thường. Đến gió cũng chỉ là gió mờ mờ. Lưng áo hắn ướt đầm. Mồ hôi trán vã ra, chảy cả vào mắt gây xót, khiến hắn có lúc phải dừng lại đưa vạt áo lên dụi dụi. Bánh xe bò khô dầu thỉnh thoảng lại rít lên khe khẽ...

Tối ăn cơm mình thấy ngon miệng. Vợ biết mình làm mệt đã tìm mua được mớ cá, chục đậu. Có chén rượu dẫn đường, mình ăn không biết no. Vợ mình cứ luôn tay gấp thức ăn cho mình. Mình đã phải gắt lên rằng mình và các con ăn đi sao cứ nhường tôi thế này. Vợ mình nhỏ nhẹ mình làm mệt mình ăn đi cho có sức mẹ con em chẳng làm gì ăn thế nào cũng được. Mình nhìn cô ấy thấy cô ấy nhìn mình mỉm cười. Mình đang cắn dở cái đầu cá đã phải dừng lại buông bát và chẳng hiểu sao mình lại khen cô ấy. Mình ạ, hôm nay tôi thấy mình đẹp biết bao, y như hồi mới yêu nhau ấy... Vợ mình đã khẽ lườm mình (mình biết là cô ấy lườm yêu lườm quý chứ không như mọi lần là sự chì chiết bức ghét), hứ một tiếng, nói lảng. Mình uống thêm cốc rượu nữa. Mà kì lạ, rượu hôm nay cũng ngọt quá, dễ uống quá, dễ say quá, mới có ba chén mà người cứ thấy lâng lâng rạo rức...

Rồi mình lên giường nằm. Cả một ngày làm việc mệt quá, lại có tí men, mình thiếp đi lúc nào không biết. Giá cứ như thế, không ai động đến mình, có lẽ mình đã làm một giấc đến sáng. Ai dè mình đang ngủ ngon thì vợ mình vào lay vai mình dậy. Mình cầu nhàu vài tiếng gì đó. Vợ mình kiên nhẫn với mình, lấy giọng như ban tối bảo mình mấy anh ở xã có một món bỏ muốn thuê mình chở. Mình ngáp một cái khê nói giờ này khuya rồi còn chở chiếc gì nữa. Vợ mình bảo nhưng mà món bỏ lắm mình hãy cố gắng một tí. Mình hé mắt nhìn vợ hỏi bỏ là bao nhiêu. Chắc mắt vợ mình sáng lên, mình không thấy, chỉ nghe thấy tiếng thì thầm: Các anh ấy hứa sẽ trả cho mình hai trăm năm mươi nghìn vào ngay khi xong việc. Mình bật ngay dậy hỏi dồn, há, cái gì mà trả những hai trăm rưởi? Vợ mình khê lắc đầu đáp tôi không biết nhưng chắc chắn phải hàng lậu đâu mà lo. Thấy mình chần chừ vợ mình liền thuyết phục, thôi mình cố gắng một chút, tôi biết mình mệt rồi, đêm đã khuya mình cần ngủ để lấy lại sức, nhưng mà món này bỏ quá, không làm cũng phí, mình hãy cố, rồi sáng mai về ngủ bù, mai mình không đi chở ngô thuê nữa, mình nghỉ nửa ngày, có hai trăm rưởi rồi, đủ tiền thuốc cho con rồi, mình, mình nghe em...

Chả mấy khi mình còn được nghe những lời ngọt như thế, vả lại vợ mình nói đúng cả, thế là mình xiêu theo. Mặc vội quần áo, đầu trần chân đất mình đi ra xe. Ra chuồng bò thấy bò nằm im chứ không mừng chủ như mọi lần. Chắc là cu cậu mệt rồi. Cả một ngày kéo xe quần quật còn gì. Mình động nhẹ. Nhưng chỉ thấy nó thở phì một cái. Cỏ non mà bỏ thừa quá nửa. Nghĩ cũng tội. Đêm tầm thế này còn phải đi nữa. Mình còn có con cá chén rượu rước sức chứ nó thì chỉ có năm cỏ tươi. Làm thân con bò cực thật...

Mình cười thờn gằn dặt bò. Nhưng con bò cứ nằm im không nhúc nhích, chỉ thấy miệng thở phì phò. Mình đâm ra lưỡng lự. Hay là thôi?... Mình quay ra sân bảo vợ, con bò nhà mình mệt lắm rồi, không kéo được nữa đâu. Vợ mình bảo mình cứ thúc nó dậy, để nó cố một tí, các anh ấy bảo nhẹ thôi mà, có khi một người kéo cũng nổi. Mình nghĩ một lúc rồi bảo vợ, thế thì

để tôi đi kéo một mình cũng được, cho nó nghỉ một chút, cả ngày hôm nay kéo chục tấn hàng rồi, cần câu cơm của cả nhà mình đấy, nó mà gục thì treo miệng hết... Vợ mình bảo nhưng mình cũng mệt rồi, mình mình kéo làm sao được. Mình cúi xuống kéo xe. Vợ mình hỏi hay tôi đi với mình? Mình bảo không, mình ở nhà với thằng nhỏ, vả lại mình cũng đang ốm. Vợ mình hỏi, hay để tôi bảo thằng lớn đi với mình? Mình bảo thôi, để cho các con ngủ, mình tôi làm được, mình cứ yên tâm, vào với con đi kéo nó thức bây giờ... Khi mình kéo xe đi mình nghe rõ tiếng vợ mình thở dài... Bất giác mình cũng thở dài... Cầm cúi kéo xe đến chỗ hẹn, cố gắng không nghĩ một cái gì cả. Mấy anh xã đợi mình đã mỏi, bảo mình ôm một ít rơm ven đường cho vào xe. Rồi mới nói cho mình rõ thứ mình phải chở...

Xe đi vào ổ gà, khê chồm lên làm hấn cũng hơi loạng choạng. Rõ ràng là hấn vẫn mệt. Miệng hấn khê hộc một tiếng rồi hơi thở phì phò như trâu kéo ruộng giữa trưa hè. Hấn lại cong người, miết chân kéo cái xe chở người hấp hối. Vòng quay bánh xe hình như nhanh hơn một chút...

Cái công việc này thật oái oăm phức tạp. Mình chưa gặp phải bao giờ. Nào là hãy chở người bệnh này lên trạm xá D. Nếu họ không nhận hãy chở lên trạm xá T. Nếu họ cũng không nhận thì chở tiếp lên bệnh viện N... Mình giãy nảy lên. Tôi không chở được dài và ngoắt ngoéo như thế đâu. Họ đành nhượng bộ. Thôi được. Nếu vậy thì trạm xá T là điểm cuối. Nếu họ không nhận hãy chở ngược lại, đến chỗ ngã ba đường giữa D - T và P thì vứt anh ta xuống rệ đường. Mình hỏi sao không chở về trạm xá P của mình có phải vừa nhanh, vừa gọn, lại có cơ may cứu được người ta? Rồi, làm sao khi không ở đâu nhận lại phải chở về đúng chỗ ngã ba giữa D - T và P? Sao không chở về chính nơi người ta bị ngất?... Họ bảo với mình rằng mình không hiểu gì cả và yêu cầu mình cũng không nên hiểu gì cả, cứ làm đúng theo ý họ rồi về nhận tiền, nếu không họ sẽ thuê người khác. Đến đây thì mình hiểu rõ luật của kẻ thuê và người làm thuê. Rằng, yêu cầu người ta đưa ra - số tiền công - nếu thực hiện được thì gặt, không thì kéo xe về... Mình lại nghĩ đến vợ... Bây giờ mà về vợ mình sẽ giận và buồn lắm. Những

hai trăm rưỡi cơ mà? Miếng ăn đến mồm còn để tuột mất. Thôi thì nhắm mắt liều vậy...

Mình liền đồng ý. Và bây giờ thì mình đang gò lưng kéo một cái thân xác xa lạ đang hấp hối đến một bệnh xá. Vì đồng tiền, vì miếng cơm manh áo cả thôi...

Đêm vẫn đen. Gió vẫn kiệt. Bầy chó làng vẫn sủa lên inh ỏi theo mỗi bước hẩn đi. Xe bò cũ thường ngày cứ rít ken két, nay như sợ chủ mình có gì khuất tất cần giấu giếm mà chỉ kêu thật khẽ, chỉ vừa đủ để đánh thức những con chó nhà. Hẩn cùi cùi lằm lũi kéo xe. Cùi cùi lằm lũi như cam chịu như thỏa hiệp với số phận. Như con người hẩn sinh ra là để cho kiếp kéo xe. Và để đêm nay kéo một con người hấp hối không hề biết gì tung tích đến một nơi nào mà thực sự hẩn cũng chưa biết đích xác. Hẩn không nguyên rửa ai cả. Cũng không nguyên rửa số phận. Hẩn cho rằng hẩn cần làm thế, cần kiếm ít tiền về cho vợ cho con. Một phần nhỏ nào - hẩn còn cho rằng hẩn cần cảm ơn kẻ hấp hối giữa đường đã cho hẩn một cơ hội kiếm được nhiều tiền gấp năm gấp mười những ngày làm việc kiệt sức của hẩn và con bò già. Khi có ý nghĩ ấy, miệng hẩn hơi mỉm cười. Nếu mà trông rõ, hẩn sẽ thấy nó khá ngô nghê?...

Anh ơi. Tôi không biết anh là ai, quê quán ở đâu. Một tiếng trước đây tôi và anh mù tịt - Gặp nhau giữa đường chắc sẽ dừng dừng lạnh lùng bước qua. Tôi chỉ thực sự biết anh kể từ khi bế anh lên xe bò này rồi kéo anh đi. Nhưng, kể từ phút ấy, tôi và anh chưa hề nói với nhau một câu nào. Anh cứ im lặng bèn bĩ như số kiếp anh sinh ra là để cho sự im lặng vậy. Hay là anh khinh cỗi đời này? Hay là anh khinh tôi? Ừ thì anh khinh cũng được. Cỗi đời này theo tôi cũng chẳng ra gì. Còn tôi - một phận thẳng người hèn mọn bao nhiêu sức lực trí khôn chỉ dốc vào mỗi mục đích là kiếm cái ăn cho mình, rồi cho vợ cho con. Hôm nay tôi mệt lắm rồi. Chẳng muốn nhận cái công việc kì quặc này đâu. Nhưng vì họ trả giá cao quá. Vợ tôi nó ham, nó

tiếc - mà ham tiếc cũng phải thôi. Tôi thì không từ chối được lời dụ dỗ của vợ. Đã thế tôi lại thấy vợ tôi nó đúng. Cho nên mệt thì cũng cố gắng vậy. Mệt nay thì nghỉ mai. Vợ tôi nó nói thế và tôi cũng đồng tình. Tôi đồng tình và tôi đi chở anh. Tôi với anh là hai kẻ xa lạ, chẳng ơn nghĩa cũng chẳng oán thù gì. Anh nằm chết ở đây cũng không được. Vì anh đã là một con người thì anh phải chết - bắt buộc phải chết theo kiểu con người. Anh không được chết theo kiểu nào khác nữa. Anh mà đòi chết cách khác là anh có lỗi với đồng loại. Mà người ta - ở cái nơi anh định chết ấy - không muốn chôn cất cho anh. Cho nên họ bỏ ra hai trăm rưỡi để thuê tôi chở anh đi chỗ khác. Hy vọng rằng chỗ khác người ta sẽ đón tiếp anh chu đáo niềm nở hơn chỗ chúng tôi. Anh đừng buồn làm gì. Nơi nào đón chào thì chúng ta ở lại. Nơi nào ruồng bỏ ta bỏ ta đi. Ta đi vào cõi khác với tấm lòng thanh thản, không oán ghét, không thù hận. Ta sinh ra ắt ta phải chết đi. Chết sớm chết muộn rồi đều chết cả. Chết có nhà hay chết không nhà không cửa thì cũng đều là chết. Chết đường chết chợ, chết kiểu của chiến binh trên sa trường hay chết trong nhung lụa, chết trong vòng tay người đẹp, chết trong tình thương của con cái, bạn bè... vẫn chỉ là chết. Ta còn làm được gì khi ta đã chết? Làm oan hồn chắc? Như thế chỉ khổ ta thôi. Oan hồn yếu ớt lắm. Chẳng làm gì được ai đâu. Do vậy nếu có oan gì ta hãy cố gắng mà ngậm cười. Làm ma, ta hãy làm ma phiêu lãng đi bốn phương tám hướng ngắm trời mây sông núi cho thỏa, trêu cợt ai cũng vừa đủ để cười, đừng ác quá kéo lại ân hận rồi khó chuộc lại được. Làm ma hay làm người? Ta cũng đừng bận tâm làm gì. Ma thì đã qua kiếp người nên chỉ ma hiểu được người. Còn là người chưa trải qua kiếp ma nên người chẳng hiểu ma đâu. Anh đừng bận lòng anh nhé. Tôi sẽ chở anh đi bệnh xá. Còn nước còn tát. Số mệnh anh cao ắt là qua khỏi. Số mệnh anh thấp, đã đến ngày, thì đành chịu thôi. Tôi không biết mình có thương anh không. Nếu tôi nói là thương anh thì có lẽ là tôi thương tôi trước đây. Tôi thương tôi nếu tôi chết tôi là ma. Tôi thương tôi nếu tôi không là người - dù chỉ là người nhọc nhằn đau khổ. Vợ tôi nó từng rất xinh. Tôi cũng từng là kẻ số một. Các con tôi chúng cũng được. Tôi chỉ muốn sống ở cõi đời này trăm năm ngàn năm để hưởng tất mọi điều, xem nó hay dở ra sao? Có thể anh đi trước tôi. Có thể sau đây

vài giờ. Thì cuộc hành trình này anh cứ coi như cuộc tiễn biệt lưu luyến đường trường. Cứ coi nhau là tri kỷ cho mai đây ấm một kiếp ma. Là đàn ông với nhau ta nên trung thực với từng suy nghĩ nhỏ. Mình biết là chẳng giấu được gì trước người hấp hối. Càng không thể giấu gì trước một con ma. Nên mình quyết định sống thật, nghĩ thật, bày tỏ thật. Anh ơi. Trước đây trong con mắt của mọi người, tôi từng là kẻ có học. Thời tôi, ở làng quê hẻo lánh mà học hết cấp ba đã là ghê lắm rồi. Tôi được tuyển đi học trung cấp sư phạm. Làm được thơ nữa đấy. Đã một lần được đăng trên báo Tỉnh. Ra trường, tôi dạy cấp một. Đời tôi mở ra một lối tương chẳng có chông gai. Ai dè... Cũng là tự tôi thôi. Cái tính kiêu căng tự cao tự đại. Tính anh hùng rơm, thích chơi trội, muốn tỏ ra hơn người trong mọi chuyện. Tôi lao vào sống buông thả. Từng trộm vặt. Từng đánh nhau chí tử, có một lần làm trọng thương một kẻ rồi bỏ trốn thành công, từng làm mang thai - phá trình tiết - phá hỏng rất nhiều đời con gái, từng gây nước mắt từng gây oán hờn... Dần dần người ta ghét tôi, đặc biệt là những đồng nghiệp của tôi. Họ góp ý, phê phán. Tôi thường cãi phăng, đòi bằng chứng. Rồi tôi bị bắt quả tang và bị ghép tội “hủ hóa”. Với nghề dạy, tư cách người thầy không được chấp nhận, tôi bị đưa ra khỏi ngành. Trở về xóm bờ sông, tôi làm đủ nghề kiếm sống. Nung vôi. Đội cát. “Đánh quả” than. Rồi tôi lấy vợ. Một cô gái xinh đẹp nhất làng, nhưng ngặt nỗi là con hoang nghèo xơ nghèo xác. Vợ tôi ngoan hiền, lam làm, chỉ phải tội để toàn vệt giới. Tôi thương cô ấy và quyết tu chí làm ăn. Thời buổi mỗi ngày một khó. Bây giờ tôi đành trụ lại ở cái nghề xe bò vất vả này đây... Còn anh - anh thế nào? Nhà cửa đâu không ở lại đi lang thang vạ vật để đến nông nỗi này? Anh có oán tôi không? Có khinh tôi không? Biết rõ tôi, anh có tha thứ cho tôi không?... Sao thế này? Mình không hiểu mình nữa rồi. Mình thấy hơi choáng váng. Hay là mình ngồi nghỉ một chút nhỉ? Ủ. Mình nên nghỉ. Trạm xá D kia rồi. Mình cần phải bình tĩnh trước khi vào thưa chuyện với người ta...

Đã là mười hai giờ đêm. Vậy là hăn kéo người hấp hối trên đường đã được một tiếng tròn. Trong suốt thời gian đó hăn không hề gặp bất kì một ai. Chính hăn cũng lấy làm ngạc nhiên về điều này. Hăn ngạc nhiên nhưng hăn không tự hỏi. Hăn chỉ khẽ phì cười. Vì theo hăn, hình như trời đất đêm nay đồng lõa với hăn nên khiến tất cả mọi người đi ngủ sớm, lại còn ngủ rất say vì chó có gào to bao nhiêu người vẫn không thức dậy. Đêm còn tắt bớt những vì sao làm cho đen tối mịt mù. Đêm như tặng hăn một công việc, một món tiền. Và biết đâu - một niềm vui đơn độc - một tri âm luôn luôn câm lặng - cho hăn những thời khắc quý giá để nhìn thấu tất cả - mà trước hết là với chính mình...

Chỗ hăn ngồi nghỉ là một nghĩa trang liệt sĩ. Có cái tháp cao sừng sững trong đêm. Có bốn dãy mộ lờ mờ trắng. Nghĩa trang cũng đơn độc và cũng câm lặng. Như một nỗi buồn.

Đối diện bên kia qua con sông nhỏ là bãi tha ma. Năm nhỏ năm to trong đêm đen lù lù, thấp thoáng, cũng câm lặng, không hề biểu hiện gì có ma chơi

ma dạo.

Bất giác hăn khẽ rung mình như có một làn gió lạnh ủa qua. Hăn vội đứng lên. Đứng tấn như thời oanh liệt. Rồi căn môi quyết giữ vững lí trí. Hăn cúi xuống nhắc còng xe. Lại lầm lũi lụi cùi kéo trong đêm. Chiếc xe trước khi chuyển mình cất một tiếng rít: "Két... ét...".

Được hai trăm mét hăn rẽ vào một cái cầu bê tông bắc qua con sông. Ở nơi ấy là trạm xá D.

Khu trạm xá có một đèn nê-ông ngoài hiên phòng trực. Hăn kéo xe vào sân. Dừng lại. Bắn khoăn. Gọi hay không gọi? Độ hai phút. Hăn quyết định

đập cửa.

Trực ban hôm nay là một đàn ông cỡ tuổi hăn, béo tốt trong bộ pi-ja-ma kẻ sọc. Anh ta cau có mở cửa dụi mắt gắt khề: Cái gì? Hăn lắp bắp có người bệnh nặng. Thế thì cho vào. Không. Anh ta không đi được. Thì dìu anh ta vào. Không. Phải khiêng cơ. Thế thì khiêng vào? Không có người. Ô hay! Chẳng lẽ là tôi? Vâng. Bác sĩ giúp...

Nhìn hăn lắp bắp, lại được hai từ "bác sĩ" làm mềm lòng, người đàn ông vận pi-ja-ma đi theo hăn ra xe bò. Trời ơi! Sao anh lại cho bệnh nhân nằm xe bò phủ rơm? Anh là ai? ở đâu? Sao tôi không quen anh?...

Hăn ấp úng mãi. Tôi ở xa, mãi, mãi... Người này hấp hối... Tôi... tôi...

"Bác sĩ" khám bằng tay vo rồi thốt lên. Không được rồi. Người ta sắp chết. Chúng tôi không cứu được đâu. Yêu cầu anh đưa ngay lên tuyến trên. Nhưng... Không "nhưng" gì cả. Đưa đi mau. Mà anh có phải là người ở đây đâu. Đi ngay kéo tôi báo an ninh là phiền lắm đấy...

Hăn sụp mắt xuống, chịu ngay lý lẽ của người đàn ông béo tốt. Thở dài một cái, không nói thêm câu gì, hăn cúi xuống nhắc còng quay xe, ưỡ oải kéo ra con đường dẫn thẳng lên T. Hăn nhớ lại lời mấy anh thuê mướn: "D không nhận thì đưa lên T.". Hăn cho đó là cái lẽ tất yếu. Trước khi xe hăn qua cầu còn nghe giọng nói với theo: Phải gấp lên kéo người ta chết. Hăn định buông một câu chửi nhưng kìm lại được. Cúi cùi cất bước nhằm hướng chính Đông.

Con người sao khổ. Anh ta khổ. Mình cũng khổ. Khổ ăn khổ mặc khổ nói khổ cười khổ đi khổ đứng khổ chơi khổ ngủ. Bây giờ cả khổ ốm và khổ chết nữa. Chả biết chết rồi có khổ nữa không? Ôi chao là cái chứng tham tiền khoác vạ vào thân. Vợ ơi là vợ con ơi là con. Tôi ơi là tôi. Sao không chết quách cùng cái anh chàng này cho rảnh?...

Nhưng thôi. Tự trách làm chi. Mình đã thực hiện được một nửa công việc rồi. Chỉ còn một nửa nữa rồi nhận tiền về ngủ. Cấm nghĩ...

Hắn thực hiện ngay ý đồ "cấm nghĩ" bằng cách vừa kéo xe vừa huýt sáo nho nhỏ. Huýt sáo chán hắn chuyển sang hát. Nhưng chẳng hát bài nào cụ thể cả. Cứ há miệng ra, nẩy lưỡi: là lá là la... là lá là la... la la la la...

Đêm vẫn không đổi màu. Gió vẫn đặc như cháo. Mùi rơm mới bên đường ngọt ngọt. Nước sông hắt tanh ngòm. Sao trời mất hẳn. Chó làng này không nhiều, lại dường như ngủ một hay sao mà chẳng thấy kêu lên một tiếng...

Thôi thế cũng tốt. Hắn lăm bằm như vậy rồi dồn sức kéo băng băng trên đường. Mặc dù đường mới rải nhựa, nhưng do xe cũ vẫn phát ra những tiếng ken két, khùng khục. Hắn không cần giấu giếm, cứ hùng hục kéo xe. Đi nhanh như một con bò.

Trạm xá T cách D đúng một cây số. Do hăng máu mà hắn kéo rất nhanh. Và cũng do dồn sức vào kéo mà hắn chẳng nghĩ ngợi gì. Hắn cũng không hề nghỉ giữa chừng. Kéo một mạch đến tận sân trạm xá mới dừng lại. Nghỉ ba phút cho khỏi mệt rồi mới vào gọi cửa.

Lần này đón hắn là một cô gái độ tuổi ba mươi mặc bộ váy ngủ mỏng manh mát mẻ. Chị ta cúi hẳn gắt hẳn như cúi gắt một đứa trẻ con gây ra lỗi lầm. Hắn trố tài ăn nói, thuyết phục. Chị ta ra xe xem. Vừa nhìn thấy đã giãy nảy lên. Sờ tay vào thì giật mình hoảng sợ, tru tréo lên. Sao thế này? Anh sờ vào mà xem? Bệnh nhân chỉ còn thí thóp thở thôi. Chân tay người ngợm lạnh toát cả rồi. Mà anh là kẻ dở người phải không? Ai lại đưa người nhà đi viện bằng xe bò lót rơm? Áo quần thì bẩn thiu. Đáng lẽ người ta không chết mà hóa ra chết đấy... Hắn lúng túng một lát rồi bảo là bệnh nhân không phải người nhà hắn. Chẳng qua gặp ở bên đường thấy người ta cảm tội bế lên xe cho đi cấp cứu. Thế anh ở đội nào, thôn nào? Gặp người này ở đâu? Tôi... Ở dưới P. Sao? Ở dưới P sao không đưa vào trạm xá P cho kịp

thời lại còn đưa lên đây? Lẽ ra anh đã cứu được người rồi đấy. Một đoạn đường xa như thế, lại bằng phương tiện xe bò, cứu làm sao được?... Nhưng ở P người ta không nhận... A... Vậy là người ta không nhận thì anh đổ mắ m thối cho chúng tôi đấy hả. Đã thế chúng tôi cũng không nhận. Đi. Anh kéo cái xác này đi ngay. Đi. Không tôi hô hoán lên bây giờ...

Cũng như lần trước, hắn chẳng phản ứng gì. Lại cùi cùi kéo cái xác ra con đường lớn. Lần này hắn kéo ngược trở về hướng P vì nhớ lời dặn: "Nếu cả D và T không nhận thì kéo về bỏ ở chỗ ngã ba giữa T - D - P ". Hắn coi đây là đoạn cuối của cuộc hành trình. Đoạn đường này chỉ non một cây số. Hắn bỗng mừng thầm, vì ý nghĩ đã sắp chạm được tay vào số tiền lớn ấy rồi...

Không còn vội nữa. Hắn thung thả bước. Đầu hướng phương nam. Nơi ấy có dòng sông thân quen luôn luôn mang phù sa đỏ. Hắn tự nhủ rằng sau công việc này hắn sẽ lội ngay xuống sông để gột rửa tà khí, để được sáng khoái thanh thân, sau đó sẽ trở về giường làm một giấc hết cả ngày sau.

Anh ơi. Thế là đã hết cơ hội để cứu sống được anh. Không phải tôi muốn thế. Chính anh thấy đấy. Tôi rất muốn người ta cứu được anh. Tôi rất muốn. Nhưng tôi bất lực. Vì đến đâu người ta cũng từ chối quyết liệt. Vậy là anh không còn đường sống nữa rồi. Anh chỉ có mỗi một cách là chết mà thôi. Đừng trách gì tôi nhé. Tôi không có lỗi. Tôi không có khả năng cứu anh. Tôi cũng chỉ phạm mớ mớ cánh chuồn. Chẳng hơn gì anh đâu. Biết đâu ngày sau tôi cũng sẽ như anh thế này. Cho nên tôi thương anh là thương thật đấy. Cũng là thương cho tôi. Xót cho tôi. Xót chung...

Đây rồi. Ngã ba đây rồi. Nào. Ta phải chia tay. Tôi bế anh lần cuối. Chao ôi. Lạnh quá. Anh thực sự đang hấp hối rồi. Rất tiếc tôi không thể ở bên anh đến phút cuối cùng. Mà cũng chẳng để làm gì. Nào. Anh nắm ven

đường này nhé. Hồn có thoát thì trời nơi đây cũng rộng, cũng xa được một chút con người. Tôi đắp chỗ rơm này cho anh đỡ lạnh. Anh hãy yên giấc. Tôi phải về đây. Tôi phải về với vợ con tôi. Họ đang chờ tôi ở nhà. Họ còn cần tôi lắm, anh có hiểu không?...

Đột nhiên hắt bật lên một tiếng khóc rồi vội vã cầm lấy còng xe chạy băng băng như bị ma đuổi...

Trở về điểm hẹn nhận tiền, hắt được câu trả lời vợ hắt đã nhận đủ rồi. Hắt lặng lẽ kéo xe về nhà. Lặng lẽ cất xe. Cả nhà đã ngon giấc. Hắt lặng lẽ đi ra bờ sông. Gió bắt đầu nổi lên. Khe khẽ. Thì thào. Hắt ngồi im không nhúc nhích. Mặt sông loang những vệt đen. Trở nên trập trùng bí hiểm. Hắt khẽ rùng mình. Tưởng như có ai thè một cái lưỡi dài liếm vào một bên tai. Để xua đi cơn sợ, không hiểu sao, hắt lại để nguyên cả áo quần nhảy ào xuống nước. Gây một tiếng ùm. Rồi chính hắt lại giật mình trong dòng nước mát lạnh. Vẫn không hết. Hắt ngụp xuống. Rồi hắt lại nhô lên. Về sau hắt tìm ra cách hét vang một câu mà hắt chợt nghĩ ra: "Hãy cuốn trôi đi tất cả sông ời."... Thời gian không biết trôi đi ra sao. Sau này cố nhớ lại, hắt vẫn không làm sao hiểu nổi hắt đã về nhà bằng cách nào. Duy có điều này thì hắt nhớ. Rằng hắt cứ để nguyên quần áo ướt sũng mà lên giường ngủ li bì. Giường của hắt cũng ướt sũng. Gầm giường nước đọng thành vũng. Vợ con hắt cũng không thức hắt dậy giữa chừng. Cứ để yên cho hắt ngủ đầy ngày hôm sau. Trong cả một giấc dài như vậy, hắt không hề tỉnh lấy một lần. Và cơn mơ chỉ toàn lửa cháy. Lửa lan từ nhà hắt sang nhà hàng xóm. Rồi từ đó đốt cháy cả làng, cả P. Rồi cả D. Cả T... Cứ thế. Lửa cháy mãi không có điểm dừng...

Hắt cũng không hề biết và không thể ngờ được rằng kẻ xấu số mà hắt vứt bên đường rồi phủ rơm lên, lúc hắt bỏ chạy vẫn còn thóp thở. Sau đó,

quăng ba bốn giờ sáng tự nhiên bốc cháy. Một bà già ở cách đấy khoảng ba trăm mét dậy sớm nấu cơm quyết rằng ngọn lửa bùng lên chừng mười lăm phút. Có người đoán trẻ con đi chơi đêm tưởng đồng rơm bên đường nên đốt chơi rồi chạy. Người thì bảo kẻ đi soi ếch đã đốt. Người thì nói khách đi xe sớm hút thuốc đã vô tình quăng mẩu vào đó. Kẻ lại đoán quyết nó tự bốc cháy... Chẳng biết nên tin ở giả thiết nào. Nhưng có một điều chắc chắn là người ta không thể tìm ra một que diêm, một bật lửa hay một mẩu thuốc, tàn than lạ nào...

Có một chị vốn mắc bệnh hở van tim sáng hôm sau đi chợ sớm, qua chỗ đó, đã giật mình kinh hoàng khi nhìn thấy một thi thể trần truồng xám xịt, có chỗ vàng sạm như da chó thui, tóc tai lông lá cháy rụi, miệng há hốc phô hàm răng vàng khè, đôi mắt bị nổ cháy ra một vệt như vệt mủ đen, sinh dục dị mọ, ở trên hai mông có vết mờ cháy sạm vàng... Chị ta chỉ hét được một tiếng (không rõ là tiếng gì) rồi lăn ra bất tỉnh...

Vì chỗ nạn nhân chết cháy lại ở đúng một cái ngã ba đầu đầu ba đoạn đường dẫn về T - D - P, cho nên an ninh D đã báo cho an ninh ở T và P biết. Cả ba họp nhau lại tại P và ngay lập tức diễn ra một cuộc tranh cãi quyết liệt. D và T kết tội P thiếu trách nhiệm định đổ thừa cho nơi khác trong khi nạn nhân hấp hối trên chính đất của mình. P cãi phăng, đòi bằng chứng. D và T đem hai người trực ban đêm ở trạm xá ra đối chất. P vẫn khẳng khái rằng không bắt tận tay không day tận trán thì không thể kết luận tội vàng. D và T cáu, gắt ồm tỏi, dọa sẽ tố cáo lên trên. P thách. Cuộc họp sẽ tan nếu như không có cái nóng khủng khiếp làm những người cãi nhau mặt phờ râu rêu. Trong khi ấy, nạn nhân cứ nằm tênh hênh trên một đám đất cháy đen, ruồi nhặng đánh hơi bay đến, bầu đầy xác. Ai đó động lòng mang một cái chiếu phủ kín. Mùi gây gây thum thum bay xa khiến người qua lại nhăn nhó mặt mày.

Dân ba xã chẳng biết bằng cách nào mà biết rõ diễn tiến của cuộc tranh cãi kéo dài nọ. Kẻ chửi, người la, trẻ con rủ nhau đi xem hàng đàn như đi xem hội. Các chữ già D - P - T gặp nhau và kéo đến cuộc họp ở P để kiến nghị. Nhờ có các cụ mà không khí cuộc họp dịu lại. Sau một hồi cãi cọ nữa rồi đi đến thỏa thuận: Cả ba xã cùng góp sức để lo một đám tang. Tiền mua ván P phải chịu. Chôn cất thuộc về D. Đất để mả dút khoát là T, không thể khác.

Đám ma ấy kết thúc vào hồi bốn giờ chiều trong cái nóng ghê người. Ngoài đội chuyên tang của D ra, chẳng có một ai đưa tiễn cả. Không kèn. Không trống. Chỉ một bó hương nghi ngút trên nóc quan tài màu vàng...

Dấu vết còn lại là một đám cháy rộng khoảng 1,5 mét, dài 2 mét, không một ngọn cỏ nào sống sót. Mùi khét cũng mau tan do nơi ấy là mênh mông chỉ có trời và đất, không có nhà cửa quán xá gì. Người ta bàn tán xôn xao ít lâu rồi cũng quên đi như quên một mùa gặt hoặc như quên một cơn lốc vừa mới đột ngột chạy qua vùng chiêm trũng nghèo khó này...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Tim. Và.

Học vấn của hắn cũng được. Cử nhân triết. Việc làm của hắn không đến nỗi tồi. Một viện. Hình thức con người hắn tầm tầm. Cao một mét sáu bảy, cân nặng sáu mươi, tóc rậm, mày lười mác giao nhau, môi trái tim, mũi tẹt, râu khá - hơi mọc lung tung dưới cằm sâu vào trong cổ, nhiều lông chân lông tay - hai sợi ở hai vú, lông to, có cơ bắp, sinh dục và sức bền tính giao đạt yêu cầu, mắt sáng, trán rộng, mặc được comple, quần bò, đi được các loại giày, dép hợp với quai hậu, răng hơi khấp khểnh và hơi xỉn, lông mũi tuần cắt một lần, ngón tay dài đực, móng tay cứng, móng chân đủ, có chai tay chai chân, vài nốt ruồi - có hai nốt duyên gần mép, sẹo nhỏ đuôi lông mày, chín hoa tay, ít nốt gân, khuôn mặt vuông, không bệnh quai hàm, cằm không lẹm không chẻ, tai vừa, lợi không quá

đỏ không quá đen, da không mịn không sần ít mụn trứng cá khó nổi rôm, nách hơi nhẹ - nhiều lông và không rụng, yết hầu lộ, lông mi cong, mắt cá chân hơi nhô, rốn tròn, bụng phẳng, bước đi trung bình tay đánh nhẹ, đầu có thể quay ngang, cằm chạm được vào vai - khi cúi cằm chạm được vào ức - khi ngửa tóc gáy chạm đầu cột sống nhìn được trời. Sở thích của hắn là áo trắng, mùa thu, nắng vàng, đồ ngọt, rừng, hoa hồng, giao thừa, suy tư, heo may, xôi, thịt nạc, canh không béo, phở tái, nước mắm nguyên chất, đọc sách, tôm rang, khoai lang, bánh đúc, bạn có cùng quan điểm học thuật, phụ nữ biết nói chuyện - yêu người ngược nở lông to hơi lẳng và biết phụ bạc chẳng nhỡ không dứt khoát - tình dục mạnh không liên tục nhưng phải mãnh liệt đạt cực điểm như cận kề cái chết, bình minh và hoàng hôn, trắng quắc, mùi dục phụ nữ - sinh tố xoài, sữa đặc có đường,

phổ vãng, đùi gái non khi mặc soóc, ngực gái non khi lộ chân, tán bằng im lặng - nhìn - nói vu vơ, hôn mút môi. Rượu nửa lít. Thuốc một bao. Đi thạo xe máy - lách giỏi khi đông người tắc đường - không giỏi tốc độ. Không lái được ô tô. Mùa hè ngày tắm một lần - tắm người xong mới gội đầu. Uống rượu say không tắm - thật say không làm tình. Không đi gái điếm. Người tình không ít không nhiều. Có thể uống rượu được với vài người - nhưng thích chỉ uống với bạn tri âm - không uống say khi có phụ nữ. Tán gái cùng lớp học. Không tán gái cùng cơ quan. Thích thú khi phát hiện quần lót phụ nữ hở hênh trên đường - không thích nhìn quần lót phụ nữ ở chốn riêng tư. Hay nhớ quá khứ. Day dứt ấu thơ - tình đầu. Đọc triết - văn học - sử - văn hóa - sinh học - âm nhạc tùy hứng - thơ tùy mùa. Lá lúc rơi. Sông lúc cạn. Núi đang mòn. Băn khoăn triền miên về người. Vũ trụ. Ba phần tư tin ngày tận thế. Cảm thức vô nghĩa tăng dần theo thời gian... Không ngủ trưa. Ngủ ít. Ngủ một phần tư đêm về sáng. Ngủ im không ngáy. Nằm nghiêng. Co chân. Tay kẹp giữa hai đùi tay vuông góc với đầu. Gối cao. Hay nằm mộng. Ông nội. Bố. Mẹ. Anh trai. Chị gái. Anh họ tuổi thơ. Bạn cấp ba. Người tình đầu. Bay bằng hai tay vậy. Ít ốm. Dễ ho. Ước mơ cái chết trên đỉnh núi cao chọc trời không ai tới được cho chim rĩa thịt trơ xương... Đi xe máy một mình thích có người đi bộ đường xa nhờ cậy. Thích viết.

Tôi không ưa các cuộc hội thảo, đám đông. Mặc dù vậy, không tuyệt đối tránh được. Một buổi nọ có một nhóm truyền hình đến làm chương trình. Tôi trốn lên sân thượng tòa nhà ngồi một mình. Nhìn trời quang mây tạnh hút thuốc và nén cơn thờ dài. Lát sau trưởng nhóm của tôi xuất hiện. Anh đến bên tôi, im lặng, hút thuốc, nhìn trời. Lát sau thuốc hết chúng tôi có những hội thoại vụn. “Nói thật, mình cực kỳ ghét cái trò diễn trước ống kính”. “Vâng. Đám đông. Một đám”. “Mình thấy có người khao khát nó ghê gớm”. “Vâng. Khát vọng được ngắm mặt mình”. “Mình sợ lắm”. “Vâng. Bè lũ tranh nhau dẫn đầu. Nô dịch nhau. Quyền. Số một”. “Mình mỏi quá”. “Viết cũng được. Viết về nó đi. Như giây phút này này. Giây phút tự do mặc dù cưỡng bách tự do”. “Sao ngày xưa ông bảo không cần phải đọc, rằng viết không cần phải đọc. Tôi đã khinh ông quá...”... “Vâng.

Tôi e ngại đám đông, và ông như một khởi đầu đám đông. Tôi tung hỏa mù. Tôi được tự do. Trời. Gió. Nắng. Mênh mông. Thế là đủ”. “Tại sao ông để râu? Tại sao tóc dài”. “Tôi chả sợ ai khinh. Đó là tự do. Thích râu thì râu. Thích tóc thì tóc. Tôi không a dua”. “Mẹ tôi bảo mày phải theo đám đông. Tôi theo và bị nó nện cho như tử phải dạt hết nơi nọ nơi kia”. “A dua thì sẽ dính đòn”. “Tôi sợ”. “Nhưng vẫn ở trong nó. Ông luôn ở trong nó. Cũng thích dùng nó để giết một kẻ nào chẳng hạn...” “Ngôn ngữ ông thật khiếp”. “Tôi gọi mẹ tôi là mẹ, và bà không hướng dẫn tôi nhiều cách chơi với đám đông. Tôi tự lựa chọn. Phần nhiều tôi thuộc về tôi. Đôi khi tôi khoái được tụ họp một vài. Nhưng tôi sẽ có những lúc triệt để một mình.”... Bấy giờ có một thằng bé trốn bạn ở một hẻm tường cách chỗ chúng tôi vài chục mét hét toáng lên. “Ông thách chúng mày tìm được ông. Ông thách cả bố chúng mày. Thách cả tổ chúng mày.”... Ít lâu sau tôi nghe về vụ thằng trẻ chết ngời trong hẻm không một vết trầy xước, cũng không có nốt rần rết gì cắn. Tôi nhớ lại cái lần cùng anh trưởng nhóm ngồi tán chuyện một cô cộc tay áo đỏ cũng trên sân thượng. Kính dày. Chớp nháy. Bẽn lẽn của một người trai từng trải soạn mình trở lại nửa ngây nửa thơ. Cô mím nụ cười cắn chỉ. Thực ra là chúng tôi ngồi với nhau. Tán dóc về hình ảnh một trai trẻ cầm điều thuốc sành điệu, cái búng tàn cô gọi là gợi cảm. Tôi âm thầm cho là một cử chỉ tính dục nhưng không bày tỏ. Tôi bảo anh chỉ hút thôi, không chú ý đến cử chỉ cầm thuốc, nhả khói. Cô động viên nhưng mà em thích mùi thuốc, nó cứ âm ỉm, bình yên thế nào... Trưởng nhóm đột ngột xen vào: “Này, thực sự mình thấy N xinh thật đấy”. Được khen, trong lơ mơ sáng môi cắn chỉ lộ răng trắng nhỏ tằm tấp lúng liếng liếc và tôi giật mình. Đã không còn hai người - là ba. Thế là đám đông mất rồi. Mà ba thật khó chuyện quá. Tôi lui vào im lặng với thuốc hờn ghen bầu ngực tròn tôi đoán sau lần coóc-xê mỏng hai đầu nhỏ hồng lung linh như đốm thuốc môi tôi. Tôi đoán quần lót cũng mỏng màu trắng, nhỏ xíu chỉ che kín tam giác trước và lọt vào khe giữa hai quả tròn sau. “Chú hôm nay rảnh rồi thế. Cũng lại có hứng ngắm trời đất cơ đấy. Cháu lại tưởng chú đang “Thể thao - Văn hóa” hoặc kẻ bàng lô. Hay là ít nhất kể chuyện rừng cho mấy chị...” “Tớ đọc sách mỏi mắt quá”. Tuột kính ra lau. Trỏ phải cật khoen mắt.

“Một hôm tớ tính nhằm một quãng đường. Tớ cứ đi và không tin vào kính. Và tớ đi qua. Khổ chưa. Tớ đến một hiệu thuốc. Mua lắm phải que Quick Stick. Về nhà không biết để đâu”. “Ồi. Chú thật bác học. Chắc lại suy tư về người. Về vũ trụ. Phải không”. Sân thượng có cái gờ tường bao quanh dày khoảng một mét. Chúng tôi ngồi quay lưng ra mênh mông mắt tụ về khoảng trống sàn gạch vuông lên rêu loang lổ. Cô đưa chân ra trước rồi lại đập nhẹ gờ tường trong hứng thú một buổi nhàn phiếm nhạt, hoặc ghẹo xa phía một kỷ niệm vô tư trong mưa đồ ghé lại thực tại bằng khuôn mặt mới mẻ hứa hẹn nhiều bí mật dĩ dỏm trong thanh tân muốn buông bắt hoặc giả trò chống - đuổi. Tôi nghĩ về quyển sách nhưng ý nghĩ cứ quẩn nơi một búp lá cứ bật bung đón ẩm một sương đêm trắng mềm một đỏ tía dày dặn mỡ màng. Thật khó chịu. Nó đến cùng lúc một kích động nhảy tưng. Đây là cuống lá. Đây là khe nõn. Vết nhót chảy xuôi cũng kịp ẩm ướt lên tận cuống lá. Tất cả bị bao che một màng mỏng mà tôi cứ cố tình lột vỏ.

Tôi nhào xuống sàn sân thượng chạy khom gằn gằn trong tạm ngắt một đôi giao tiếp vu vơ. Nghĩ rằng họ quên tôi nhớ. Như thế, tôi chạy về nơi tôi sẽ thực sự một mình.

Luận văn của hần là một đòn giáng mạnh vào thầy. Thực ra sở học của hần chưa đi hết con đường căn bản triết học. Nhưng suy tư của hần găm mạnh vào luận điểm (quan tâm) của đương đại. Nó giãy giụa và luôn luôn muốn bung nở tràn trề. Thầy hần bảo. Em đừng ham quá. Nếu không phải thiên tài không khơi nổi đâu. Mà như thế, cứ mãi như thế em điên là cái chắc. Không phải hần không tin lời thầy. Mà hần không đủ sức để quan tâm lời thầy. Suy tư hần đương vào độ hưng bạo. Như một muốn thành lũ cuốn phăng thành lũy. Hoặc (như) một lực ở tầm mức vượt trội mọi suy tư cộng hưởng xưa nay đủ (thừa) đập tan một địa cầu vốn được kết tụ bằng phán đoán thời gian ngoan cường kiêu hãnh đã đông đặc già dặn trong thách đố tự mãn khinh miệt trơ lì. Thầy hần im lặng vài hôm rồi xuống bút. Chưa có con đường. Những dòng viết. Những suy tư. Và một mưa đồ mãnh liệt. Cái mù mờ ôm mọng tấn công khủng khiếp. Vào đâu? Hay là tự vẫn trong đời

sống một cách kiên cường không khoan nhượng? Thế thì sẽ là một ngoại biệt của xứ sở. Thế thì hãy để hẳn tự do. Cho hẳn tổng động viên. Và để hẳn dẫn mình. Ít ra, đến một lúc, biết đâu, hẳn tìm được gì tựa tựa sự vô nghĩa như thế ấy trùng lớp vạn triệu đã tỏ trong hạn sức một cá thể, khẳng định từng khẳng định sức hiểu bất thành một phá hoại sập đổ tan tành cả cao xanh... Hẳn bình tĩnh với điểm và cầm bằng. Thầy hẳn không hào hứng hơn hờ nhưng xuyên thẳng một đường đẩy bật hẳn vào Viện... Hẳn đứng sững ở một đường đi ra một chợ bùng bùng hương về một đám mây một nửa bắt tối một nửa bắt sáng thét một tiếng trong óc, nhảy ba bước thụt lùi xuống một rãnh nước nhỏ, lại căng tiếp rồi bệt xuống một đám gạch vỡ ai đó mới đổ bữa bãi còn tươi bụi cát vôi và những vết vỡ.

Hôm ấy, sau động tác cúi chào ra mắt, hẳn bị đám đông găm những viên đạn đục nát lục phủ ngũ tạng. Hẳn ghi nhớ những đường xuyên tảo ấy.

Cuộc đầu tiên, tôi tham dự với vai trò người mới. Người đứng đầu viện có hình dạng của một chính khách. Mười cái đầu hói kính trắng. Dăm cái đầu xù kính trắng. Mười cái comple cravat loang lổ. Vài cái váy mang thân phốp giầu bụng khoe đùi tô trát lòe xòe. Gió mới là một thiếu nữ to phè mặt mày hơn hờ nghe đâu con gái viện trưởng tậm tọe theo nghiệp bố. Nó hau háu những cái đầu hói, hơi bữu môi với những cái comple, vẻ thú vị những cái đầu xù, cười ruồi những cái váy, và tôi - nó cho một ngạo mạn thách đố. Bố nó hơi chờn chợn đôi mắt sau kính nhìn một lượt, e hèm, dọn giọng kính thưa kính gửi. Rồi ông ta tràng giang đại hải theo kiểu giọng của một giáo viên sinh học mon men vào chủ đề cuộc hội thảo. Tôi thấy khó thở. Dập dờn đôi vú to như vú Tây con bé kia chồm lên mặt bàn chân vú như men sứ. Khó thở. Không phải vú nó và những liên tưởng. Chỉ là khó thở. Một đầu hói tóc cước ven gáy đứng lên. Giọng trầm trọng. Đanh. Quát tháo về một thứ chủ nghĩa chán phè. Tôi liếc con bé. Nó liếc tôi. Một đầu hói muối tiêu luận về một tính chất. Con bé ngo ngoậy. Tôi cũng ngo ngoậy. Tôi bơi trong hồ nước gạo bùm bùm tiếng quấy đập. Hói tóc đen. Hói trụi tóc. Comple. Gào khê. Quát to. Tung hô. Vui dập. Tóc xù phản

kích váy đen. Bố con bé cười nịnh xoa dịu. Giải lao. Con bé vỗ tay. Những cái đầu hói trở mắt. Đầu xù thờ hắt ra. Váy đánh trượt. Con bé lẳng xăng chạy đến đám hói. Chú. Bác. Giáo sư. Kính. Dạ. Thưa... Cháu... Ào đến tóc xù. Anh. Tiến sĩ. Em. Thưa. Dạ... Nó phớt váy. Váy gọi. Nó lường lự. Rồi tiến lại trong tiếng gầm gừ ngằm của vài cái váy. Cháu. Cô. Thấy. Lớn. Nhanh. Khác quá. Đẹp quá. Giỏi quá. Giống quá. Vâng. Dạ. Hì... Tôi ra hành lang hút thuốc khói nhẹ vào không gió im vắng vương một nghĩ hôm qua không liên quan đến chủ đề hôm nay. Nó tới phá vỡ của tôi suy tư chun mũi ra chiều sợ thuốc nửa kiêu chủ nhà làm quen kẻ cả. Người mới à. Gật đầu. Hỏi thể thôi chứ biết tổng rồi. Giang hồ đồn nức tiếng. Tôi cười hơi ruồi. Khiếp. Kiêu thế. Sao bằng cô? Sao? To khiếp. Cứ chồm lên mặt... Ờ... Tôi thấy hết. Đều thế... Đỏ mặt ư? Sự thật. Đó là sự thật. Tin không cả buổi nay sẽ không có câu nào thật bằng điều tôi nói đâu... Nó im lặng... Có thích không. Tôi hút thuốc. Và trời đã kéo mây. Và nó lướt chéo xuống dưới vạt áo tôi. Và tôi nhả khói. Gió đã khẽ làm tan nhanh khói mỏng. Và chuông báo giờ hiệp hai... Thêm một cái đầu hói, ba cái đầu xù, hai cái váy thì bắt đầu một dòng ào ạt tuôn ra rạo rức căng tức nơi tôi... Tôi đứng thốc dậy trong những mắt trợn ngược chạy thốc ra nhà vệ sinh...

Hắn một mình một phòng.

Một bàn.

Một computer.

Một kệ sách.

Một suy tư.

Đọc.

Viết.

Thao tác trên bàn phím.

Thỉnh thoảng viện trưởng ghé vào sai vặt.

Thỉnh thoảng trưởng phòng sai vặt.

Thỉnh thoảng vài chuyên viên thâm niên sai vặt.

Cửa đứt suy tư - đọc - viết - gõ...

Thỉnh thoảng váy đen áo trắng...

Thỉnh thoảng quần bò.

Hắn nhăn mặt.

Thở đánh thượt.

Quảng mạnh quyển sách - bút xuống mặt bàn.

Gõ thật mạnh vào bàn phím.

Đưa tay vuốt mặt.

Hoặc...

kéo rộng cổ áo.

Comple - cravat:

“... Cháu đừng có vội. Cứ đọc. Cứ nghĩ. Cứ tìm đi...”.

Quần âu - sơ mi - cravat:

“... Chú em thuận đấy. Ngày xưa bọn anh... còn tướt...”.

Váy đen - bụng mỡ - tóc xoắn hanh vàng - nước hoa gắt:

“... Cháu trẻ, hi. Triển vọng... Mà có vẻ lắm suy tư... Cô mến cái vẻ cô độc trai lơ ấy lắm... Tìm hộ cô cuốn... ”.

Quần bò bó lộ khe sâu - áo pull đen - ngực bự - thơm dịu:

“... Em biết không. Thật là hi vọng. Những ý nghĩ của em. Quyến rũ nữa... Mà hoặc tóc xù, hoặc để dài đi... Sao lửng lơ vậy... Râu mềm... cọ chắc thích lắm... hí... À... Em suy tư cùng chị nghe... ”.

Quần bò vá - áo cộc tay - tóc xù:

“... Em ơi. Đã đọc những gì. Bọn anh... anh đây đã từng trả giá ác lắm... Mà đã đi đến đâu... ”.

Quần âu - sơ mi:

“... Mình cũng mới về... Kệ hết... Rồi cậu thấy... Kệ hết... Cứ mình thôi... Tớ cứ khinh ngăm tất cả chúng nó... Bạc nhược lắm... ”.

Một tuần qua.

Một tháng sau.

Nửa năm...

Hắn sụt mất ba kí...

Râu mọc nhanh - cứng - mau phải cạo.

Đọc dở ba cuốn sách.

Viết xong ba văn bản hành chính.

Tập hợp được một kỷ yếu ở dạng thô.

Viết dở một suy tư bằng bút mực...

Hay thở dài.

Cau mặt những lúc một mình.

Thình thoảng bị táo bón.

Thình thoảng lại tháo ra tuồn tuột.

Có lúc rũ rượi.

Lúc cười một mình.

Lúc tự nói.

Hút tăng nửa bao thuốc...

Tao đây không phải như chúng mày nghĩ đâu. Tao chiều sâu trong bóng tối của tao. Chúng mày làm sao dò thấu. Chúng mày mãi mê say tít trong toan tính chúng mày với những liên kết biến thủ trí tuệ và ào ạt diễn ngôn cộng đồng lại còn khoác bộ mặt luân lí. Suy tư gì như thế. Chạy và hò dô dùng nước thơm cho nách mấy tầng mồ hôi sinh dục mấy tầng ghét hận môn lau vội giấy báo. Đàn ông đàn bà như thế tuốt trong những mùi trộn lẫn choáng váng thà cứ hôi cứ khắm cứ thối còn dễ chịu. Tao không kênh tao lên. Không cố cưỡng chân không tự làm sạch nhưng không a dua tập nhiễm hoặc ngủ mơ trong nhiệt độ đều đặn của một mùa nhân tạo. Tao chịu đựng trường ốc ở một giới hạn và tao chạy trong tao những đường sáng như một cuộc luân vũ chúng mày không chạm được tới. Từng li một chúng mày lừa tao vào một cái bẫy ở đó chúng mày đã trúng thương hóa chi chút những sẹo dày. Rồi từng đũa đều nóng lên cái đại ngã tư duy như một đặc quyền và trưởng giả trong chỉ số dùng nước bọt nước tiểu xối bừa lên những ngõ rộng ngõ vắng đường thênh và chống mộng trần sần sùi vào những biệt lập muốn thăm dò khai quang vài bí ẩn. Chúng mày tìm vui trong những tiểu luận từ ngữ loang choang khái niệm cũ mèm ở một chân trời mốc thếch. Ối ôi những phù du múa may trước mắt đám đông ngong

nghe kéo tiết âm trốn vào huyền mù. Bát cơm manh áo nháo nhào vài đường kiếm gác đèn và giết người đói khát. Kinh nghiệm của tao từ chính suy tư tao chúng mày làm sao ban phát. Mà tao độc đạo thì chúng mày sẽ giềng tởm lên một cái chợ đầy phân và máu xúc vật. Nhưng... Chúng mày đừng hồng... Ở đâu đó... Tao sẽ đường riêng với những bước khiêu vũ nghiêng ngả... Cho cú nhảy bất thành lành...

Hôm ấy, vào một giờ khác biệt (12 giờ trưa) ở viện có một sự kiện. Một trung niên tóc xù dùng con dao Nhật Bản - loại dao thái cực sắc - cắt gọn bộ tam sự đặt lên bàn ngắm. Đàn bà phát hiện ra. Viện trưởng hét gọi cấp cứu... Cũng chính đàn bà - trẻ hơn - mau chóng mở tủ lạnh lấy đá gói bộ tam sự của tóc xù chạy quáng quàng theo xe...

Người đó - người ta nhớ ra - tuần trước có một tham luận nảy lửa - và ba phần tư dùng búa đập cho gí dì - trong đó toàn thể vấy đen đều ác khẩu - không dùng văn bản - mà dùng khẩu hình - và cả ngôn ngữ cơ thể...

Tôi hỏi chị tạp vụ. Chị tin không. Một linh mục đi hỏi chuyện thẳng hát tuồng.Ồ. Chồng tôi uống trà thì được. Tôi uống thì đánh. Bên kia đường có một quán cháo. Các hạt đậu đỏ liên tục rơi xuống. Vào một hôm mưa tôi dạy con gái lớn của tôi cách làm cho vú chóng to. Chồng tôi kéo tôi ra nhà tắm... Viện trưởng của chúng ta luôn săn tìm ý nghĩ của kẻ khác. Rồi chị xem, sẽ đến cả... Con trai nó hấp hủ ngoài ngõ. Nó giả ếch nhái. Tiếng phát mùi dục ngậy ngậy... Tôi lằm chằm vào thiếu nữ... Thằng đầu tiên... Thằng hoa... Trong bóng tối... Kéo dài lê thê... Tôi dần dà khát thèm điều mới mà mơ hồ không rõ... Dần dà tôi khám phá sở thích đàn ông... Những cơ bắp ngực trần râu ria... Xa hơn tôi đã nhìn vào đũng quần họ... Và mơ tưởng... Chị biết không. Một hôm viện trưởng ho. Tôi tưởng già giò. Tôi vợ vội nắm giẻ nhét vào miệng. Con bộ chó nhảy tách tách trên bàn rồi đập mình vào cửa kính sổ... Rất may cho tôi chồng tôi tới đúng lúc ồ ập kinh khủng. Tôi quên thiên địa mà quăng vào khoái ngất. Chồng tôi theo cách của tiểu phu của chó đại và khổ sở săn tìm những cơn tuyệt đỉnh. Tôi lao

theo như nô lệ và dễ dàng hơn trong hưởng thụ... Mấy mẹ quần trẻ áo hở ở viện mình tôi thấy cả còn chị cứ làm thính. Mấy mẹ đó mặc váy công sở diễn thuyết hoặc đọc tham luận tôi thấy toàn là mùi nước đái chuột. Mà tiếng xoe xoe tôi tin cái lỗ cũng rộng ngoác thả phanh không làm sao sỏi thận được. Đi lấy chồng họ có niềm tin trí tuệ đầu trên cao cường nên cứ đòi hỏi cao cường đầu dưới và mẫn tiệp đầu trên. Lộn tùng phèo. Đến khi bại hết chẳng mon men được chân lý đâm ra chửi đồng cả bọn. Mấy anh quần bò làm ngứa mắt họ chỉ muốn ngẫu nhiên cho hả hê. Nhưng khó quá. Họ không dàn hàng thì làm sao mà lừa vọt được. Cho nên chữ nghĩa - khái niệm - cứ búa xua như mối vào mưa... Anh không giống chồng tôi. Không giống từ dáng đi vẻ nghĩ. Anh như một âm mưu. Mà khác biệt đó là đáng kính trọng. Nó thức tỉnh âm u nơi hưởng thụ. Nhưng làm đau khổ... Mà anh thì cũng hơn gì... Tôi lại hỏi chị tạp vụ có muốn tiền không. Tiền của những năm không đi chài kéo mệ dụ. Chị điếng người. Một lúc bỏ tôi chạy thẳng tới phòng viện trưởng...

Dạo này con gái của viện trưởng sắp ra trường nên cứ đều đặn ngày một lần đến viện của bố. Cô thực tập tại đây. Tương lai chắc sẽ về làm một thành viên của viện. Khi phân bố bố cô hỏi cô bảo hay con trẻ cho con về chỗ cái anh tre trẻ dễ đồng cảm, vả lại nghe nói anh đó cũng giỏi lắm đấy chắc con sẽ học hỏi được nhiều. Ông viện trưởng không dẫn đo gặt đầu cái rụp. Cô tốt ngay về phòng hăn. Không ý tứ ngồi ngay vào ghế của hăn tuyên bố từ nay em làm thư ký cho anh. Ô hay tôi là nhân viên quèn có chi mà trợ lý. Vì em là thực tập sinh còn quèn hơn anh. Đáng lẽ phải đến mấy cái đầu hói, viện phó chẳng hạn, bèn ra cũng trưởng phó phòng chứ. Không được. Họ nặng mùi lắm. Mấy anh xù ấy. Không được. Giọng họ nhờ nhờ. Mắt họ liếc xéo. Tay họ múa mang. Mấy váy thì sao. Cũng không. Lời họ có gai. Tai họ nhiều ráy. Họ gáy cả ngày. Nhưng công việc của tôi không quan trọng gì trong cái viện này. Nó vụn vặt tởm lợm lắm. Mặc kệ. Rồi sẽ đến lúc quan trọng. Với lại em thấy anh tố chất. Có dáng vẻ suy tư chuyên môn lắm...

Hắn đành thở dài.

Rồi từ ấy hắn có em trợ lý thực tập sinh con gái viện trưởng.

Việc đầu tiên hắn không sai được nó mà nó sai hắn. Cái ghế hắn phải mang về. Cái bàn hắn phải cùng bảo vệ kê kích. Bảo nó nó bảo anh là trai anh phải galăng. Kê bàn nó đòi đổi diện. Nó to lù lù mặc áo hở ngực hai chân vú ngọc vú ngà cứ đôn lên như hai quả bóng chỉ muốn bay ra đập bịch vào mặt hắn. Khó xử hắn bảo cô phải giúp tôi. Nó bảo anh hãy bỏ cái kiểu khinh phụ nữ. Hắn hỏi sao lại khinh. Nó bảo anh không được cô cô tôi tôi. Thế là gì. Phải anh em. Cho nó tình cảm. Cho nó trẻ trung. Không xa cách. Học tập nó mới vào. Hắn bảo tôi chưa có vợ. Nó bảo rồi sẽ có vợ. Chuyên môn anh giỏi chỉ cần anh đừng đầu xù hoặc hói trán. Hắn bảo rồi cô cũng quần trễ áo hở ngực cả thôi. Nó bảo trễ hở thì đang rồi. Hắn bảo thì váy zip. Nó bảo không. Váy zip thì cũng phải sáng tạo chứ không như mấy mẹ sề. Hắn bảo gọi em cũng chả sao nhưng làm việc sẽ có những yêu cầu khó tính. Nó bảo cũng chả sao rồi sẽ dễ tính thôi. Nói rồi cười mím rồi mắt liếc long lanh đặc ý hồ hởi...

Mất toi một buổi hắn chả được việc gì.

Đêm về nằm nghĩ tôi thấy một cơn khó chịu cứ ngo ngoáy trong đầu. Tại sao tôi về một cái viện hàng đầu bao người ao ước mà tôi lại không phấn khởi. Tại sao tôi có một cái phòng rộng như thế để làm việc mà hiệu quả của việc chả ra làm sao cứ lụn vụn tụn mụn và thiếu chuyên môn khủng khiếp. Tại sao mỗi lần tôi vào thư viện thì lại dường như có cái nhếch môi đâu đó có cái lườm nguýt đâu đó. Tại sao một quyển sách tôi đọc cả tháng không xong trong khi trước đây tôi đọc chỉ mười ngày. Tại sao chữ tôi viết cứ rời ra, cứ li ti như bụi. Tại sao những cơn nghĩ cứ bị cắt đứt chuyển mạch xoành xoạch không cố định vào gì. Tại sao ngồi một mình tôi ngồi im mà đâu đó cứ âm ỉ gây rối làm tôi cứ nghiêng ngả thậm chí xoay tròn. Rồi đi quên lối. Ngủ quên màn. Ăn nhạt miệng. Thuốc hút tăng. Rượu đắng ngắt. Cứ phải thức thức triền miên mà cũng không đọc

được không viết được cũng không suy tư về một vấn đề lớn còn dang dở ôm ấp. Tại sao cứ nghĩ đến váy, đầu xù trán hói, váy tất đen loang lỗ bất cao, cái cổ to sụ của viện trưởng, nhà vệ sinh, tiếng nước tiểu, và mùi. Rồi con bé vú to chen vào. Tại sao tôi chấp nhận. Nó không hại tôi. Nhưng vú to ám ảnh kinh khủng. Nó muốn thân, hoặc quý nhau, nhưng kiểu của nó, một con gái viện trưởng theo đòi suy tư thật là kinh khủng. Nó bắt đầu hình như quyết làm một việc được coi là thể nghiệm sức mạnh với những vui thích con gái một con viện trưởng với những tự

do và tự mãn kinh khủng. Vú to. Mông to. Có lẽ tất cả đều to kinh khủng... Hút kinh khủng... Mệt kinh khủng...

Thực ra hẳn có mơ ước được ra nước ngoài. Không phải đi chơi mà đi học tập. Hẳn mến mộ nước Pháp, văn hóa Pháp, triết học Pháp và rất muốn được tu nghiệp tại đó. Hẳn sẽ có điều kiện tìm thầy và suy tư, rồi sẽ cho ra đời một công trình ra trò. Cơn phiền muộn suy tư chưa tới càng kéo dài càng làm cơn thèm khát du học của hẳn quay cuồng, và đôi ba lần có những hành động như là vụ lợi. Đường du học không phải bây giờ quá khó khăn ngặt cụt. Nước Pháp có chương trình hợp tác văn hóa giáo dục chiều sâu sẵn sàng cấp học bổng. Nhưng điều kiện để đạt được thật không đơn giản. Về công trình hẳn chưa có gì ra tầm ra món, càng không gây ấn tượng tới mức giới học thức Pháp phải lưu tâm trực tiếp đưa ra lời mời mọc. Tự tìm kiếm qua các tổ chức hợp tác văn hóa - giáo dục song phương hẳn không biết cách. Tiếng Pháp của hẳn là số 0 - chỉ tiếng Anh tạm tạm dịch văn bản (tài liệu) còn phải tra từ điển toát mồ hôi, nghe nói thì câu được câu mất. Gần đây Việt Nam trong cộng đồng Pháp ngữ chuyện du học cũng không quá khó. Nhưng hẳn không biết phải làm thế nào, và phải chứng tỏ mình ra sao để đủ điều kiện. Hay hẳn hỏi mấy ông đầu xù, trán hói, mấy váy zip loe xoe? Hay hỏi thẳng viện trưởng? Hoặc giả về trường cũ hỏi thầy cũ? Còn một con đường thoáng hiện - đi qua cửa viện?... Nhưng... hẳn chưa có gì... chỉ một viên chức với vài ba sự vụ loong toong, công trình bằng không. Hay là lấy lòng viện trưởng? Bằng cách nào? Nịnh? Mua chuộc? Gài bẫy?

Không. Quá sức của hẳn... Mà thoáng hiện này làm hẳn tê điếng. Chao ơi hẳn đang hèn. Người như thế suy tư làm sao, sáng tạo làm sao?...

Tôi đang đau đầu và mất phương hướng thì con bé con gái viện trưởng lại cứ nhâng nhâng ra chiều cậy quyền của bố, cậy mình trẻ, cậy vú to mộng nở... ra sức bắt nạt đè nén tôi. Thực ra tôi không sợ mà chỉ khinh nó, lâu lâu tôi không thèm chấp. Có lúc tôi mãi suy tư không bắt chuyện với nó làm nó vẫn mắt tức tối ùng ùng bỏ ra khỏi phòng và liền hôm sau tôi bị viện trưởng gọi cho một trận rằng sao không giao việc, không hướng dẫn cách đọc sách, cách suy tư... Viện trưởng kết. Đây cũng là nhiệm vụ của cậu - một nhiệm vụ quan trọng, cậu mà không hoàn thành tôi có thể tổng cậu ra khỏi viện, đừng tưởng có ông thầy tốt giới thiệu thì tôi không dám động tới... Tôi cúi đầu, tôi biết, dạ tôi sai, tôi xin lỗi, dạ tôi xin sửa... Hôm sau con bé vênh mặt thách mé, còn dám bắt nạt không? Tôi điên tiết, đập mạnh tay xuống mặt bàn, vằn mắt, quát, đồ con gái trở trên thói cha có quyền hạch lạc người khác. Vú to mộng to tất cả đều to như thế sao không đi đứng đường đứng chợ mà lại vào đây định đánh đĩ với tư tưởng à. Cứ tưởng mọi thứ bát nháo thì cũng bát nháo theo, như mấy mụ ư, còn lâu, mấy mụ ấy ban đầu còn học đòi tự mãn và có tí, loại như cô không bằng chị tạp vụ... Đồ tốn cơm tốn tiền... Đồ vô tích sự... Đồ con đĩ...

Tưởng rằng nó sẽ nổi cơn tam bành chửi giã rồi chạy đi xui bố đuổi tôi khỏi viện ngay lập tức thì thật bất ngờ nó cứ tròn mắt há mồm và khi tôi còn đang rửa độc thì nó bùng mặt khóc tu tu. Nó khóc thật khóc có nước mắt vai rung lên đôi vú to nảy lên nảy xuống. Tôi đâm ra bối rối ngớ người ra cứ đứng nhìn nó trân trối mà không biết nói sao. Bỗng thấy hơi đáng ngại và đáng thương cho nó liền lục túi lấy khăn đi đến bên cúi vào tay nó nhỏ nhẹ. Tôi xin lỗi tôi bức quá tôi cáu gắt quá lời đã xúc phạm cô. Nhưng cô quá đáng đã làm phiền tôi lại còn hốt lẻo làm hại tôi. Nó lấy khăn của tôi lau mắt lau mũi nhưng lại khóc bùng lên hờn trách. Em không hại anh, chẳng qua tại anh không coi em ra gì nên em tức em mới làm thế. Ờ, tôi làm gì nào, tôi không sai cô làm gì, không mắng mỏ, không... Chính như

thế là khinh đấy. Phải sai việc chứ, phải bắt chuyện chứ, không chia sẻ được suy tư thì phải chia sẻ được một ít đời thường chứ, phải nhìn em chứ, phải đi uống nước với nhau, ăn cơm một ít chứ... Tôi im lặng và nó bắt khóc. Rồi tôi nhượng bộ, thôi được, tôi sẽ làm tất cả những thứ đó. Nó đã hết nước mắt, hỉ mũi, giao hẹn, nhưng phải chân thành, tự nguyện, đừng có cho là người ta cậy quyền cậy thế ép buộc... Tôi đặt tay lên vai nó vỗ nhẹ, chủ trương chỉ là để cho nó nín cho qua chuyện. Thôi nín đi anh đồng ý. Đột ngột nó ôm choàng lấy tôi tay vòng dưới hông, đầu - một bên tai áp đúng vào... bộ tam sự của tôi. Và tôi chết trân...

Hắn không lường được những chuyện như thế cho nên hắn luống cuống như con gà mắc tóc. Bữa đó, khi thấy mình đã lại cường dương hắn gỡ vội cô gái ra giọng run bắn và người run bắn, lắp bắp. Cô dừng... như thế... người ta sẽ tưởng em và anh... Hắn vội khom người bước nhanh ra phía cửa sổ. Còn cô gái nhìn hắn mỉm cười lau sạch nước mắt rồi bật dậy tung tăng đi ra nhà vệ sinh.

Chỉ một động tác như thế, ranh giới đã bị xóa bỏ, cuộc sống của hắn bị đảo lộn và hắn trở thành người khác. Giữa hắn và cô ta không còn là hai kẻ xa lạ nữa mà đã gần lại, rất gần. Hắn tránh nhìn cô, nhất là tránh nhìn vào cặp vú to và đôi mắt long lanh, còn cô thì long lanh nữa, hờ vú nữa, và trẻ cập nữa. Hắn

ngượng ngập, cuống ngẩn, còn cô sà tới túm tay, túm việc cột nhả, ồm ờ, đã như sở hữu được hắn bảy phần. Người ta thấy liền hai hôm hắn và con gái viện trưởng đi ăn trưa rồi tạt vào quán cà phê ngồi đến mấy tiếng đồng hồ...

Tốc độ như gió.

Đợt ấy viện trưởng có đợt công tác nước ngoài. Một buổi hắn làm việc về muộn, cô nghĩ cả buổi bỗng dưng xuất hiện cực kỳ sexy làm hắn dờ dẩn cả người. Hắn buông bút định lắp bắp thì cô đã sập cửa ào tới ôm choàng

lấy hấn - vú - tất cả chồm vào người hấn ve vuốt rồi môi cuống quýt tìm môi bập mạnh, bạo liệt... Hấn run lên. Ôm riết. Đáp trả. Nổi cơ. Rắn đanh. Xoay người. Tay quờ tìm mê mải. Một tay quờ hông. Một tay quờ giữa. Miết mạnh. Môi rời môi sục vào bầu ngực... Rên. Hực...

Ngay trên bàn ấy, bên cạnh quyển triết học, hấn quên đi triết học, cùng cô gái rú lên những tiếng khinh khoái... Một lần... Hai lần... Ba lần... Căn phòng vốn có mùi sách, mùi thuốc lá lưu cữu, giờ đây thêm một mùi mới hăng nồng...

Liên tiếp trong một tuần như thế.

Hấn đi đứng như một kẻ mộng du.

Cô gái mắt luôn sáng rực. Miệng lúc nào cũng toe toét.

Sách nằm im trên giá. Trên bàn. Hấn hay ngồi trầm ngâm như đang suy tư. Thỉnh thoảng lại lẩm bầm một vài từ gì đó. Có lúc lại giật mình và trên mặt có gì như một thảng thốt.

Tuần thứ hai.

Cô gái đột ngột thay đổi sở thích. Không muốn ở phòng hấn mà ở phòng của viện trưởng. Cô có chìa khóa của bố. Cho nên hàng tối hai người lén mò tới đó. Không bật điện. Họ làm việc đó ở bất cứ nơi nào trong phòng. Dưới cửa. Dưới sàn. Trên bàn viện trưởng. Trên ghế của viện trưởng. Giá sách... Ghế viện trưởng to hơn. Bàn viện trưởng rộng hơn. Sách viện trưởng nhiều hơn... Hấn luôn bật lên những tiếng gầm gừ. Còn cô gái thỉnh thoảng lại bật lên những chuỗi cười khàn khặc. Tuy có sự thay đổi, mỗi tối chỉ diễn ra một lần...

Một tuần liền như thế.

Cho tới khi viện trưởng về.

Viện trưởng đi một lượt các phòng.

Tại phòng hăn, có cả hăn và con gái ông, viện trưởng siết tay hăn rung rung rồi bất ngờ nhìn vào hăn hét, trời, sao cậu gầy thế, xanh thế... đừng có làm việc quá sức.

Hăn toát mồ hôi. Cô gái tươi cười long lanh bảo, bố, anh ấy suốt ngày đọc sách rồi ghi ghi chép chép... chắc anh ấy sắp đẻ được một cái gì đó.

Viện trưởng lại bắt tay hăn, lại rung rung, miệng kêu tốt tốt nhưng mũi lại chun chun. Rồi lăm bằm, quái, phòng cậu có cái mùi gì giống mùi ở phòng tôi thế... Con bé liên toe toét. Mùi sách, mùi suy tư. Chắc anh ấy giống bố. Sau này làm viện trưởng.

Hăn chết điếng.

Viện trưởng tiếp tục lăm bằm, ờ ờ, rồi lững thững đi ra quên không chào hăn cũng không nhìn con gái.

Hăn rơi phịch xuống ghế.

Cô gái lao tới ôm ghì lấy hăn. Bộ ngực đồ sộ chồm lên che kín hết đầu hăn, tay vòng xuống ngực hăn, riết, rồi xoa xoa, mắt lim dim, miệng mụ dầy, khẽ rên, ôi anh, thật là tuyệt...

Sáng hôm sau hăn đến phòng viện trưởng rất sớm xin phép được nghỉ một tuần.

Viện trưởng nhìn mặt hăn rồi gật đầu đồng ý. Còn dặn dò nếu ốm quá hãy đi bệnh viện khám. Nếu cần người đi cùng cứ bảo con gái tôi. Nó cũng rất rảnh rồi. Hăn lí nhí cảm ơn rồi đi thẳng về nhà. Đóng cửa nằm lì. Rồi lại mở toang cửa. Rồi lại đóng. Nằm. Ngồi. Đứng dậy. Đi lại... Vò đầu. Thở dài. Trợn mắt. Nhắm mắt. Lăm bằm. Im lặng. Nhăn trán. Khẽ ho. Hai tay

vuốt mặt. Hoặc một tay túm chặt đũng quần. Căng lên. Đá gió. Gục đầu vào giá sách. Ngửa mặt tròng trành nhà. Khẽ: hờ hờ... khà khà... khặc khặc...

A lô. Tôi ốm... Thì là ốm... Chẳng sao cả... Tôi mệt... Thì là mệt... Sao cứ vắn vẹo nhau như vậy... Thì tôi nghỉ... Không... Tôi thích ở một mình... Không... Tôi không đồng ý... Chẳng sao cả... Tôi thích thế... Không... Cứ mặc tôi... À... Tôi đọc sách... Tôi suy tư... Được chưa... Sao... Đừng có điên... Tôi không thích... Đừng có tự ý... Mặc kệ tôi... Tôi không thích... Chẳng sao cả... Tôi không thích... Thế thôi... Đừng vớ vẩn... Tôi thích thế... Điên cũng được... Mặc kệ tôi... Chẳng sao hết... Đừng có điên... Tôi không thích... Chẳng sao cả... Đừng có khùng... Mặc kệ... Vớ vẩn... Điên... Khùng... Tôi thế... Vớ vẩn... Này... Nhé... Điên... Khùng... Mặc kệ... Vớ vẩn...

Đừng có hỏi vì sao tôi ném chiếc điện thoại vào tường. Đừng có hỏi vì sao tôi cứ không nhất quán trong hành động. Đừng hỏi vì sao tôi không ngủ, không đọc sách, không viết, không đi chơi, không uống rượu...

Chính tôi không cắt nghĩa được gì hết. Nhưng chính tôi cũng không tự hỏi. Và chính tôi cũng không muốn thế nào...

Tôi mặc kệ nó. Nằm thì nằm. Ngồi thì ngồi. Đứng thì đứng. Đi thì đi. Dừng thì dừng. Nói thì nói. Cười thì cười. Sảng sặc thì sảng sặc. Hắt ra thì hắt ra. Im thì im...

Tôi như thế đấy.

Nhưng...

Có gì đó cứ thúc, cứ hối, cứ vò, cứ xé, cứ nhay, cứ dứt, cứ buộc, cứ thui, cứ đâm, cứ la hét, cứ đe, cứ dọa, cứ khặc nhổ, cứ khùng khục, cứ hằm hè, cứ...

Và...

Lại có gì như trống, như rỗng, như trôi, như chảy, như đặc, như tan, như bay, như chạy, như trốn, như tìm, như cháy, như thiêu, như lụi, như tàn, như tro, như sắt, như đuổi...

Tôi muốn...

Không biết.

Không rõ.

Tôi...

Hắn không ăn gì cả. Trong liền ba bữa sáng trưa chiều. Rồi khi cuối ngày hắn đi phố. Hắn vào một cửa hàng. Thì ra hắn mua keo, băng dán... Toàn loại tốt cả. Hắn lại vào một cửa hàng nữa. Thì ra hắn mua rèm cửa. Toàn loại vải dày, tối màu... Vẫn không ăn không uống gì. Cũng không hút một điếu thuốc nào.

Không tạt ngang rẽ ngựa. Cũng không ngấm trời mây cây phố. Như một câu hỏi. Lại như một vết. Một chấm nhỏ.

Hoàng hôn.

Căn phòng của hắn chỉ vài mét vuông. Chật chội vì sách.

Hắn.

Bỏ tất cả xuống sàn. Mở toang hết cửa. Rồi. Ra cửa chính ngấm phố. Năm phút. Rồi. Ra cửa sổ ngấm trời. Mười phút. Trời tối dần. Hắn từ từ đóng hết cánh cửa. Rồi. Hắn lấy keo, băng dán, tỉ mỉ vít từng khe hở. Rồi. Hắn đi đóng đinh tường, căng dây, chằng rèm vải bốn xung quanh phòng. Rồi. Hắn bật lửa. Đi lại phía ổ điện phá tung cầu chì. Rồi. Lên giường. Rồi. Ném mạnh bật lửa vào tường vỡ tan. Rồi nhẹ nhàng nằm xuống...

Một phút...

Hai phút...

Mười phút...

Một giờ...

Hai giờ...

Nhiều giờ...

Bóng tối đã đặc sệt.

Hắn nằm im.

Tôi thấy...

Ban đầu là dễ chịu. Là khoan khoái. Bóng tối đã hết. Mọi thứ không phân biệt được gì nữa. Tôi mở mắt hay nhắm mắt cũng vẫn vậy. Không nhìn thấy gì nữa. Không phân biệt được gì nữa. Chỉ còn hơi thở. đều đều. Thở ra. Hít vào. Thở ra. Hít vào...

Nhiều giờ trôi qua.

Âm thanh ngoài đường cũng hết.

Phòng nhỏ ở nơi yên tĩnh nên yên tĩnh.

Tôi thấy từng tức.

Hùn hục.

Từng tức.

Ngộ nguậy.

Từng tức.

Thở.

Mạnh.

Dài.

Nhịp.

Dài ngắn.

Không đều.

Rất nhiều giờ trôi qua.

Tôi thấy từng tức.

Rồi tức.

Rất tức.

Rất muốn bật dậy.

Nhưng tôi cố ghìm mình xuống...

Tối đen... A... tối... Tối đen...

Đặc... A... a... đặc sệt...

Nhảy... Nhảy múa... Lung linh... Lung linh lung linh...

Thật phiền...

Nhưng...

Lại... thật khoái... Rất... khoái... Khoái... không... chịu... được...

Bây... giờ thì...

Tôi không muốn gì nữa cả...

Ồ...

Hắn...

Trong tối đen và sệt đặc, mím một nụ cười trẻ thơ và mãi không thay đổi...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Tuổi Gió

Nếu như coi đó là một ánh sáng, tôi e rằng trong sâu thẳm ai cũng tự lên án mình gay gắt. Tại sao nó có viền? Tại sao nó bông bênh nhịp khúc trong quy luật của sóng? Tại sao nó trườn theo phong cách tự do? Tại sao nó trở tráo và soi mói? Tại sao nó mới?

Mày hỏi ông hoàng của mày xem thế nào. Hoặc đi tìm một dòng sông. Còn gì nữa. Mày hãy cất tiếng ca. Và một nhịp tay. Nhớ là phải bắt đầu bằng tay trái. Hay là hoàng hôn. Mày vẫn thích hoàng hôn. Và mày đẩy mái chèo xuôi theo con đường chia hai miền khác nhau rõ rệt. Mày nhìn lên. Rồi mày thu gió. Tuy có hơi điệu. Mày dò hỏi một âm mưu. Nó lơ thơ trả lời mày trong khắp khếnh. Mày tịt ngòi. Trầm ngâm không thích hợp. Mày buông. Nó đợi. Mày đứt đoạn. Tẻ ngắt. Một chuông reo.

Đó là từ xin lỗi?

Tôi hồi hộp theo dõi. Bụng chữa. Nhiều nước. Thu kia một ngoái nhìn. Xứ ấy có tuyết. Tôi đã từng tự móc một cái lỗ. Thật bí bách. Ướt nhoét. Thật khó chịu. Run rẩy. Hay là dùng tiếng thở? To lên. To nữa lên? Là một tiếng ồ. Không gắt. Thất vọng. Chạy vòng quanh. Một cái bàn. Căn phòng trống không. Thiếu. Từ một cái nhìn.

Nó tìm ông lão bán diêm. Một que. Hai que. Hỏi rằng thương. Nó ấp úng. Ông lão đá gió. Đi khật khưỡng. Nó chạy. Như thời gian. Một...

Không thể bảo đó là số phận. Đường đang chạy, hợp lý, bất ngờ rẽ vào một thôn xóm. Chăn chiếu phơi đầy hàng giậu. Hoa nở tối ngày. Đàn ong tấn công từng cái chăn, kiên trì như sự sống. Sự sống ngáp tiếng ếch. Gió. Và những bộ nhầy. Con đường hẹp một đoạn. Lại mở ra. Chạy tiếp một chặng không làng. Sỏi. Là từ đáy sông qua không biết bao nhiêu ngày tháng vốn dĩ nơi thượng nguồn cứ nhích từng milimet một lần trong bùn đất.

Nó rủ tôi đi dòm trộm thiếu nữ. Hôm ấy mùa nước. Bến khuất một vài cây xòa. Cô chạy từ một lùm cây không giày không dép. Thon. Nở... Đen bay. Trắng múa. Nhịp điệu của vun vút. Tiếng cửa của trình giống một đau nhói ở xa trong thân.

Em mệt gió. Thường vào những hôm chia đôi một số lượng thời gian. Nó bò nhẹ nhẹ. Rất nhẹ nhẹ. Như buồn buồn. Như đau đau. Như phiền phiền. Muộn muộn. Ở quanh quất đâu đây. Mà như xa trong thân.

Tôi hỏi. Mà cho rằng đó là âm nhạc?

Mày nhìn đi. Đó là hồi hộp. Là mơ thanh tân. Không e ấp. Tung vào những lộng. Những mù tằm. Từ không biết. Từ xa trong thân.

Em không thể rõ. Là nhớ. Hay để thành nhớ. Hay tập nhớ. Tập cho nỗi nhớ. Có những gợi ý ở đâu đó. Xa nơi đâu đó. Không thành cung thành bậc. Cứ hút một lực. Lực xa đâu đó. Và em bật. Một tiếng mơ non. Theo tiếng tơ bay. Ở xa. Xa lắm. Xa ở ngoài thân. Mà leng keng leng keng...

Những lúc ấy trời lại thường xanh ngắt.

Thực tế không phải từ những lời chỉ dẫn. Như mách bảo từ một xa xôi nào, tìm một riêng tư, một kín, mà thừa thoáng, có khi phải là thoáng đạt, để bày tỏ, để hỏi, để tìm, để chia sẻ, giữ bí mật, hay là tự tin hơn trong rung động kỳ lạ, cho bay xa những hải hùng, thích thú, và hoang mang trong cố gắng lựa chọn. Cụ thể một mơ đến mùa.

Em. Như chạy trốn mọi thắc mắc của lý trí. Giải mã bằng chính bản năng. Không được vội. Nhưng không trì hoãn thêm phút giây nào. Đó là mệnh lệnh không lên tiếng. Mà em khuất phục tuân theo.

Ở đây bờ bãi non. Mà là bờ bãi hẹp. Cũng vì dòng sông không lớn vốn dĩ cơ bản hiền hòa. Cũng vì. Phù sa không ngẫu đỏ. Và không phải lúc nào cũng phù sa và trôi chảy. Có những lúc. Tất cả đứng im.

Những lùm cây có từ bao giờ? Những lùm cây không bén từ làng xóm. Hay quả đậu lại thì cây mọc lên. Và cần thiết cho một ngày như thế.

Nó nín thở còn tôi như kéo bễ. Mồ hôi nhễ nhại. Tim đập thành thịch. Tiếng nước bọt ừng ực. Một ngân vang như chó đá nghênh trời. Tiếng tru thê thảm lặn vào từng vết chạm. Và tri hô tẩy vết bóng nào đòi dừng mãi xông pha đập một con ruồi.

Gục mặt xuống bãi. Xuống cỏ non. Không có gió của nòi giống ngời ca hay ve vuốt. Chỉ cương lên cho hết, cho đầy một cảm giác quá mới và quá mạnh mẽ như hôm nọ, tiếng của trẻ con hét hết cỡ vào tai một cụ già.

Không phải là gió lộng. Không tự hoang vắng. Em bất ngờ với những thúc hồi ở đâu đó. Sâu trong đâu đó. Trong thân.

Không vội vàng. Cũng không tỉ mỉ. Gió chuyển cành thì chim ngủ gật. Hoa khép hương. Ngựa bật móng. Em rân rân.

Một thao tác. Và xong. Hương không dâng. Không tỏa. Không bay. Đồng tử đâu đó thiêu đốt mà như những tia la-de tẩy trang. Những vết bò loang rộng gây rung động quá nhức một dễ chịu như mơ ân ái khởi đầu.

Tóc bay nhẹ. Không rối. Nhẹ khép. Tưởng tượng nhỏ. Hai quả chắc nịch như bưởi tháng tư. Cong. Tròn. Phẳng. Mịn. Lỗ nhỏ. Mô. Hình. Sợi mềm mượt. Chạy xuôi. Tạo góc. Khe nhỏ. Máy động... Ở sâu trong khe.

Dâng hương không? Màu sắc? Độ nông sâu?... Run... Hai nửa quả bóng bọn trai mới lớn bơm căng quá mức. Tròn tròn dài. Một tự mê. Em chạy.

Và nó cũng bật lên cời phăng áo chạy ngược con đường lên đê mất hút về làng.

Ở lại. Tôi ghì chặt bờ bãi. Nghiến chặt răng. Xa đâu một bật tiếng không như hát như gào mà như gọi như khóc. Mí rịn mồ hôi đá. Lấy bầy. Sợ... Tôi càng ghì chặt. Bò như con chó săn chuột mùa khô ngoài đồng trơ rạ gặt. Bất đồ giật nảy lên phía ngoài sông xa kia xa tôi một thời gian nhỏ tiếng ùm vỡ òa mắng tở.

Em được nó ôm trọn. Nhịn thở. Chạm đáy bùn non. Ngột. Rùng mình. Từng tức. Em vội ngoi lên. Hươ tay. Và quờ chân. Nó bắn tung những hạt sấm bắt nắng như những hạt máu khô gọi mưa nắng. Và thừa ra. Thừa ra dồn đi đâu đó vì có em lấp vào. Em nổi lên. Di chuyển. Mà nó vẫn thừa ra dồn đi đâu đó theo sóng. Em quay như bánh lái bẻ qua bẻ lại không theo hướng đi của từ đi tới đến và dừng. Nhưng làm sao em hiểu. Cứ quay ngang vài thước rồi quay dọc. Quầy. Như hào hứng trong xuân gió gọi mùa hè. Như cho hết đi đợt dâng cao của bão nhỏ trong thân. Và đường viền - không có. Nổi nhớ nhú. Làm sao đậu trong mê cuồng không lý trí, phân tích, lĩnh nhận. Là tự nhiên nó thế...

Sát mép nước tôi đã bò tới gục mặt uống một hớp ngọt, nồng, tanh tanh, hình như vị mặn nhẹ, và mùi, và vị, một khác của dòng sông.

Dạ dày nhận một khác ấy. Là nhận vào mình một khác biệt làm mình từ xưa đến lúc ấy. Cũng không cần bỏ đi điều gì. Không tính toán. Không hỏi. Không kịp cho bất cứ điều gì. Kể cả tuổi. Và mơ. Ước. Và thân. Hay xa thân. Cứ tiếp nối. Để cho tiếp nối. Hoặc là một cú đẩy của ngoại lực. Hoặc tự do. Gì đó. Tương đương thế...

Tôi chìm thân vào dòng không xiết. Êm. Và bàng hoàng. Như buổi trưa tháng sáu.

Đường làng mình chạy cậu ạ vấp lên ngã xuống cả chục lần. Máu chân. Máu cằm. Và chiếc áo vẫn cầm tay. Cứ vung lên như cầu cứu. Gặp ba con chó chúng cùng cong đuôi chạy mất không một tiếng chó. Mình chạy từ ở đâu đó những sức lực kỳ lạ cứ thúc mình lên đẩy mình đi. Mình tạo gió. Nhưng không cuốn bụi. Xưa trong mơ có một cơn như thế. Nhưng ngăn lắm. Giờ mình chạy. Và không hỏi vì sao. Không vì cậu. Không vì nhìn thấy. Thật thế. Mình chạy thôi. Mình cũng không hiểu. Cứ kệ thôi. Cho về đến đâu đó thì dừng. Có thể là một đứt gãy nào đó ở đâu đó đã đến với mình đột ngột quá sức chịu đựng và mình muốn thăng bằng. Nhưng cũng chỉ là có vẻ thế. Chứ thực ra mình quá hoang mang. Mình không biết gì đâu. Mình đi. Và phải đi nhanh khỏi chỗ nào đó. Thế thôi. Mà cũng là tất cả rồi. Cậu không kịp. Nhưng đứng ra chúng ta đã tách ra. Và chúng ta khác nhau. Đó là tất cả. Phải không.

Cậu ạ. Mình lao thẳng vào nhà. Mở cánh buồng bà nội mất cách đây ba năm luôn im ỉm thế. Rồi vội khép. Mình nằm vật xuống giường. Thở dốc. Và (rồi) có lẽ mình đã ngất đi. Ừ. Mình ngất xỉu đây cậu ạ. Phía ấy là dòng sông. Cậu hãy đùa và vui với thiên nhiên như cậu muốn. Ở đâu không rõ. Nhưng nơi ấy là tất cả. Đủ hết. Thiên nhiên chứ còn gì nữa. Phải không nào. Một mùa như bốn mùa. Cậu đã văng thân. Và cậu tiếp tục. Như cô bé đã bị nhìn trộm mà không biết. Có thể chỉ là một trò. Và tất cả là ngẫu nhiên. Ai mà tính những phút giây kiểu thế. Mình đùa rằng cả em ấy nữa. Cũng thế tuốt. Như thế tuốt...

Em như thế. Đã là nhiều thời gian trôi. Em dừng quẫy. Em sắc sủa. Và hai tay vuốt mặt. Em ở trong nó. Nó ôm em. Chân em sục xuống bùn non. Mặt mềm đến hai quả chắc nịch. Dập dềnh. Em thở. Rất mạnh. Và nhấp nhô. Trườn lên. Lướt qua. Là ve vuốt. Hơi thở dài. Em sâu. Trong một. Một

thích. Muốn. Nữa. Và em dang hai tay chặn những gợn sóng. Em ngẩng mặt. Không nhìn trời. Nhắm lại. (Khép lại). Lim dim. Một nụ hiền.

Dập dềnh. Hai quả. Hạt nhọn. Bờ tròn ánh loáng. Im.

Ở trong đó. Lúc đầu tôi choáng váng. Chìm sâu. Sặc trong lòng nó. Một mùi hương chuyền trong đó. Hoi hoi. Đẩy căng cơ tôi. Mạch phồng lên. Đẩy tôi nhô ra khỏi mặt. Bị sóng vập vào mặt. Vào mắt. Ộc vào tai. Vào mũi. Tôi ho.

Cơ nhanh. Tôi im. Nhìn về xa kia. Như say.

Có phải hôm xưa em đã mơ như hôm nay giữa buổi trưa hay không? Nhưng quá ngắn, chỉ mang máng nhớ một cảm giác mà em không thể nào diễn tả lại. Cũng chưa bao giờ dù cố công đến mấy tìm được. Cho đến này. Và giờ đây. Một thời cứ kéo dài miên man. Và như là em vui trong em. Một vui mà không thể nào em kiểm soát nổi nữa. Em buông. Theo tự do thôi...

Tôi căng ra hai mắt. Em di chuyển lên bờ. Lồ lộ. Những nét cong. Tròn. Và tưởng tượng của tôi. Sao mờ lung.

Em nằm xuống bờ bãi. Cát non. Em dang chân dang tay. Rồi khép lại. Nhịp đều.

Tôi như điên. Và lên cơn.

Thời gian với em ư. Được tính bằng những gò hiện trên da em. Nó có nghĩa ở đây. Và em riêng tư. Mơ hồ đâu đó. Ở xa đâu đó. Một tưởng tượng cụ thể. Em bị ấn chìm vào một không gian sau khi bằng một cụ thể lấp đầy. Và em cong chân. Lật úp. Em úp mình xuống cát. Em mê đi. Và em miết mình xuống bờ bãi. Miết dần xuống mép nước. Một ngân rung. Ở sâu trong em. Như tiếng tơ vọng từ xa đâu.

Tôi co rút lúc đầu. Ngộp. Thở. Toàn thân căng lên. Hai bàn chân tôi. Sục sâu xuống bùn non. Và hai tay tôi đột nhiên tóm chặt. Rồi buông ngay ra. Không thả. Tôi nghiêng lại. Bật ở môi. Loang ra. Lúc em chạm vào dòng. Thì tôi run lên. Một cơn căng thẳng. Tột độ. Ở đâu. Như một núi lửa. Những dòng lũ đầy cao lên. Tưởng là vỡ tung. Thì đúng lúc ấy tôi thở hộc một tiếng. Rung. Giật. Dòng lũ tung ra khỏi tôi. Hòa vào dòng sông. Một màu khác với phù sa. Một cảm giác đầy bổng lên. Thật nhanh. Chạm tới mây cao trên kia đang đứng im không trôi...

Với em. Không hiểu sao một hoang mang sâu xa. Và em run lên. Hai chân ngoác ra trong bùn sâu đón đợi một đợt tấn công. Đột ngột lọt sâu trong em một tia điện làm em nhói đau. Bàng hoàng. Rúng động. Một bỗng lên ngang mơ. Em bóp chặt hai quả. Không hết. Em bịt chặt dòng khe. Em ngăn. Mà không hết. Một vỡ tách. Một ra đi. Và mắt em mờ đi. Một vệt hòa nước sông. Một sụp đổ. Một kinh hoàng. Một ngân vang. Em quẫy nhẹ. Không ra xa. Mà vào bờ. Em bò vào. Như muốn nằm sụp xuống. Em bò đi. Một đoạn. Rồi bật lên. Không kể gì đến vệt máu trào từ khe - em chạy về phía bộ quần áo ở phía lùm cây...

Hai ngày sau cách xa bến ấy năm cây số người ta vớt xác một chàng trai đem chôn.

Một tháng sau, vào lúc nghe tin đồn có cậu trai đầu làng bỏ đi đâu xa, cô gái phát hiện ra mình tắt dòng máu trinh vẫn trôi ra trong nửa năm qua vào mỗi cuối tháng. Và, cô bắt đầu ra vườn ngắt những chùm khế vẫn còn non...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Hoàng Hôn Để Trứng

Nàng ư? Đúng rồi. Nàng đấy. Đúng thật là nàng.

Mà không. Không phải là nàng. Không phải đâu. Nàng khác cơ. Khác hẳn. Chứ không thể là thế này...

Tôi tự cãi với mình như thế khi nhìn vào bức chân dung bằng bút chì, hay đại loại một loại màu giống như than chì. Trong lòng rất lạ. Hoang mang. Cựa quậy. Giằng xé. Rồi bất ứng tôi há mồm thở dốc...

Gần hai mươi năm về trước tôi và nàng thân nhau như hai con ốc biển.

Nàng được gió từ phương Bắc đưa tới.

Tôi được sóng từ phương Nam đưa vào.

Chúng tôi nhìn nhau một lúc rồi ngụp vào thăm sâu, hạ hê đến kinh hãi một trật tự được sắp đặt như là số phận.

Nàng thì thảo vào trong tim tôi: Đồ ngốc ạ, chỉ run rẩy thôi thì có ích gì, mà phải hành động cụ thể, mới giữ được mình bền vững mãi mai sau...

Tôi khóc như hoàng hôn để trứng, từng quả một rơi biến thành những đụn nhỏ bao quanh và chôn vùi.

Khác với điều tôi vừa chợt nghĩ, nàng lướt môi hôn một cách tách biệt từng chi tiết lặt vặt, nhưng đã khiến cho tòa huyết lạnh tan tành và chúng

tôi thêm một lần được chui ra khỏi vỏ.

Khi này thì đã hết ngỡ ngàng nên chúng tôi cầm tay nhau chạy nhảy nhố nhăng, đem cái phiền muộn kính biểu thế gian và cướp về bao nhiêu là sáng khoái.

Nàng cười, nàng hát, nàng nhảy những vũ điệu tình lửa làm ứa mạch máu tôi, và kết liền vũ trụ khiến tôi vô cùng thắc thỏm...

Có lúc tôi cười méo mặt, vô cớ giận nàng đến bầm gan, quăng đi muôn ngàn lần cái trẻ tuổi và để nàng phải lủi thủi một mình tìm gió cô đơn.

Nàng hiểu tôi hơn tôi hiểu tôi nên mỗi độ tôi trở lại thăm thiết được với nàng là nàng liền hồn hậu ban tặng cho tôi cái thiện và cái đẹp bằng từ chính những gì cấu thành cơ thể và hồn nàng.

Tôi những muốn gỡ bỏ mọi cái mạng nhện giăng mắc trong tôi một cách thường xuyên đã sắp thành day dứt, mà không được vì ánh mắt nàng là cái chất keo cứ kết lại, kết lại, hồn tôi thành những mảnh vô hình, bồng bềnh không phương hướng.

Tôi chỉ trích tôi, thoái thác tôi, tự bảo đồ ngu xuẩn: nhưng hoàng hôn thì vẫn tím và bình minh thì vẫn hồng, còn tôi đen kịt.

Ngày ngày nàng nấu men say rồi trút cả vào tôi, chém như lý trí của tôi, rồi nàng ngăm nhìn nó với một sự vui thích và kiêu hãnh rất đáng phần nộ, khiến tôi cuồng lên chỉ như muốn vo viên nàng lại.

Ấy thế mà đêm đêm tôi vẫn chỉ khao khát những cái vu vơ, mặc kệ nàng chà siết cát hoặc đánh đập nước biển, hoặc mặc kệ bản thân tôi tưới nước ròn ròn.

Điên hơn, một hôm tôi còn khuyến khích nàng đi tìm chân trời mới, làm cho nàng lần đầu tiên nhìn tôi với những tia hận thù, uất nghẹn, rồi như thế nào đó, nàng giết chết một niềm vui ở trong tôi.

Tôi ân hận, nhưng mà chẳng kịp nữa, trong sâu thẳm con người nàng đã nuôi một ý định ra đi.

Tôi van xin nàng bằng sự đau khổ của tôi, nhưng tôi đã phạm sai lầm, vì càng như thế càng lấy về một sự dừng dừng, nàng càng tách ra khỏi tôi, muốn phủ định tôi và đẩy mạnh ý đồ vĩnh quyết.

Một hôm phong ba nổi lên, chẳng biết tự ở phương nào, đem đến với chúng tôi tiếp một thẳng người còn phong phú và hoàn hảo gấp tôi nhiều lần, xen vào giữa chúng tôi, tranh giành rồi phá hỏng.

Nàng vui, nàng thích, nàng sung sướng, nàng thì thào, còn hơn thưở tôi và nàng sơ khởi.

Tôi đau khổ, tôi oằn mình, làm sóng nước vọt tung, nhưng có ích gì đâu khi tôi đã tự biến thành quá vắng?

Nàng mê mải kiếm tìm từ bao điều lạ từ những thứ không có gì là lạ, từ những vụn vặt khủng khiếp của biết bao trò đùa, khiến cái thứ phù phiếm làm tôi đến hoảng rồi tự móc ngoáy vào nét đẹp xa xưa.

Tôi cuồng lên hét lớn: Đồ giả dối thì chỉ thỉnh không đáp lại, tôi thôi, làm giọt lệ trong tim tôi thánh thót.

Nhiều khi tôi gục xuống, cố vùi mình thật sâu mà không được, hướng ra ngoài biển, bỗng thấy tiếc cái nơi xa xưa mình được gói kín.

Nàng hoang dại bên kẻ thù của tôi, hoang dại đến tận cuối, ngã nhào tự nguyện vào ngôn từ trau chuốt, khiến tôi bị rung giật điên cuồng, chỉ muốn giết chết cả nàng và kẻ thù rồi thì tan vào nước làm vô tri.

Vì quá cùng kiệt mà tôi bị chìm vào tối đen, hôm sau tỉnh dậy thì đau đớn nhận ra nàng đã xa lìa, không một dấu vết để lại, và tên kẻ thù cũng biến mất, để lại tôi một cảm giác bơ vơ.

Ngày ngày tôi đi đào cua, mói ốc, tôi ỏi mưa những mĩ từ đẹp, vật vờ với những cơn mê, hoảng hốt mỗi độ gió thổi tràn tóc.

Trời của đất, mùa nở những đam mê, sự khát khao và tuôn tia bùng huyết, chảy ròng ròng những nham thạch núi lửa, sợ lời ca và cung tên sẵn sàng

vào cuộc.

Tôi lạc vào xứ sở của quỷ ma, bị vò xé, nhai, nhưng không chết, những vết chảy thành nhựa keo gắn liền số phận .

Họ chạy khỏi tôi rồi, những con người tội nghiệp, nhưng tiếng cười họ cười thì sao mà rung động tái tê, làm hồn tôi thêm héo, cướp đoạt vạn triệu năm ánh sáng tình yêu, để ra tôi một lần cô đơn cực độ.

Hỡi thiên hà: hỡi thủy phủ! Ta là ai? Nàng là ai? Sự kết buộc đau khổ này để làm gì? Đường thiên thủy hởi có lối nào cho một thân phận sẵn tìm ảo tưởng?

Tiếng nấc tôi khoét sâu địa tầng, khuyết sâu huyền giác, chọc vào tận cùng thăm, thành tiếng nổ kinh hoàng từ kiếp mãnh thú xa xưa...

Trời ơi! Tôi hiểu rồi, đường tôi đi qua muôn ngàn diêm gở, thì tránh sao được một kết cục thê thảm như vậy chứ, dù rằng tình tôi mang là cả hải hà rộng lớn và không có đường phân định nào cả.

Tôi mất nàng như nàng mất tôi, như ngàn năm trước tôi là hư vô và nàng cũng hư vô.

Tôi khóc! Kỳ lạ chưa! Tôi khóc? Như suối chảy thành dòng, và tôi mơ ước được tan ra như làn vịnh nhỏ.

Nhưng không được, vì một lý do đơn giản là tôi đã có mặt ở đời, đã từng sống và từng có tình yêu, rồi mất tình yêu, để chỉ còn đau khổ...

Từ đó tôi sống hấp hối với kỷ niệm, và lang thang đi tìm cái bóng hình xưa...

Tưởng đâu không bao giờ thấy nữa. Nào ngờ chiều nay, khi đã rất nhiều năm trôi qua, sóng biển đưa vào một bức chân dung. Sau bao phút nghi hoặc, tự cãi lộn với mình, rồi tôi đi đến công nhận đó chính là nàng - người tôi yêu và cũng đã từng yêu tôi - người đã cho tôi hạnh phúc rồi còn khốn khổ, thân tàn ma dại, trí mõi, hồn mõi, sống tuyệt vọng vì không có ngày mai.

Tôi tự hỏi tôi: Nhưng vì sao? Một vụ đắm tàu? Hay một trò chơi? Hoặc một trò đùa độc ác cố tình?...

Rồi chẳng nào thì tôi cũng bị đau đớn. Tôi tự nhai nghiền tim tôi. Tự giết chết tâm hồn.

Không còn khóc được nữa. Một ban mai tôi nằm trên cát nhìn trời rồi quay ra nhìn biển. Gào thầm. Nếu mà nàng đến đây với ta thì ta sống - Nếu mà nàng không đến, ta chết. Nàng ơi...

Xa xa nơi đâu tiếng biển thì thầm như hồi tôi và nàng trộn lẫn vào nhau.

Mặt trời tung ra những hạt nắng đầu tiên.

Những hạt cát ướt dính kết lại với nhau và sắp trở thành đất mới.

Tôi từ từ nhắm mắt lại. Và gào thầm tiếp một câu:

- Nàng... àng... ở... i...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Tự Trọng Mèo

Cùng là người quê ra thành phố, không có ai đỡ ai nâng, lương khởi điểm ềo ụt, vợ chồng thuê căn phòng hơn chục mét vuông trong hẻm huyên hi vọng.

Chồng bảo, giàu đôi con mắt khó đôi bàn tay, chúng mình còn trẻ, cố gắng.

Vợ dụ, bạn em mấy đứa lấy nhau đều như cảnh chúng mình, còn trẻ, phấn đấu.

Nhoẻn cười.

Rân rân.

Ôm nhau.

Nhà chật.

Tình dục.

Ọ ẹ.

Thở.

Như là một câu ca...

Khu phố đó vài năm trước còn là ngoại ô, có rau muống cạn, có hồng cúc tươi.

Bây giờ đường vành đai thành phố xẻ gần ngay hông, lập khu đô thị, cách khu biệt thự cao cấp có một con đường chưa mang tên phố, vẫn được thơm lây, đất lên vù vù, lác đác có vài nhà mọc lên cao ngất.

Rồi

Mọc tiếp

Mọc tiếp

Mọc tiếp.

Những nhà cao tầng.

Sơn bóng

Kín đáo.

Hành diện đối thoại với những biệt thự hạng sang bên dãy phố sang.

Ruộng hết.

Bãi hoang hết.

Chuột lùi dần về những căn nhà tạm dành cho những vợ chồng nghèo và những cô cậu sinh viên.

Cót két.

Cột kẹt.

Kèn kẹt

Ken két.

Uych.

Uỳnh uỳnh...

Chồng bảo, lũ chuột bắt đầu tấn công nhà mình rồi, chúng cắn nát như mọi thứ, cứ đà này vài tháng nữa không còn áo để mặc, không còn đồ để dùng.

Vợ thở thê, cửa tôn kéo hở hoác, lại cửa sổ, cửa nhà tắm, chúng vào chúng ra, tự nhiên thoải mái, làm sao ngăn...

Chả lẽ lại mèo?

Ở đâu?

Đi xin, đi mua... thế nào cũng được, miễn là có được tiếng mèo hú chuột...

Tìm.

Kiểm.

Mãi mà chưa ra.

Bên vợ bên chồng mỗi nhà đều có hai con một to một nhỏ, nhưng vợ bảo, người ta kiêng mang mèo đi đường...

Thôi, để em tìm.

Anh cũng sẽ dò hỏi.

Nào.

Tranh thủ lúc chưa có chuột chạy trần nhà chúng mình làm một chuyến vui...

Một buổi chiều cuối tuần đi làm về vợ mang theo tiếng kêu của mèo con buộc trong cái túi ni lông vàng.

Chồng hào hứng, a, mèo.

Vợ xịu mặt, đây này, nó cào em.

Một cái xích nhỏ, một vòng đeo cổ, chú mèo nhỏ màu vàng, tiếng meo meo hơi sữa chói gắt vang xa vài chục mét phố.

Chuột đã ngại, đã kinh, lùi dần, nép vội vào hoàng hôn lúc ấy loang cam.

Là la lá lá la...

Hồ hô hồ hồ hô...

Nào em bé dễ thương, em giỏi em ngoan, lại đây anh rửa vết cào mèo, anh bôi thuốc mỡ, tối nay không còn chuột anh thưởng em gấp bốn gấp năm...

Lờm.

Nguyt.

Đáng yêu...

Điện đã bật.

Sáng phố đường.

Tiếng mèo non.

Âu yếm.

Vợ chồng.

Một dục.

Vợ ôm chồng, thủ thi, bà hàng xóm công ty có một đàn mèo, em hỏi, bà cho, chỉ lấy tượng trưng năm ngàn cho để nuôi.

Meo...eo...e...o...

Đêm dài mất ngủ.

Mèo gào thay chuột. Nhớ mẹ. Lạ nhà. Mới hơi...

Rồi sẽ quen thôi.

Sẽ thế.

Chỉ lo hàng xóm.

Kệ họ. Chắc sẽ thông cảm cho chúng ta.

Nào.

Cố ngủ.

Dễ ngủ

Để dễ ngủ

Lại vào âu yếm

Lại dùng âu yếm

Cuộc vợ chồng

Trong tiếng meo non đã bắt đầu khản đặc như tiếng meo hen.

Hàng rong đi qua chõng mua dây dù buộc cổ cho mèo con.

Hôm sau hàng rong đi qua vợ mua cái xích nhỏ thay cái dây dù.

Hy sinh một chậu nhựa nhỏ đựng than xỉ hàng xóm cho mèo con đi vào đó.

Một bát cơm

Một đĩa nước

Ăn khỏe

Kêu to

Chuột đã chạy ra ngoài.

Chỉ có điều mèo dữ. Lông vàng dựng ngược, mũi đỏ, ria trắng, răng trắng cứ ngoác miệng ra MEO - NGOAO...

Lộn ruột vợ mắng, được ăn no, nhớn trông

thấy còn cứ ngoác cái mồm. Sốt ruột. Không ngoan tao bán.

Đỗ. Thôi mà em. Chịu đựng tí. Nó còn nhỏ. Luyện dần. Chắc sẽ ngoan thôi. Nào. Kệ nó.

Yêu nhau tí.

Lừ mắt. Không thèm. Sốt hết cả ruột. Chuột với chả bọ. Mèo với chả chó...

Bực đột ngột đập cho một phát vào đầu, quất, đồ mèo, thật khó chịu, làm ông đói...

Không có âu yếm vợ chồng.

Ngọt

Thột

Nhôn nhót

ở sâu đâu đó...

Ồi giời ơi nó bậy ra giẻ lau nhà đây này

Thì giặt

ôi giời ơi giẻ đâu mà lấm thế

có thế mà cũng om sòm...

ôi giời ơi... mèo ơi là mèo... người ơi là người...

Này... đừng có mà...

Mà gì... mà gì hả trời...

Không vợ chồng âu yếm

Đồ mèo.

Chỉ muốn vắng tục.

Ba hôm sau. Một buổi chiều vợ đi làm về hớn hở. Này, chồng, gần cơ quan em có một bãi hoang, có con mèo hoang, em nhìn thấy, kể, thằng bé con chị giám đốc bảo, con mèo hoang là bố con mèo nhà cô đấy.

Nghĩ.

Rồi bật cười. Thằng đó giỏi. Nó đúng đấy. Chính con đó là bố con này. Nó truyền cho cái chất hoang. Dữ. Khó dạy.

Cùng cười.

Cười khoái.

Đêm đó dù mèo có lục súc vợ chồng cũng cứ vợ chồng. Thằng... Nó vênh râu nghe ngóng tiếng kêu, chăm chú nhìn động tác.

Thật mèo.

Dăm ngày sau

Tháo xích.

Mèo mon men lên giường nằm với người. Bị đập cho một đập nó chui tọt xuống gầm giường.

Vợ chồng thiếp ngủ, sáng dậy thấy mèo nằm cuối giường. Thuận chân lại đập cho một đập. Mèo lại chui tọt vào gầm giường. Ở đấy không ra, kể cả khi chủ khóa cửa đi làm.

Tối về, bát cơm hết, đĩa nước hết, chậu xỉ than cuối nhà mùi phân mèo bốc thum ngọt phòng chật phải bung hết cửa. Cáu, định cho một đập, mèo

nhanh chân chui tọt gầm giường. Văng tục. Chửi. Cái đồ mèo...

Một khuya hàng xóm đập chết một con chuột, cầm về cho mèo. Mèo sợ chạy. Cáu tiết định cho một đập, mèo nhanh chân chui tọt vào gầm giường. Điên lên lại chửi. Cái đồ mèo...

Bản chất hoang. Giống bố nó. Ăn khỏe. Bậy khỏe. Ranh. Nhanh lớn. Bắt đầu vồ gián cào chổi. Chủ ở nhà không bén mảng giường. Chủ đi vắng

lên giường ngủ. Thấy tiếng xe chủ về nhảy luôn xuống. Ra tận cửa cất tiếng xun xoe: MEO...

Mèo công viên. Mèo hàng xóm. Mèo đi kiếm ăn thêm ở những túi rác vút bên lề đường. Mèo xa mèo gần. Mèo với mèo gửi thông điệp cho nhau.

Khuya. Mèo ngoao. Mèo gào. Mèo rú rê mèo. Mèo quẩn rừ mèo. Cho nên mèo nào không xích sẽ tìm mọi cách đi ra khỏi nhà. Mèo với mèo muốn một hội mèo để thỏa trò mèo vốn dĩ rất mèo từ tiên tổ truyền đi qua một gen mèo nào đó hoặc vô thức mèo để mèo vẫn là mèo dù mèo có được thuần hóa ra sao.

Cửa chính bằng nhôm có một lỗ nhỏ để thò tay khóa trong. Một khuya, mèo vàng thử sức bật và nó thành công một cú nhảy chính xác, thoát ra ngoài phố chơi đêm...

Kể từ đó, đêm nào nó cũng bỏ mặc nỗi bực mình vì bị đánh thức của chủ, cứ mười một giờ là mèo vàng lao qua lỗ nhỏ cửa chính đi phố chơi đến bốn giờ sáng mới về lại lao qua lỗ nhỏ vào nhà chui tọt gầm giường làm một giấc không muốn biết đến chủ thức đi làm. Như một tự do - có chỗ trú thân để không bị kiếp mèo hoang, có thức ăn để không lo ngày mưa và không phụ thuộc hoàn toàn vào những túi rác, lại có những chuyến phiêu lưu đêm cùng đồng loại mèo với tĩnh lặng phố và muôn bí mật khuya thế giới thức đêm sống đêm thụ hưởng từ đêm trong bụng bít những đoán suy từ thế giới người. Một tự do mèo...

Cũng chẳng sao.

Có thể chịu được.

Nhưng mèo đi hoang mèo có tự do mèo thì cũng đồng thời mèo lây nhiễm bệnh mèo.

Vợ bảo với chồng, vợ bị bệnh ngứa, cứ tấy đỏ ngoài da như hạt đậu xanh. Chồng khoe chồng nhiều vết hơn vợ.

Không hiểu nguyên nhân. Mèo vẫn được thỏa sức phở đêm say trong cái say của mèo và cũng là quen với cái tự do mèo không dừng lại được.

Hôm sau, qua điện thoại chồng reo, a vợ ơi đã biết nguyên nhân tại mèo.

Vợ nghi vấn sao bấy lâu mèo mà không bỏ mèo mãi đến bây giờ mới lại bỏ mèo?

Chồng giải đáp, vì từ khi mèo đi hoang mèo mang bỏ về, mèo thành vật chủ truyền bệnh bỏ mèo.

Tối về vợ hét, a, con mèo, nuôi mày lớn, mày không bắt chuột, mày lại đi hoang, mày mang bỏ về, làm ngứa chúng tao, bảo sao bây giờ...

Chồng bảo chồng đã vào mạng, mèo hoang còn nguy hiểm là vật trung gian cho lắm loại bệnh, đặc biệt nguy hại cho bà bầu, mà chúng mình sắp sửa có kế hoạch sinh con...

Làm sao bây giờ?...

Hay là vợ cho thẳng ở cơ quan, nó là bọm nhậu, nó sẵn sàng với mấy thẳng làm thịt con mèo...

Không được. Đã nuôi nó bằng ấy thời gian, sao nữa...

Làm sao bây giờ?...

Nào, mang cái túi ni lông ra đây.

Làm gì?

Cho nó vào đó, mang vào ngõ trong vứt thật sâu... thế thôi...

Vợ mang túi đỏ chồng bỏ mèo vàng vợ mang sâu phở mèo ơi hỡi mèo có mèo cũng mặc ngục ngắc không xong đừng mong tìm về...

Sáng hôm sau khác với mọi hôm mèo meo một tiếng từ dưới gầm giường.

A, cái đồ mèo, bịt túi đỏ rồi tối như hũ nút sao còn nhớ đường. Được cứ chờ đấy xem ai thắng ai...

Tối...

Túi ni lông đen. Chồng dứt vợ buộc. Chồng chở vợ ôm. Đi sâu hơn nữa. Mèo ơi hết đường...

A cái đồ mèo mà không dám meo mà nằm im đó đánh tín hiệu nhẹ cho mà cơm trưa mà chờ đến tối mà thử sức người...

Chiều đó, sớm hơn mọi khi vì một ngày cuối tuần, vợ chồng bắt mèo xích cổ định kéo ra xích riêng gốc cây trước cửa. Mèo liền nằm bẹp xuống sàn kê ngoeo, đầu cày sàn gạch không muốn bị đưa ra khỏi nhà...

Vợ chồng ngật nghẻo. A, mà khôn, mà biết, mà định chống lại, thế sao mà đi hoang, mà mắc bệnh mèo, cho mà tự do tuyệt đối, mà hoang cả đời, sao mà không thích, muộn rồi mèo ơi, đã quá muộn rồi, tao không cho thịt là tốt lắm rồi, chia tay nhau thôi, đừng cố bám giữ, mệt tao mệt mà, mà chẳng ích gì, ý tao đã quyết, tao ghét mà rồi, trong lợi ích tao mà đã bằng không, đang chạy số âm mà hết duyên rồi, cố bám làm chi...

Một cố gắng nữa, vợ mang mèo ra bể tắm. Vừa gội nước mèo kê giật NGOÀO rồi vùng tuột dây xích, chạy thộc vào nhà, chạy ra ngoài cửa, người run, ướn nhoẹt, lưng cong, thân hướng ra đường, đầu quay lại mắt

nhìn vào nhà NGOAO khẽ một tiếng, ho nhẹ cúi đầu, rồi lững thững bước đi về phía tây, nơi ấy kịch đường rẽ ngang sẽ ra một khu nghĩa địa...

Lúc ấy vừa vắn phố lên đèn. Hòe vàng. Vợ bỗng thần thờ. Chồng vào giường nằm. Thở dài.

Đèn vẫn vàng. Ánh còn non. Ngày chưa tữa hết. Đêm chưa thực sự bắt đầu. Vợ bước ra khỏi nhà. Trên vỉa hè, hướng theo phía mèo đi...

Này chồng ơi. Nó nằm gần chỗ ống xả cái ô tô tải đằng kia. Kệ nó. Ủ. Thôi. Kệ nó. Chắc nó rét vì nước, nó chọn chỗ đó cho mau khô. Thế nào mai nó cũng về. Lần này nó về sẽ cho nó đi bệnh viện chó mèo để chữa... Ủ. Như thế...

Đêm ấy vắng mèo mà vợ chồng không âu yếm nhau. Cứ sột soạt thi nhau gãi một hồi rồi cùng trôi vào giấc ngủ mê mệt.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cả hai vợ chồng cùng ra đường nhìn. Cái ô tô tải đã dời đi lúc nào. Con mèo không đứng đó. Chạy vào trong nhà cúi xuống cũng chẳng thấy nó ở trong gầm giường như mỗi ban mai...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Một Căn Âm Thị

Đi hết cầu thang tầng ba, rẽ phải để về phòng nghỉ, chợt dừng lại. Một nhảy lên mặt tường lan can - phía trên đầu có hộp công-tơ điện. Dưới hiên ngược mắt ngạc nhiên hỏi:

Làm gì vậy?... Điện?...

Đôi chân đứng vững trên mặt tường. Người thẳng. Đôi tay bám vào hộp công-tơ sắt. Một tay thò vào lỗ hộp công-tơ. Đáp:

Không...

Thế làm gì?

Thế mới lạ ... Đố biết?...

Hứng chí, một bàn tay lôi ra những cái rác. À, ra thế! Muốn bắt chim trong đó.

Dưới lên tiếng phản đối:

Không... Không được. Xuống đi. Đừng bắt... Xin đừng bắt... Xin đừng bắt...

Hề... hề... Tại sao?... Hề...

Đừng mà... Đừng...

Con chim mẹ bay vụt ra. Tiếp đó là một con chim non chập choạng. Nó mới chỉ biết bay chuyền. Được ba mét thì rơi xuống hiên.

Nhảy vội xuống. Vồ. Chộp.

Theo sau phản đối:

Nó còn chưa bay thạo. Hãy thả nó ra. Hãy bỏ nó vào trong tổ. Nó cần bố mẹ nuôi...

Cười khẩy:

Hừ... chơi chim... Nuôi chim...

Không được đâu. Nó chết mất. Nó không cần ai ngoài bố mẹ nó. Chỉ bố mẹ nó...

Ôi dào!... Tầm bậy... Không...

Ngao ngán. Buồn. Muốn hét. Mà bất lực.

Dọc hành lang hai dãy phòng đối lập, tối mờ mờ buổi trưa nhạt nắng. Oi. Cuối hành lang, cầm chim bằng cả hai bàn tay vào một phòng bên trái. Còn lại chui tọt vào phòng đối diện bên phải, đóng sầm cửa. Bật quạt trần mong xua đi ngột ngạt. Để nguyên quần áo, giày dép, nằm sấp xuống giường, úp mặt vào gối...

Ngày còn bé - sống ở một vùng nông thôn trồng lúa. Làng nhỏ, hơi tách biệt. Như một cái đảo ở giữa đại dương. Chỉ có hai con đường để vào và ra khỏi làng: một phía đông, một phía tây. Làng thuần nông. Ngày rồi hôm của ốc nhái. Tuổi thơ bần - tuổi thơ nghèo. Tuổi thơ đói của cái thời ba hạt cơm nằm trên lưng hạt ngô, củ khoai. Ăn như tằm ăn rỗi. Ào ào sạch nôi cơm. Khói còn bốc đã không hạt nào...

Cái năm ấy - cái năm buồn tẻ - trẻ con đói bụng ít chạy nhảy nô đùa. Nhà bên sông - sông ở bên đồng - đồng xanh mướt mát một màu lúa đương thì. Tiếng chim đổ dồn sột ruột. Tiếng chim ngân. Chim hót mà như ca bài ca số phận. Nghe trong đó có vẻ gì buồn không rõ rệt. Có những ngày không bạn, không ai...

Ở nhà một mình trông nhà một buổi đã phát phiền phát muộn. Thường xuyên như thế thì trở thành nỗi cô đơn cay độc muốn nghiền nát vũ trụ, hoặc hủy diệt cây cỏ - nhất là ở cái tuổi hay chạy nhảy hết tốc lực, ngủ vẫn thường bắt đầu bằng cái đói kinh niên.

Nhiều khi hét toáng - hét toáng. Chim sợ xòe cánh bay khỏi cây cao. Gà cục tác. Chó ngãng đầu. Còn chính tiếng hét lại biến thành một chuỗi cười giòn tan - tan vào thình lặng, mất hút trong cái êm đềm của cái thôn quê nghèo không một tiếng gầm của văn minh công nghiệp.

Một sáng lang thang ngoài vườn. Vườn có nhiều loại cây. Cau mọc giáp sân. Giữa là đu đủ. Bưởi cam tiếp nối. Nhãn vải mọc xòe ra phía ao. Lá rụng đầy đất thành hương ải mục. Giun dế ri rí các buổi tối thanh vắng. Vườn ít tia tốt. Cành lá um tùm, lòa xòa, lá nọ lẫn vào lá kia. Sâu ăn lá phân rơi dưới gốc. Có lá vàng, lá héo, lá non. Ánh nắng lọt xuống như những cục vàng cục bạc vương vãi chế nhạo đói nghèo.

Đi quanh quần hết gốc này gốc khác, nhìn ngược nhìn xuôi, ngẩng đầu cúi mặt, chân trần xục xuống đất mục lá vườn mà chẳng biết chơi trò gì. Lơ đãng đến bên cây nhãn. Ngắm một cái trạc cây có thể làm súng cao su bắn chim. Đã ham. Trèo lên. Tìm kiếm. Trèo cao. Càng lên càng không thấy. Nhưng tự nhiên rất thích trèo. Tới được ngọn đầu đâm thủng tán lá, ngẩng lên ngắm bầu trời. Quang mây ít gió, cao bỗng mới mắt. Liền cúi xuống. Bỗng phát hiện một tổ chim. Nhoài vội về phía đó.

Mừng lắm. Một chú chim non mỏ còn vàng sậm. Run rẩy trong bàn tay bé nhỏ. Tiếng kêu “chuyt” hốt hoảng mà khẽ nhói lòng. Nhưng quyết

không thả. Hình như hy vọng tràn trề về nỗi cô độc lùi xa. Bạn bè với một sinh linh có hơi thở...

Tụt xuống đất bị rách toạc đũng quần, có nguy cơ sẽ bị mẹ mắng, nhưng làng không ngớt bồi hồi. Chân tay run rẩy. Con chim trong tay cũng run rẩy. Tiếng “chuýt... chuýt...” nghe vừa buồn vừa tội. Ngập ngừng. Lại “chuýt... chuýt...”. Thế là xòe bàn tay. Chim nhỏ lấy bầy chỉ chực ngã lăn ra. Vội tung lên cho bay đi. Bản năng khiến xòe cánh. Nhưng chưa bay thạo. Chập choạng được hai mét rồi rơi xuống đất vườn. Chạy vội lại vồ lấy, hai tay áp chặt chỉ để nhô cái đầu. “Chuýt... Chuýt... Chuýt...”.

Nghĩ, đã bắt nó ra khỏi tổ thì thay bố mẹ nó nuôi nó khôn lớn. “Sẽ tốt hơn. Không phải đói. Không phải cô đơn một mình với tổ...”. Nghĩ đó làm cho quả quyết. Chạy vội về bếp lấy một cái giỏ treo trên tường bám chút bồ hóng. Thả con chim vào. “Chuýt... chuýt...”... “Ở yên đó... Rồi sẽ cho ăn...”

Kết rơm kết cỏ kết lá kết lông gà thành một cái ổ lót xuống đáy giỏ. Đậy hom. Chim non ban đầu có cảm nhận hơi ấm. Nằm im. Như một đứa trẻ trong nôi. Ngủ.

Sung sướng quá. Chạy nhảy loăng quăng. Miệng huýt vang một điều gì đó không rõ.

Chợt đứng lại tự hỏi: “Chim non ăn gì? Ăn sâu bọ? Hay ăn thóc gạo? Ăn cơm? Ăn rau cỏ?”.

Nghĩ ghê lắm. Băn khoăn ghê lắm. Lo lắng cũng ghê lắm. Mới rõ làm người bố người mẹ khó thay. Dù là người bố người mẹ của con chim non...

Đột ngột ngừng nghĩ chạy vội ra cầu ao tìm cái xoong cơm ngâm ở đó. May quá. Còn sót vài hạt dưới đáy xoong. Những hạt vừa bệu, không sao, con non càng dễ ăn. Môi liên nhoén, vui hơn ngày tết. Chân sáo trở về. Chim non chưa dậy, lấy bát bỏ vào, âu yếm nhìn sâu trong giỏ. Nó đang thêm thiếp. Nó không bay...

Giấc nồng nho nhỏ của một sinh linh non nớt. Hơi thở sâu. Phập phồng. Vẫn nhận ra cái âu lo run rẩy. Không dám nhìn nữa. Vì không chịu đựng được. Cứ quanh quẩn trong sân những bước đi như một triết gia. Tự nhiên cũng lo...

Bỗng một tiếng kêu. “Chuýt...”.

Chạy vội lại.

Thấy nó run rẩy đứng ở giữa cái ổ mới lớn. Hai cánh hơi xòe ra. Đầu ngẩng lên. Cái mỏ vàng vàng há to hết cỡ.

“Chuýt”...

À... Đói rồi hả?...Vậy thì ăn nhé... Ăn nhé...

Nâng niu từ trong đáy giỏ. Nó run cầm cập. “Chuýt”...

Như thắng thốt.

Đừng sợ. Không giết mày đâu. Mà sẽ nuôi mày. Chăm sóc mày tử tế. Mày sẽ khôn lớn. Cùng nhau là bạn.

“Chuýt”...

À! Thế hả? Nào! Ăn nhé?!...

Một bàn tay nằm lại. Nó trong lòng bàn tay. Thò cái đầu ở phần ngón trỏ và ngón cái. Cảm giác ấm nóng trong tay. Cảm được cái run của bản năng lo sợ... Xúc động. Lấy hạt cơm ướt, dùng một ngón tay tách đôi mỏ vàng rồi cho hạt cơm vào. Nào. Nuốt đi. Cơm đấy. Nuôi sống đấy. Để sống đấy. Ăn đi...

Nó lặng yên. Không phản ứng gì. Hạt cơm cứ nằm im giữa mỏ vàng, ăn đi... Đừng từ chối. Đừng tự ái. Đừng nghi ngại. Thức ăn đấy. Ngon lắm.

Sẽ sống thôi...

Nhớ lại, có đứa đã từng cho ăn bằng nước bọt. Nên vội nhả nước bọt ra đầu ngón trở phải. Đưa sát vào cái mỏ màu vàng. Nhỏ xuống. Nước bọt tràn ra. Chảy cả xuống mắt. Nó vội nhắm lại. Ngậm mỏ. Lắc đầu thật mạnh. Thế là nuốt được hạt cơm...

Tốt rồi. Nào. Còn ba hạt nữa. Cố gắng nhé...

Thế là đã có hy vọng. Sẽ sống được. Sẽ khôn lớn. Là bạn...

Vui. Run. Thả nó vào trong ổ. Đi tìm một cái dây để treo cái giỏ lên cao. Tránh mèo tránh chuột.

Người lớn về đem khoe người lớn. Người lớn chiều người lớn không phản đối. Chỉ nhắc đừng để nó chết đói...

Hôm đấy vui vẻ. Tự hào. Hãnh diện. Vì đang có trong tay một sinh linh. Sinh linh bé nhỏ cần mình. Lần đầu tiên tự thấy một vai trò. Một ý nghĩa. Đêm đi ngủ sáng khoái thành thơi. Cảm giác có một ánh hồng...

Từ đấy ở nhà một mình đã thực sự vắng mặt nỗi buồn. Huýt sáo. Hát. Nói chuyện. Tiếng kêu. Tất bật đi lại. Không còn cái sự im lìm vắng vẻ mọi khi...

Một tuần.

Mười ngày.

Hình như chim non hơi lớn. Cái mỏ vàng đã sậm hơn. Lông dài hơn. Rất hay xòe cánh muốn bay. Chân bớt run rẩy. Ăn được nhiều hơn. Tiếng kêu có chút đổi khác. “Chuyét... choét...”.

Cả nhà vui lây. Nhất là về phía tính nữ. Bao giờ cũng nhìn bằng ánh ấm áp thương yêu. Còn hơn những sự khích lệ bằng lời...

Nhưng thắng hoặc có đôi ba điều lo ngại.

Đã một bạn mèo non vồ hụt. Một bạn gà mái mẹ xù lông định mổ. Làm chim non run rẩy. Rồi cùng với hạ thắm dần, tiếng chim kêu ngoài vườn inh ỏi làm chim non chi phối. Không nằm im nữa. Mà cứ muốn tung bay. Cứ xòe cánh chạm vào hom giỏ rồi lại ngã lăn xuống ổ. Sau đó mới nằm im. Y hết nỗi buồn...

Bắt đầu ăn uống thất thường. Hạt cơm tăng được mười ba. Giờ thì sụt dần. Chỉ còn dăm hạt. Mà sao cũng thật vất vả. Ép mãi mới được.

“Hay nó muốn ăn sâu?”

Được mách nước, chạy vội ra bờ mai bóc những con sâu nhỏ nằm khoanh trong lá. Hí hửng mang về mà chỉ ăn duy nhất có một con, còn cương quyết vẩy bỏ từ chối.

“Hay thích ăn giun?”

Chạy luôn ra vườn tìm chỗ đất ẩm đào bới. Lượm những con giun đất vừa tầm đôi mỏ mang về. Nhưng cũng uống công. Không một mẫu giun nào vào điều chim nhỏ.

“Liệu nó có ăn tép?”

Cầm rổ ra ao xúc tép ở dưới lớp bèo tây. Không được nhiều, cũng chục con tép đựng ống bơ han. Mang về hì hụi cho ăn. Mà không được. Buồn...

“Có lẽ nó ốm?”

“Vậy phải làm sao?”

“Không biết được. Chỉ có hi vọng...”

Gần khóc. Chợt nhớ hàng xóm có một em bé ăn bột. Chạy vội sang xin. Về nhà mớm cho nó. Nhưng chỉ được chút xíu thôi. Còn cứ vậy mò làm bột bắn lung tung. Đầu, lông ướt nhoèn. Giống một con chim ghẻ...

Vừa bực vừa giận thả luôn vào tổ. Ngồi nhìn thần thờ.

“Không nên lo lắng. Chắc là năng quá chưa quen. Mai sẽ khỏe thôi. Lại hót trong trẻo cho xem”...

Hi vọng thế. Hi vọng lắm. Thì chỉ còn cách treo cao ngoài vườn. Hi vọng tiếng ríu rít ngoài đấy như lời chuyện trò an ủi cho khoây buồn phiền mà khỏe lại. Để tiếp tục được làm bạn của nhau...

Nhưng rồi tiêu tan...

Nhớ rõ. Bình minh ấy kỳ lạ lắm. Đỏ thắm như là máu đặc. Gió lệt sệt như bột trẻ. Cái lặng im như âm mưu tội lỗi. Tiếng chim vắng bật. Chỉ tiếng lộn kêu đói cảm eng éc oằng oặc...

Vừa ngủ dậy mắt nhắm mắt mở chạy ngay ra vườn. Trèo lên cây buri lấy giỏ chim xuống. Dòm vào tưởng chim non đang say ngủ. Đi về sân. Sân sáng hơn vườn. Lại dòm vào. Thấy chim non không động đậy. Vẫn tưởng rằng chim non đang ngủ. Bỏ giỏ xuống sân chạy vào trong bếp lấy vài hạt cơm. Chạy ra chạn bát lấy một cái bát. Đi ra ngoài múc một ít nước. Thả ít cơm vào. Đi nhanh đến bên giỏ...

“Không. Nó sẽ không chết. Nó không chết được. Nó sống. Nó bình yên. Nó trưởng thành...”

“Sao không thả nó vào tổ cũ?”

“Chẳng cần nữa. Nó cần sớm làm quen với sự khắc nghiệt...”

“Đến cái mức chín phần chết mới có một phần sống?...”

“Thôi đừng ác thế... Để cho nhau sống với chứ... Để cho nhau sống.
Đừng hành hạ nhau nữa...

“Không hành hạ. Nhưng biết không. - Có biết không? Ngày xưa đã
từng có con chim non bị chết bởi tay người.

Kể...

...

Đùng đùng bỏ về.

Rơi vào khoảng rỗng. Chối với. Tự kỉ. Hoang mang...

Một lúc sau.

Lại vào phòng.

Chìa ra tờ giấy.

“Cái gì vậy?

“Đọc đi. Thơ.

“Thơ ư?

“Phải. Thơ đấy. Đọc đi.

“Sinh ra từ cuộc hôn phối

Giữa Chúa với quỷ Sa tăng

Hình như Thượng đế nói dối

Nơi đây có một vĩnh hằng”

“Thấy chưa? Thơ đấy. Đọc lại đi!

Cười méo mặt.

Buổi trưa. Nắng hầm hập nung những con người áo mỏng hoặc ở trần trong những căn phòng đóng kín cửa. Quạt (và máy lạnh) chạy vù vù...

Hạ 2003

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Không Có Thơ Suông Cho Một Ván Bài

Ngày mai chúng ta nghỉ. Tấn bảo Doanh như vậy rồi chui tọt vào phòng. Phòng của Doanh ở trên áp mái, muốn vào được phải đi qua phòng Tấn. Nhưng Tấn thường mở cửa phòng và lờm mỗi khi Doanh qua nên thường xuyên Doanh đợi Tấn vào toilet đái mới tọt lên nếu không sẽ đi ra ngồi lì ở hàng chè chén mặc cho chủ hàng rửa rới té tát không chịu nhúc nhích. Nhưng hôm nay Doanh bỗng thấy mình bị xúc phạm. Bỗng thấy trời muốn có ban mai. Một ban mai như nhành nỏn trên đầu cành một cây cụt ngọn. Mà ngọn ấy dù cụt vẫn hứng nước âm ỉ thấm xuống qua mốt da xù xì rồi ngân ngấn đường gân còi và loang xa cho tới búp. Búp ấy chỉ đợi bình minh là bung nhẹ, khẽ một làn như môi trẻ ngủ mơ bí mật vào lãng quên độ dịu, òa một mỏng tang tinh khiết vào trời đất lúc chính thức chuyển giao các ánh và bóng, cho nhận biết một hiện... để không làm gì cả ngoài cái sự có đó, như thế, và không thể khác. Dù không thể khác vẫn là cái gì tươi, như một khoe, thật bé xiu, và, như một động tác không thể nào nhận biết, nó, như là làn môi đã bật, tuy không bung, cũng không bùng lên, cũng đã có xiu xiu gì mát như màn hơi ở đầu thung bên lên tìm một không gian có thể được hiểu không cần quá nhiều và quá lớn như cả trời xanh. Mát và tươi như một bé xiu trong động tác không thể nhận biết giống một màn hơi bên lên đầu thung mà đi thành dấu hiệu của một ban mai nhành nỏn của cây cụt ngọn ẩm ướt cả da xù xì lên đường gân còi tới búp. Giật mình bởi tiếng róc rách ở trong toilet Doan chợt thấy mình, ở trong mình có một xúc phạm. Chợt thấy một đường cong, cong như môi con gái ngày đầu tiên phát hiện ra con trai để ý mình tối về soi gương lại cong môi chun mũi kiểu như

là chó cún. Chó cún nhà ai bên đường xiu xiu như một bóng mây bay qua, bóng mây của một trưa hè tháng sáu có ve ran lên từng độ, nước đái ve như mưa bóng mây ven hồ có cây phượng đỏ già cỗi lâu năm có dăm bảy chùm đỏ rực ngả ra phía hồ hớn hở với cao xanh một bạc nhược trống bởi một lèo lá mặc cả một nài nỉ van xin âm thầm như hàng ăn ngày phải gió. Lá chạy trên hè, là gió đưa đi, tiếng khê tiếng êm của những phiêu du đoản khúc, có lúc giật cục trong bay, là bởi gió đùa theo kiểu nhẩn tâm quyền hành ban phát vì ta mà mi được đoản khúc phiêu du. Phiêu du như họa sĩ cầm chổi phết một vết màu lên toan trắng định trình bày một ý tưởng nhưng phiêu du cuốn đi cứ mê mãi đứng im ngắm nhìn tự si và cuồng nghĩ. Si và nghĩ như tượng Rodin lại là si và cuồng nghĩ trong cái sự chẳng có gì. Dù si và cuồng nghĩ chẳng có gì thì vẫn bắt đầu đã từng một ý tưởng, nó phiêu du như lá nhờ gió mà bay, như mây ven hồ một trưa tháng sáu có chùm đỏ trống bởi với cao xanh, xiu xiu bên đường con chó cún nhà ai. Thấy Tân đi ra từ toilet hai tay ướt quệt quệt vào hai bên hông, Doa vội chui tọt vào căn phòng áp mái. Thấy một sự xúc phạm đang ứ tràn Doa buông mình ngồi phịch xuống ghế. Thấy hoa cà hoa cải bên sông, một lần mấy thằng mê ảnh lãng mạn trường nhiếp ảnh nghiệp dư làm cuộc picnic nhỏ đi ra ngoại thành chụp ảnh. Thấy bên hoa cải vàng em áo tím đẹp phi lý một thần thờ voi không ăn mía. Thấy số 0 và cũng chẳng có bã mía của voi kéo em đến bên chụp một kiểu mà trong ruột cứ hấp háy đau như một quận mằm ươm chứng viêm ruột thừa. Thấy niềm tin phụ nữ mong manh hơn bao giờ hết. Thấy cái đẹp như ánh như tơ. Thấy đục (tính) như một cơn đau. Thấy giấc mơ như bài toán phụ. Thấy hoa vàng nhòa vào sắc tím. Thấy áo tím chìm vào sắc vàng. Thấy một cơn dâng cao dần cao dần như đi tàu xe rồi ôm bụng cong mình thốc mật xanh mật vàng. Dù mật xanh mật vàng nhưng làm sao hết giấc mơ bài toán phụ hoa cải vàng áo tím một cơn đau như chứng viêm ruột thừa khởi phát như tơ như ánh cái đẹp đục tính quận trong mong manh phụ nữ. Vừa mới dứt cơn, Do lại thấy lộn ruột vì lần trong âm thanh ngoài kia cứ vọng đến tai Do mồn một tiếng ầm ỉ của bàn của ghế của bước đi giày nện xuống sàn và tiếng lằm bằm tiếng quát tháo xía xói nhục mạ của Tan. Chém cha cái dĩ, cái nhập nhằng, và sinh nở, bộ gậy, tình

yêu thương, cơn mơ thuở bé, lũ học trò trốn trường đi bẻ sấu bắt ve rình con gái tắm. Chém cha cái cầm tay run run, rưng rưng, ập ộp, tiếng tim thì thọt như lúc ăn trộm trái bưởi trong vườn nhà lão điền mùa trung thu trăng quắc thiếu tiếng trống múa lân vời tiền xin ăn tứ bề như nện ráo riết vào đôi màng nhĩ. Chém cha nó, cái cơn hứng dục đầu tiên cứ quặn lên quặn lên để rồi rồi cuộc tạo thành một cơn ỉa chảy triền miên ba ngày. Chém cha cái lỗ rộng ngoác lần đầu tiên được cắn đã cướp đi sự trong trắng và khao khát và mơ ước ngày nọ tháng kia. Thật là một sự xúc phạm không thể tha thứ. Như một trò, một nghịch ngợm, một hờn căm, một đóng đánh không thể nào nhốt được. Thì chịu thế nào khi đôi màng nhĩ ù đi tiếng trống múa lân, tiếng tim thì thọt, trăng quắc tay run, lời đi trốn hết, ve chết, gái xa thành những đàn bà đẻ, tiếng lầm bầm quát tháo, tiếng giày nện xuống sàn nhà lẫn với muôn vàn âm thanh lạ và xa. Lần này D ra đóng cửa phòng, nhưng Ta lại mở cửa phòng chạy ra gọi với lên rằng mau lên không ông tổng cổ. D co rúm người lại, hai tay bịt chặt hai tai rồi bất thành linh cả hai quả đấm hình thành lúc nào không biết đập bình xuống bàn làm bút, chặn giấy nhảy cẫng lên, mặt bàn gỗ dán lõm vào một chút. D đích thị nhận diện trong mình có một xúc phạm. A. Đời một con ong cứ đi đi về về làm mật. A. Một phần hương cứ bay đi xuyên thấu những bình minh. A. Một tuổi và trẻ cứ tình yêu trên những con đường, mà đường thì cứ thênh thang gồ ghề, mà trong thân bao thúc đẩy cho lao về bóng đêm. A. Một công danh như con khướu trên giàn, cứ mê mãi hút những tạp âm thổ kim gió lửa. Á. Một bịa đặt. Một chôn vùi. Một xúi bẩy. Kế hiểm. Mưu sâu. Á. A. Dù có phần hương, dù có chôn vùi, dù điệu lạnh lột khướu trên đường bóng đêm thì ích gì tuổi trẻ cứ hăm hở bước thênh thang trên đường, chỉ tổ tổn sức nhọc thân và hao huyền tình yêu tuổi trẻ. T bậm bịch. T giậm chân. T ô ố. T ông ổng. T chửi vung chửi vút. T chửi mèo. T kéo sang chó. T chửi cả gió cả trời. Rồi lây sang T chửi sống. Không hết, T chửi mùi khai. Chưa thỏa, T chửi toilet. Chửi tiếp, T chửi cơ quan. Lan man T chửi đồng nghiệp. Rồi cuộc T cứ chồm lên trên mà chửi... Cơn xúc phạm cứ cuộn lên rồi lại cô đặc. Như cháo trong nồi phải thổi gió nồm mưa phun lẫn thăn. Như quần áo mốc lại nhuộm mồ hôi trong tiết tháng ba chột mưa chột lạnh chột nắng chột say

mềm mềm la lá bứt rứt khó chịu phát phiền. Vợ lấy con dao... giật mở cửa phòng áp mái... lao xuống cầu thang... giật mở cửa phòng nhìn ra toilet... lao vào đâm cho một nhát trúng tim... Rồi, cứ để nguyên dao nơi tim đó, cũng chẳng lau máu tay, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng, đi ra hiên thượng tầng hai, bật lửa hút thuốc, im lặng nhả khói nhìn chăm chú xuống lòng đường người đi lại hồi hải...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Không Nở Hoa Hồng

Ở ngoại ô phía tây thành phố có một ông già sống bằng nghề trồng hoa. Vườn nhà ông không rộng, chỉ độ ba mươi mét vuông. Cũng không hiểu sao ông chỉ trồng duy nhất một loại hoa hồng đỏ.

Ông sống một mình.

Bạn bè duy nhất của ông là một thanh niên khoảng ba chục tuổi, thường đến nhà ông ngắm hoa, thưởng trà vào cuối mỗi buổi chiều.

Gần đây xuất hiện thêm một cô bé mười lăm tuổi. Nhưng cô chỉ đến nhà ông vào buổi sớm, ríu rít với ông trong vườn khoảng mười lăm phút rồi ào đi, để lại sự thanh tĩnh gần như tuyệt đối cho khu vườn.

Một hôm, cô đề nghị và được ông chấp nhận cho cô tự tay trồng và chăm sóc một cây hoa hồng mới, duy nhất khác với các khóm hoa hồng của ông.

Ngày tháng qua đi, trên cây hồng của cô nhú một cái nụ. Ông già thanh thản và hạnh phúc ngắm nhìn cô bé nâng niu, hào hứng và hồi hộp đón chờ hoa nở.

Chiều hôm ấy, cô bé phá lệ, để nguyên chiếc ba lô trên vai với bộ váy áo học đường nhảy chân sáo tới nhà ông. Tới cửa vườn, cô bước chậm lại, rồi cô ngồi núp sau khóm đinh lăng ghé nhìn vào. Ông già và thanh niên

kia không hề hay biết, như mọi ngày, họ chậm rãi dạo chơi trong vườn và nhỏ nhẹ nói chuyện.

Đến bên cây hồng của cô bé, họ dừng lại và nói với nhau về nó.

Cô nghe thấy ông già kể về nguồn gốc cây hoa, tại sao nó lại là cây hoa hồng nhưng duy nhất trong vườn với một bông hoa duy nhất hàm tiếu và sắc màu đỏ tím cũng duy nhất nốt.

Thanh niên gật gù lắng nghe, miệng hơi mỉm cười, rồi bất ngờ anh cúi xuống hôn bông hoa đang rung rinh đó. Ông già ngây người không nói được câu gì. Một lát sau họ nghe thấy tiếng khóc ở ngoài cửa vườn liền vội bước ra. Tới bên cụm đình lăng, họ sửng sốt thấy cô bé gục đầu vào khóm cây khóc nức nở. Ông già cũng trào nước mắt, khẽ cúi xuống nhẹ vỗ bàn tay sùi vào vai cô bé và nói:

- Ông xin lỗi cháu! Thực tình ông quá bất ngờ nên đã không kịp ngăn anh ấy lại...

Cô bé đột nhiên văng mạnh, hất tay ông ra, ngược khuôn mặt đầm lệ nhìn ông vừa hờn dỗi, vừa dữ dằn rồi hét:

- Cháu bắt đền ông đấy... Nào... Ông đã phản bội cháu...

Chợt cô quay sang thanh niên:

- Còn chú... Chú thô bạo lắm... dã man lắm... Chú đã... đã... hừ... Cháu hận chú...

Cô vùng lên chạy ra cổng trong sự thất kinh của đôi bạn vong niên.

Ông già vẫn khóc rồi lẩm bẩm như nói riêng với riêng mình:

- Ngày xưa, tôi cũng đã vô tình gây tổn thương cho một cô bé còn trong sáng y như vậy... Cô ấy không bao giờ tha thứ cho tôi... Chỉ có điều

ngày ấy là hoa hồng đỏ... Trời ơi... Tôi thật tệ quá...

Thanh niên vội đỡ lấy ông lão và rồi rít:

- Cháu vô cùng xin lỗi bác! Lỗi tại cháu... Bác vào nhà nghỉ đi... Để cháu tới xin lỗi cô bé... Bác cho cháu biết đi... Nhà cô ấy ở đâu?...

Ông già vừa bước theo thanh niên vừa khẽ lắc đầu:

- Không. Anh đừng đến gặp nó nữa. Nó không tha thứ cho anh đâu... Mà anh cũng đừng day dứt làm gì... Anh không có lỗi... Tất cả là ở tôi... Do tôi đã trồng cái vườn hoa hồng này... Lại còn đồng ý để nó trồng một cây hồng nhung nữa chứ?... Tôi ngu quá... Ngu quá anh ạ...

- Kìa - bác... Cháu xin bác...

- Anh cứ mặc tôi... ờ... Thề với trời đất, thề với anh rằng, tôi sẽ phá vườn hoa này đi...

- Bác ơi... Cháu xin bác...

- Không... Không được cản tôi...

Hoàng hôn hôm đấy đôi bạn vong niên uống rượu với nhau đến tận lúc lên đèn rồi nằm lăn ra sập ngủ cho đến khuya.

Sáng hôm sau, bà con lối xóm vô cùng sửng sốt trước cảnh hoang tàn của một vườn hoa hồng nổi tiếng nhất thành phố. Hai tháng sau, ông già qua đời sau một đợt nhịn ăn ròng rã mười tám ngày liền... Anh bạn vong niên của ông khóc mãi và là người duy nhất đứng lên lo liệu mai táng cho ông; sau đó nghe đâu anh rời thành phố vào phương Nam sinh sống, không bao giờ trở lại nữa. Còn cô bé kia, hình như bỏ đi lên tận Tây Bắc với bà con họ hàng rồi cũng ở biệt đó không về. Ngôi nhà và mảnh vườn đó bỏ hoang đến ba năm trời. Khi xã định phát mại nó thì bất chợt tìm ra di chúc

của ông lão ủy quyền thừa kế cho một phụ nữ có cái tên đã hoàn toàn trở thành xa lạ với cư dân nơi này. Xã liền cho đăng tin trên đài và báo. Một thời gian sau, có một lá thư kí tên lạ hoắc, thông báo với xã rằng người phụ nữ mà xã tìm kiếm đã chết. Giải pháp đến đây bế tắc. Xã đành cải táng cho ông lão và xây cho ông một ngôi mộ nhỏ trên nền nhà cũ. Xã cũng cho đấu thầu phần đất còn lại và số tiền thu được sung vào quỹ hỗ trợ khó khăn. Đồn rằng, phần đất đó lại tiếp tục được dùng trồng hoa, nhưng có một điều kỳ lạ là có thể trồng tất cả mọi loại, chỉ trừ hoa hồng. Hay nói đúng hơn là loài hoa hồng vẫn sống được trên đất ấy, thậm chí không cần chăm sóc mà nó vẫn lên xanh tốt, tuy nhiên lại chẳng bao giờ thấy một cái nụ còn con nào.

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Im Lặng

Đã từ lâu tôi ngạo nghễ nhận mình là kẻ ham chơi bậc nhất thế gian. Công việc của tôi vì thế không ổn định. Nay làm nghề này, mai làm nghề khác. Kiếm được bao nhiêu tôi dốc sạch vào cuộc viễn du. Thông thường, cứ sau một thời gian cặm cui bối nhặt, tôi lại lên đường để hít thở không khí phương lạ. Mãi không chán. Đến mức có niềm tin thành kính: Một hôm nào đó sẽ được tắt thở trên con đường mới mẻ, không phải quê hương, bằng cô đơn và thanh thản, như nổi u sầu tận cực đã vượt thoát biến thành hư vô. Giả tưởng của tôi cứ thế trôi theo năm tháng hết rượu trôi sóng sánh vào thi thể kẻ say. Chút tự mãn tạo thành lằn vết trên tóc. Kiêu hãnh điểm chỉ lên mặt...

Một hôm, kiếm được triệu đồng, tôi làm cuộc chơi bởi về hướng Tây thành phố. Dự định sẽ tiêu hết một tuần. Dự định sẽ có một chút buồn. Hoặc có thể bối lại được sự cô đơn. Ít nhất thì cũng huyết được sáo, tiếng khe khẽ luồn lách giữa rừng thẳm, tắm trong suối cạn, rồi thăng hoa thành giọt sương đọng ở giữa trời.

Mùa này là mùa mưa. Những cơn Ngâu cuối cùng của trời Bắc. Nhớ lại lời mẹ: "Ngày ba. Ngày bảy. Ngày tám. Ngày tròn. Ngày mốt...". Không gian có nắng có râm. Biển ảo. Lòng người cũng thế, hòa hoãn với những giây phút, mơ màng và suy niệm.

Tôi lên nơi này lần này là lần thứ hai. Lần thứ nhất cùng với một anh bạn đi xe máy thăm thăm em tại ngũ; thời gian hẹp, chỉ lướt qua, cho nên

chưa được biết mùi của đất. Nhìn không gian như nhìn giọt mồ hôi. Chán. Về thành phố cứ bứt rứt như lên một cơn ngứa mà bị trói tay chân không cho gãi. Xuất hiện lập tức ý muốn trả thù bằng một lần quay lại vui chơi. Thời gian như bạc. Xứ sở lạ kỳ làm tâm thức lúc đậm lúc nhạt. Mới đó mà đã năm năm. Số ấy chẳng ngắn chẳng dài. Đủ để chết đi và sống lại một kiểu cách phù du. Đủ để thay đổi một số phận, một cuộc đời...

Vùng đất này có lên mới thấy lạ. Cùng với độ cao được nâng dần lên, là hơi ẩm, khí nhẹ và nhiệt độ thấp. Lác đác nhà. Thưa thớt người. Giả sử không có khách du lịch, số người xuất hiện có thể đếm được. Hơi ẩm, mùi người vì thế cũng khác xa với vùng đô thị. Ngai ngái rừng. Nồng nồng suối. Mắt con gái đen nửa chừng, hay chúm chím cười, và khơi chút lửa rạo rực cái đẹp ngây thơ.

Tôi cho rằng mình đã may mắn, bởi vừa đặt chân vào nhà nghỉ thì trời đổ mưa. Nhưng không gian không âm u. Gió không ầm ào. Hạt mưa vừa phải, rơi chéo trong những vạt nắng nhạt loang lổ, bắt ánh nhoang nhoáng như ngọc vụn tung ra. Phía rừng mờ hơn. Trời đất không còn ranh giới. Khói lẫn mưa. Những chiếc ô rập rình trèo đèo dốc hoặc những con đường nhỏ ngoằn ngoèo tựa những chiếc nấm biết đi...

Đêm thật sâu. Yên tĩnh và có vẻ thanh bình. Sao lác đác. Điện lập lờ. Núi rừng bí hiểm. Người dạo chơi thong thả, không nhiều mặt mà với các kiểu quán Karaoke. Lặng ngời bên ly cà phê, tôi ngẫm ngợi về cuộc đời. Bất giác chẳng thấy gì ngoài một nỗi cô đơn...

Ngày hôm sau.

Tôi tỉnh dậy. Nắng vàng sậm như mật ong và những vân mỏng bay là là trên ngọn cây, trên núi đồi, nóc nhà với thứ gió thoảng nhẹ như hơi thở.

Đường xuống thác hút sâu thăm thẳm. Bậc đá dựng đứng. Từng bước một, cứ phập phồng lo sợ nhờ sừng chân sẽ tan xác dưới âm u.

Con thác không lớn. Chỉ một vệt ngoằn ngoèo giội xuống những tảng đá nhẵn nhụi màu nâu và trắng nhạt. Nước suối trong. Ai tới cũng vốc lên rửa mặt. Trai gái yêu nhau chui vào gầm thác chụp ảnh. Ôm nhau. Hôn nhau. Cười ríu rít, sáng rỡ, làm nhói tim những kẻ như tôi.

Đường lên trời hơn một nghìn bậc đá. Tôi thản nhiên bước. Thản nhiên ngắm nhìn cây cối hai bên. Thản nhiên thở. Khi tới đỉnh cũng thảnh thơi, nhưng trong lòng thấy sáng khoái thơ ngây. Tay chạm vào mây. Miệng há ra hớp mây. Mắt cố căng ra nhìn qua mây. Mây hợp núi, dù hoang phế đỉnh trọc, mây là tri kỷ tri âm. Gió thoảng, và xa kia, mờ nhạt các ngôi nhà, ruộng đồng, dòng sông, thành phố.

Chiều. Nắng bật lên. Phía rừng lấp lóa. Thỉnh thoảng mây trộn lá, cho tôi cảm giác không có sự biến tấu của thời gian. Được nhiệt độ gợi ý, tôi xách túi đi bơi...

Bạn sẽ gặp nơi đây rất nhiều người xinh đẹp. Phụ nữ có thân hình gợi cảm, đàn ông hoàn toàn lép vế, nhưng bù lại được để ý sẵn đón chu đáo y như thượng khách.

Tôi xuống tắm, mơ màng nhìn các cô gái trẻ, thèm khát những tiếng cười trong vắt và những ánh mắt đắm say của các cặp tách riêng.

- Sao lại chỉ có hai bố con anh tắm?

- Vợ tôi đang bận chấm thi không đi được. Ở dưới ấy nóng quá, tôi cho cháu đi nghỉ ít ngày kéo cháu ốm mất...

- Thằng bé lên mấy hả anh?

- Tính đến hôm nay cháu vừa tròn một nghìn năm trăm năm mươi năm ngày.

- Hẳn ngày nào anh cũng tính nên mới rõ thế?

- Tôi nhớ cả ngày mẹ cháu có mang. Nhớ cả ngày cháu ra đời. Bất kể lúc nào hỏi tôi cũng trả lời được chính xác tuyệt đối tuổi của cháu.

- Anh yêu con nhất đấy!

- Vợ tôi cũng vậy. Phải xa nó cô ấy khổ lắm. Có lẽ tôi sẽ rút ngắn ngày nghỉ lại. Có thể mai tôi về...

Năm ngày còn lại bỗng thấy buồn hơn. Rong chơi từ sáng đến khuya, tôi không còn trò gì không biết. Thế mà trước khi nhắm mắt ngủ say cứ phải cất tiếng thở dài cho nhẹ bớt gánh sầu. Tự nhiên nhớ hai bố con nhà nọ. Người bố yêu con thật đặc biệt. Còn thằng bé hồn nhiên biết bao, như ngọn lửa sưởi ấm trái tim băng giá...

Những chén mộng du có mây đêm đầy bỗng thể phách chạm tới thượng tầng. Tiếng nứt vỡ lần đầu tiên nhắc nhở sự tồn tại của thời gian, quy luật. Sức chống tự nhiên đổ sụp. Tôi quy hồi về điểm tôi chưa thành kẻ lãng du...

Ngày tạm biệt vùng trời đất mộng, cô gái lễ tân khách sạn trẻ đẹp xin tiền tôi ra tận bến xe. Cầm tay cô, tim tôi nghẹn lại, không nói được câu nào. Cô mỉm cười, chớp mắt hẹn ngày tái ngộ. Nụ cười tôi bàng bạc như mây bay mờ ở phía rừng xa. Mây bay đến đâu?...

Nhịp quay thành phố thật chóng mặt. Tôi lại bươn chải kiếm tiền. Thời gian này công việc không tốt nên mất hẳn một năm bị nhốt chặt. Cảm giác mình đang khô cằn, đang héo úa, đang mục ruỗng. Như chờ ngày gió lật úp lá rơi...

Cái máu ham chơi, thích sự phiêu bỗng cứ nổi dậy hàng ngày, hàng giờ. Tôi giống như kẻ nghiện. Chân tay bứt rứt, phát điên như có dòi bò trong ống xương. Đầu óc trì độn. Thể hiện ra ánh mắt mệt mỏi. Nhìn cái gì cũng thấy một màu bàng bạc, lưỡng phân. Có lúc muốn tự tử...

Hôm nay, buồn quá, cô đơn không thể chịu đựng nổi, tôi lại định xách túi lên đường. Nhưng kiểm tra lại, chỉ còn vài chục ngàn. Bất lực, tôi quyết định rong chơi vặt.

Không xe máy, không xích lô, tôi thả bộ trên đường phố. Mùa này phượng nở, điệp nở, bằng lăng cũng nở nốt. Ba thứ hoa ấy được nhiều người thích. Nhưng tôi chỉ sợ. Lại chỉ gợi ý nghĩ về máu, về nỗi buồn - phù du - về cái chết...

Đang mãi ưu tư với những xác hoa bỗng phảng qua tai lời ai như âm khí:

"Hôm nay là ngày... tháng... chết chưa? Đã một năm trôi qua rồi đấy. Vô tích sự quá..."

Tôi phát hoảng. Lời ấy cho tôi đấy. Cuộc sống một năm qua y sì như thế. "Vô tích sự!". Ngày nọ nổi ngày kia không khác những cái ngáp dài ồm đỏi mệt mỏi thiếu sinh khí. Một sự buông trôi bất đắc chí...

Bỗng nhớ lại ngày xách túi đi phía Tây thành phố. Rồi một tuần nơi vùng đất mộng với bao thú vui và cả những nỗi buồn ngọt dịu. Không cầm được. Lòng như muốn có mưa. Rồi vì thế, không tự ý thức, chân bước vào một quán cà phê quen thuộc. Nơi ấy có cô chủ quán cực xinh, các em phục vụ hết sảy. Phong cách quán cực nghệ sĩ, tao nhã và ấm áp. An ủi được kẻ cô - buồn...

Quen như mọi lần, tôi bước về phía cuối. Nơi ấy có một bàn ở góc khuất, một chậu cây cảnh kín hờ che phía ngoài nên có thể quan sát được toàn bộ khách trong quán, mà không bị ai để ý, hầu như hoàn toàn cách li. Khi đi qua chỗ phục vụ, hai cô xinh mỉm cười khẽ gật đầu. Tôi đáp lễ y như vậy và thủng thẳng. Một cô xinh mau miệng khi tôi sắp đi xa:

- Anh ơi, bàn đó đang có một người...

- Đàn ông hay đàn bà?

- Đàn ông ạ. Trạc tuổi anh...

- Đã gọi gì?

- Cà phê đen, thuốc "Vina".

- Thế thì cũng cho tôi như vậy. Tôi sẽ xin phép anh ta.

- Dạ...

Trong tranh tối tranh sáng, chúng tôi nhỏ nhẹ lời qua tiếng lại chào hỏi, xin phép và đồng ý ngồi cùng nhau... Chợt, tôi phát hiện ra một người quen nên

đã thốt:

- "Có phải anh đó không?..."

Anh nhìn tôi kỹ hơn, khẽ gật đầu mỉm cười (tôi nhớ rõ là nụ cười ấy rất buồn) rồi từ tốn thế này:

"- Vâng... không ngờ lại được gặp anh trong cảnh này... "Hà..." (Anh ấy thở dài)... Mới đó đã một năm. Bao nhiêu biến đổi!..."

"- Tôi cứ tưởng sau hôm ở bể bơi trên ấy sẽ chẳng bao giờ còn gặp lại..."

(Anh ấy lại mỉm cười (thật lịch lãm) và nói khẽ:)

"- Chắc chúng ta có duyên với nhau..."

"- Anh hay ra quán này phải không?"

"- Vâng..."

"- Chị và cháu thế nào?"

(Anh ấy thở dài và chưa nói được, cho nên tôi lại nhanh mồm:)

"- Trông anh buồn thê thảm, khác xa hôm ấy có cháu ở bên?... Mà sao tóc anh bạc trắng nửa mái thế này? Tôi nhớ năm ngoái còn xanh cả mà?..."

"- Tôi gặp một chuyện đau lòng và đã thức một đêm..."

Câu chuyện của chúng tôi tạm ngưng lại vì em xinh bưng cà phê và thuốc đến. Tôi không còn đủ hứng thú để đùa em một câu như mọi khi. Em xinh tế nhị lui ra, nhường cho câu chuyện của chúng tôi được tiếp tục. Cơ hồ đây sẽ là một câu chuyện dài. Một câu chuyện mang nhiều tâm sự về cuộc đời, về số phận, niềm vui và nỗi buồn, với một niềm tin chia sẻ như tri kỷ xa ngày gặp lại...

Tôi nghe thấy giọt cà phê rơi...

...

"Tôi không may mắn có một gia đình đầm ấm, hòa thuận như nhiều đứa trẻ khác. Mồ côi mồ cút từ lúc lọt lòng. Cô nhi viện là nhà tôi. Ông giám đốc là cha tôi. Những người chăm sóc là các mẹ tôi. Trẻ lớn trẻ nhỏ là anh chị em tôi. Nguồn cội hũ nút. Sống giữa ồn ào tiếng nói tiếng cười và được bao vây bằng tình cảm mà vẫn cảm thấy thiếu thiếu. Tôi luôn mang trong mình một nỗi buồn, nhưng chẳng bao giờ hiểu mình buồn gì. Ngày tháng lê thê, dai nhách. Những đêm mưa tôi tỉ mẩn nhắm đếm tuổi bằng giờ. Ô! Đã năm chín nghìn bốn trăm tám mốt. Năm chín nghìn bốn trăm chín chín... Mòn mỏi, bứt rứt. Nhiều lúc cảm tưởng như tan chảy với mưa. Tưởng tượng được trôi ra biển, vẫy vùng sóng nước mênh mông..."

Nhận ra tôi là một đứa trẻ sống cô độc, ông giám đốc phân công một mẹ còn rất trẻ, dịu dàng xinh đẹp nhất cô nhi viện đặc cách gần gũi trực tiếp tôi hơn. Rồi thì ngày tháng sẵn nắng. Gió tháng ba mát rượi trên đôi môi mọng đỏ và đôi má hường. Tiếng cười tôi hút vào đôi mắt trong vắt như bầu trời thu phải hôm tuyệt đối không mây. Bầu ngực mẹ áp vào mặt tôi, có lần vào môi tôi, dù phân cách qua áo mỏng, cho tôi một thứ đậm đà ân nghĩa. Tôi khát sữa vào lúc đã qua tuổi ấy lâu rồi. Và tôi còn khát một cái gì khác nữa, một cái gì như mật ngọt, hoặc như say nắng, say gió, cứ chênh vênh đứng trên mỏm đá nhìn xuống thăm sâu địa tầng... Người mẹ trẻ cứ ngày ngày biến đổi. Nét xinh của mẹ cứ chín dần, chín dần, đến một lúc mọng như mận lúc rộ mùa - người làm vườn kỹ tính mới bắt đầu đưa tay hái bán... Nụ cười mẹ với những hạt răng ngọc trắng lóa cứ phảng vào giấc mơ tôi. Và lời ru như kể, một đoạn đường, say đắm, cái buồn như thấm đến xương. Một hoàng hôn kia, mẹ ôm tôi vào lòng, và khóc, nước mắt nhỏ trúng mắt tôi làm thành cơn meo máo nước nở dập tắt ánh mặt trời. Không biết tôi thương mẹ hay thương tôi và tình thương nào lớn, nhưng khả năng xét đoán của tôi bắt đầu rõ ràng kể từ khi ấy. Tôi nhìn mẹ như thiếu niên nhìn giới những hôm có gió. Mẹ thường ngăm tôi và mỉm cười âu yếm nói như đùa như thật: Sau này con lấy ai thì con sẽ mang lại hạnh phúc ấm áp cho người đó và chính con cũng sẽ được đền đáp. Tôi sung sướng đến phát ghen với chiếc áo mẹ mặc tôn cho nhan sắc mẹ lộng lầy hút chặt mắt người. Rồi không bao giờ mẹ còn ôm tôi vào lòng. Những khi thân ái chỉ còn đưa tay vuốt tóc, lời nói thoang thoảng như cơn mưa xa gió mang theo một hơi lành lạnh. Dù thế tôi cũng run người. Muốn nép sâu vào ngực mẹ và ngủ yên ở đó. Nhưng bao giờ mẹ cũng tinh tế gỡ nhẹ đầu tôi, mẹ mỉm cười đã như hoa ngâu dịu mát, biến đôi mắt tôi có một chút đông, một chút sẫm chớp, một chút hương nhang gỗ mờ trên chùa. Có lần đang yên, mẹ bỏ đi giữa chừng làm tôi như rơi hẫng vào trong cái hố sâu hun hút không hề có đáy. Và tôi bật khóc, trong tim quặn lên một nỗi đau, liên tưởng đến giàn hoa giấy đổi màu lạnh lẽo một chiều rơi rụng đầy sân...

Mẹ đi lấy chồng.

Tôi càng khóc dữ. Mẹ cau mặt không vui, mắng tôi con trai mà thiếu can trường, rồi thì sẽ vô tích sự trước đời. Lạ thay, lời ấy làm tim tôi buốt. Tôi gạt lệ nhìn mẹ rần rỏi và hứa từ nay dù đau khổ đến mấy cũng không hề khóc. Mẹ mỉm cười, đã buồn lại có chút gì heo héo như mùa đông sớm quá, cái lạnh của nghèo phong phanh áo mỏng mà hứng gió trời. Trước khi ra đi, mẹ chỉ yêu cầu tôi một việc phải học thật giỏi và đừng bao giờ phụ bạc một người con gái nào cả. Tôi được mẹ ôm lần chót, gục đầu vào bầu ngực mẹ và thốn thức ở trong âm xa, nén lại tất cả cảm xúc để làm đàn ông...

Năm mười sáu tuổi tôi thi đỗ vào trường "Am" và bắt đầu có một chí hướng cụ thể cho tương lai. Luật học là ngành tôi thích, không phải vì mốt, mà tự nhiên tôi đem gắn nó với cô nhi viện, với mẹ nuôi trẻ và cuộc đời tôi. Mặc dù mẹ ít khi đến nhưng tôi luôn thấy mẹ ở bên, quần quýt, yêu thương không muốn tách rời. Tôi luôn mơ thấy mẹ. Sự tinh khiết thiêng liêng. Mẹ luôn nhắc việc học, nhìn tôi mỗi ngày lại thêm đậm buồn và tiếng thở dài. Tôi thảng thốt mỗi khi tỉnh mơ, buồn, trống vắng, tự nhiên câm nín. Chỉ còn một cách duy nhất là lao vào học. Bạn bè ở trường cũng như ở cô nhi có người quý, kẻ ghét. Có cô gái bĩu môi, có cô lại luôn muốn xích lại gần để chuyện trò. Mẹ hầu như không đến thăm nữa. Trong mỗi lần hiếm hoi cả tôi và mẹ đều lúng túng. Thế là tôi mất mẹ thực sự. Một buổi chiều mưa dầm dề, mưa thu, gió se se lạnh ngọt cánh tay áo cộc, mẹ tới tạm biệt tôi để vào Nam. Tôi theo mẹ ra quán cà phê. Cả quãng đường hai mẹ con im lặng. Mẹ bảo con đừng hút thuốc. Tôi im lặng một lúc rồi ngược nhìn mẹ bật hỏi: "Tại sao?". Mẹ nhỏ nhẹ hút thuốc không có lợi cho sức khỏe. Tôi bảo không, việc mẹ vào Nam kia? Đã đến lúc mẹ phải đi... Không. Không... Chịu vậy thôi con ạ. Mẹ phải theo bố. Không đúng. Mẹ muốn ruồng bỏ con. Đừng nghĩ oan cho mẹ. Trong lòng mẹ luôn có con. Mẹ... chỉ muốn ở bên con suốt đời. Mẹ nói dối. Nói dối... mẹ thề đấy. Trời đất cứ giết mẹ đi nếu mẹ lừa con... Cổ họng tôi nghẹn lại. Ngực đau buốt. Tức thở và mặt nhìn mẹ trân trối. Mẹ quay đi là lúc tôi bật lên: Mẹ... rồi gục vào bầu ngực căng đầy của mẹ. Mẹ ôm tôi thật chặt và lại vuốt tóc tôi. Thủ thi trong nước

mắt của tôi và mẹ. Có thể đây là lần cuối cùng mẹ được ôm con vào ngực. Phận mẹ cũng mồ côi, chẳng rõ đâu là quê hương bản quán. Mẹ theo chồng và nơi nào dung được mẹ thì đó là quê rồi. Mẹ... thương con như... tình máu mủ. Chắc không bao giờ nguôi được. Hà Nội đã định hình trong tim mẹ. Con cũng y như vậy. Đi xa, mẹ có hai thứ đó để thương, để nhớ. Thế cũng là nhiều... Tôi không nói được câu gì. Thốn thức. Đau khổ. Hờn trách. Thương mẹ và cả thương thân. Con hãy học thật giỏi. Làm luật sư tốt. Tìm một người vợ hiền để cho những đứa con ngoan... Tôi định gào lên với mẹ thế này: Khó lắm mẹ ơi. Nghề nghiệp thì được. Còn người vợ thì... con chỉ lấy người nào được như mẹ, bằng không con chịu cô đơn suốt đời... Mẹ hiểu nên ôm tôi chặt hơn và nói khẽ. Con tưởng vậy thôi. Rồi sẽ có một cô hơn mẹ về mọi phương diện. Thêm thời gian vào nữa, nó sẽ giúp con quên mẹ đi mà... Không... Không... Mẹ không được nghi ngờ tình cảm của con...

Mưa thêm nặng hạt. Gió thêm đậm. Mẹ bật ô che cho tôi lần cuối cùng. Tôi nép vào mẹ lần cuối cùng. Hưởng hương thơm của mẹ lần cuối cùng. Rồi cũng lần cuối cùng mẹ con tôi nhìn hút vào mắt nhau...

Giấc mơ bây giờ mất mát. Học hành sa sút mất một kỳ. Rồi tôi cố gắng vươn lên. Cố gắng. Cố gắng. Gặp bạn xinh ngoan tôi đổ vào đại học...

Xinh như gió, như nắng tháng ba tháng tám. Ngoan như hạt gạo trong vắt trong bàn tay thon mềm một buổi đầu đông. Giống mẹ. Từ dáng hình và đức hạnh. Tôi bắt đầu bị cuốn vào say mê từ hình ảnh cũ gợi ý. Em không buồn đâu. Mẹ là người có công với anh nhiều lắm... Thương anh nhiều lắm... Nhưng có thể em thua mẹ ở công lao, còn sẽ không kém mẹ ở chỗ thương anh... Tôi hôn môi con gái lần đầu tiên trong đời. Choáng váng và ngây ngất. Và cứ lảng vảng khuôn mặt mẹ, bầu ngực mẹ... Giấc mơ lại như xưa...

Đường không bằng, trời không yên. Đất có ao, biển hồ, sông suối núi cao. Em người Hà Nội ba đời. Thanh lịch trong tà áo dài sinh viên sư phạm. Cả bố mẹ đều là nhà giáo. Mãng. Không thể lấy nó được. Mồ côi mồ cút,

cực nhọc trăm bề. Mẹ! Bố! Con tự nguyện! Tuổi trẻ bồng bột mê muội. Bố mẹ cấm! Hay là nghe bố mẹ đi! Lấy anh sẽ khổ. Khóc. Nín đi em. Xinh và ngoan. Yêu ai chả được. Anh ác! Tình yêu mà làm như cây cải ra hoa. Em có rẻ rúng thì cũng không đến nỗi chỉ một chuyện giàu nghèo mà bội bạc... Tôi cứng lưỡi. Ôm trong tay cả một kho báu đã cố tìm lời an ủi. Tôi thích gió đông nam vì gió đông nam mát rượi. Tôi còn thích heo may vì heo may thấm nhẹ qua da, có khi làm tê dại thần kinh. Em có biết mẹ vẫn ở trong em, cả khi keo sơn và nước mắt!? Thân phận như con chim hoang hoảng buổi chiều tà, sợ hoàng hôn và sợ cả những chân trời...

Ngày tôi làm ở tòa án thành phố được ba tháng tới cầu hôn em thì bố mẹ em đã không còn phản đối. Lễ cưới được tiến hành vào tháng mười. Mẹ không về, chỉ gửi quà mừng và lời chúc hạnh phúc. Tôi nén khóc. Em đã lặng lẽ lau khô và hôn lên môi tôi, một tình yêu hoàn toàn đàn bà con gái. Xấu hổ, tôi bỗng em thật chặt và tìm kiếm một hương thơm mới của ái tình. Đêm chồng vợ...

Sinh con trai rồi mà hầu như em vẫn giữ nguyên cả thời con gái. Hạnh phúc của chúng tôi khá trọn vẹn. Tôi yêu con cực độ từ những liên tưởng mang tính ám ảnh cuộc đời tôi. Tôi yêu em cũng cực độ vì có một nỗi mơ hồ theo đuổi. Ngày xưa tính đếm tuổi mình. Bây giờ tính đếm tuổi con. Đôi mắt từng phút từng giờ con lớn lên. Vợ yêu tôi mặn nồng mãnh liệt mỗi ngày một đượm có lẽ cũng từ việc tôi yêu con khác lạ. Bóng tối xuống là tình yêu chồng vợ thoát xác. Nhưng bóng tối xuống cũng là lúc nỗi lo con ngủ yên không, có thiếu điều gì? Làm sao có thể cắt nghĩa được sự gắn bó lớn đó. Một ngôi nhà có ba người, thì khăng khít cả, cứ luôn ước muốn chỉ hòa vào nhau làm một. Thật lãng mạn và ảo tưởng hết sức. Cũng như ước muốn chap mặt trời - trái đất và mặt trăng làm một. Đương nhiên là phải thất vọng thôi...

Hôm ấy dì cháu đón cháu về ngoại. Mẹ cháu đi dạy, còn tôi tới trụ sở tòa án thành phố. Một năm nữa cháu sẽ vào lớp một. Cháu ngoan và thông

minh. Đã đọc thông viết thạo và làm được hết toán lớp một. Mẹ cháu bảo hay là xin cho cháu vào lớp hai. Tôi bảo không nên nhảy cóc. Cứ để con học từ đầu cho cứng. Cháu còn biết chơi cờ vua, cờ tướng ngang ngửa với bố và nhiều khi còn thắng cả mẹ. Cháu biết chơi đàn, biết vẽ. Nhưng thứ mà cháu đặc biệt thích là đọc sách. Cháu có thể đọc cả ngày, quên cả ăn. Truyện cổ tích cháu đọc rất nhiều. Cứ đòi đọc sách của người lớn. Chúng tôi đã phải chọn lọc một số quyển phù hợp với sức hiểu và khả năng đọc của cháu. Mẹ cháu cứ luôn lo cháu sẽ bị cận. Tôi không dám để cháu theo ý thích cá nhân. Nhiều lúc cứ phải ép cu cậu chơi theo các bạn. Ai cũng yêu thằng bé. Một lần chúng tôi dẫn cháu đến cô nhi viện, bà giám đốc khen hết lời và bảo tôi trời đã thương con, vợ xinh hiền, con khỏe ngoan thông minh, gia đình ổn định, thực mẹ mừng lắm. Thịnh thoảng mẹ miền Nam vẫn gửi thư hỏi thăm con. Mẹ ấy thương con nhất trên đời này đấy... Vợ tôi mỉm cười hơi gượng. Tôi phải nắm chặt bàn tay cô ấy và nói sang chuyện khác. Thằng bé chơi đùa với lũ trẻ trong Cô nhi, tiếng giòn tan sảng khoái chứ không như tôi thuở xưa. Chạnh lòng nhớ, bất giác thờ dài...

...

Buổi chiều, tôi ngồi trong trụ sở tòa án mà lòng như thiêu như đốt. Máy lần định bỏ về. Vợ tôi vẫn đến trường, có gọi điện chắc cũng chả được. Tôi nghĩ vợ vẫn, hay là mẹ miền Nam đã xảy ra chuyện gì? Có ai ngờ họa lại nhằm thằng bé mà giáng...

Quãng hơn bốn giờ tôi được điện thoại báo phải về nhà ngay lập tức. Linh tính cho hay có chuyện chẳng lành. Tôi đi xe với tốc độ lớn. Chỉ mười lăm phút sau đã có mặt ở nhà. Mẹ vợ đón tôi bằng nước mắt. Bố vợ cũng vậy. Dì cháu đang ôm vợ tôi nức nở. Còn vợ tôi gục lên thân thể cháu cứng đờ. Tôi hoa mắt. Choáng váng. Rồi ngã vật xuống sàn nhà...

Chuyện được thuật lại khi tôi tỉnh. Cháu được dì cho đi bơi thuyền Hồ Tây. Chủ quan thế nào dì và cháu không mặc áo phao. Ra đến giữa hồ, cháu nhào người vớt một cái hộp trôi dưới nước chẳng may rơi xuống. Dì không

biết bơi, cuống quýt kêu cứu. Các thuyền ở xa mãi mới quay lại. Hồ sâu, không vớt được. Khi đội cứu nạn đến thì cháu đã không còn thở nữa rồi...

Cú này là cú sét đánh. Trời hại!... Tôi không kìm nổi nữa, cũng khóc như tất cả mọi người trong nhà: Dì cháu quỳ xuống xin vợ chồng tôi tha tội. Tôi phải cố kìm lòng để nâng dì dậy. Cố nói vài lời ngắt đoạn: Không... anh không trách dì... Tại trời... Tại số mệnh anh nó vậy... Hạnh phúc tròn đầy quá, dễ quá, sao giữ được trong tay?

Ông ngoại cháu không đành lòng chứng kiến chúng tôi đau đớn, đã lo chôn cất ngay cho cháu. Ban đêm, nghĩa trang mênh mông mịt mù. Cháu là lá non búng đã vội về với đất trước cả lá xanh, và còn trước cả lá vàng... Trong im lặng, nỗi đau cuộn ở trong, tình yêu thì có thừa mà không giữ nổi một sinh linh thánh thiện tinh khiết còn vô ưu trước mọi nông nỗi cuộc đời... Vợ tôi ngất lên ngất xuống. Ông bà ngoại phải đưa về để chăm sóc. Còn tôi, tôi cương quyết về nhà và xin được ở một mình. Một mình đối diện với mình, với cuộc đời, với những được mất, thiệt hơn mà tôi đã lĩnh được trong mấy mươi năm qua...

Căn phòng mù mịt khói thuốc. Tôi đốt hết điếu nọ đến điếu kia. Ngón ngang đầu lọc trên mặt bàn rồi dưới sàn nhà. Tôi cứ ngồi im một chỗ. Cảm lạnh nhìn vào hư không. Có lúc không nghĩ gì, không biết gì. Để thời gian trôi như nước chảy, gió bay, nắng biến màu và đêm chuyển giấc... Tôi nghĩ về tất cả. Về tôi. Cô nhi viện. Mẹ nuôi. Bạn bè. Vợ tôi. Ông bà ngoại. Dì cháu. Trường Đại học. Và phần lớn ưu tư là dành cho cháu nhỏ. Tôi cảm thấy một mất mát quá lớn ngoài sức chịu đựng của tôi. Lời ông bà ngoại an ủi, thôi, rồi ra lại sinh đứa khác, chắc cũng khỏe mạnh thông minh không kém gì, đã có gen giống tốt thì chẳng ngại. Tôi day trở với ý nghĩ người ta có thể có nhiều con nhưng sẽ không có đứa nào giống đứa nào. Người ta cũng không bao giờ có thể chịu đựng được tư duy: mất đứa này sẽ còn có đứa khác... Con tôi là kết quả của tình yêu tôi, một phần cuộc đời tôi, là sự trộn lẫn -hiện hình thân thể tôi và vợ - là niềm tự hào của bản năng nòi

giống... Mất nó tôi như rơi vào khoảng hẫng, khuyết thiếu, như chính phần hồn mình đã vơi vơi đi, thế phách mình cũng lìa một ít gửi về với đất... Một nỗi cô đơn đè nặng nỗi đau, trong đêm, cứ lớn dần, lớn dần, hiện lên thành hình thành khối rồi ghi dấu ấn lên người...

Sáng. Dì mở cửa vào nhà mà tôi không biết. Mãi đến khi dì thốt lên tiếng kêu kinh ngạc: trời ơi tóc anh đã bạc trắng rồi, tôi mới giật mình nhận ra đã hết một đêm. Dì ôm mặt khóc. Tôi đã phải an ủi dỗ dành mãi dì mới nín. Khi dì dọn mẩu thuốc, tôi đi vào nhà vệ sinh, và cũng sửng sốt kinh hoàng không kém dì lúc này khi nhìn vào gương thấy bạc nửa mái đầu và những nếp nhăn hằn nơi đuôi mắt trên vầng trán. Tôi đứng chôn chân hồi lâu, rồi mở vòi nước lạnh nhúng cả đầu mình xuống bồn. Mà vẫn không hết bàng hoàng về một khoảnh thời gian ngắn ngủi vừa mới xảy ra... Y như một câu chuyện hoang đường...

Ly cà phê cạn đáy. Khói thuốc bay lửng lơ trong thứ ánh sáng nhập nhòa. Đôi mắt anh sâu thẳm với cái nhìn hư không. Tôi định thốt một lời an ủi cho phải phép, mà không dám. Tự lấy làm hổ thẹn khi ngẫm lại nỗi buồn mình. Nhìn anh uống nốt giọt đắng, tôi bất giác quay đi. Qua cửa sổ tôi thấy một vùng đèn sáng xa xa ở bên kia hồ. Như vậy là ngày đã hết. Một đêm nữa lại đến với tôi và anh. Có làm cho tôi mất ngủ, và nếu mất ngủ thì tôi làm gì? Có làm cho anh hóa đá một lần nữa để bạc nốt nửa mái tóc còn lại?... Gió mới như mang theo bóng đen cùng những điều bí mật. Hơi nước nồng nồng, tanh tanh, nhưng dễ chịu. Chúng tôi lại bật lửa châm thuốc và lại kéo một hơi đỏ rực rồi nuốt khói. Một cái gì đó khó biết bằng chúng tôi lên. Thấy một khoảng trời không mây. Rồi lát nữa hẫng hà sa số những ngôi sao sẽ nhấp nháy thay cho mặt trời...

CHỈ ĐỂ BAY QUA MỘT BÌNH MINH

Đào Bá Đoàn

www.dtv-ebook.com

Trên Cầu - Lặng - Và Im - Và Tìm - Và. Tưởng Là Đi.

Vội về với chiếc cổng làng, con trâu đi lạc vào nghĩa địa. Hôm ấy trời gió một vệt khói hương cắm thẳng lên trời. Nghênh đầu nhìn xuống hương đông một cánh đồng rộng được chặn lại bằng mờ viền một làng vòng cung, con trâu cất tiếng: “Hế... ồ...”.

Nhảy lên lưng con dế, chú bộ ngựa gõ cái đầu bóng nhảy, phía cây dừa đại vài con cào ma ôm nhau nhún nhảy, và gió đưa, đánh roạt, gai cọ vào gai.

Và thắm hoa, hồng không hương, đỏ, chọc vào hoàng hôn.

Ồ hề... Là tiếng của bản thảo, ngượng gì sao mà nhét vào trong quần như cụ Tây phải cơn thuốc sốc, cứ nghênh lên, mùi của mắt thối trộn với đầm lầy, cắt một vòng phía sườn, hở toang, nhúu mảy, hở toang, vồ bồm, hở toang, hít hà, hở toang, liếc rình, hở toang, thốc lên, hở toang, toảng toang, toảng toảng... có thể nào từng từng...

Đi. Và cầm cúi. Nhặt. Một hòn đất. Xem. Thấy một mảnh vỏ ốc. Bỏ túi. Đi...

Cộng cỏ đùa gió. Gió đùa ánh. Ánh đùa mặt sông. Mặt sông đùa đuôi cá. Đuôi cá đùa lưới. Lưới đùa anh chàng. Ngẩng lên trời: Ế hề...

Bỏ thuyền. Xuống sông. Đi trong nước. Hai tay khoát khoát. Thi thoảng ngừng mặt: Hế ề...

Đứng trên cầu nhìn theo. Bản thảo ngộ nguậy. Thọc tay túi quần. Túm. Giữ. Nghiến răng. Không nói. Sừng sốt. Theo. Không cắt nghĩa. Theo. Không kịp. Tay kia mặt sông. Mặt kia giữa trời. Tiếng ế hề cứ chạy theo sóng, leo lên ngọn cây, ngồi trong bụi, luồn vào trí não. Cỏ bên đường. Hoa bên giậu. Gục vài cọng. Vài bông. Tính toán...

Bầy gọi sừng trâu nghênh đông cánh đồng đục vọng đôi tiếng hế ồ thoát to vang ngân như bước đi của sóng cứ duy trì đều khoảng cách như gọi dò một thăm thiết lúc buồn tênh.

Hế ề tạo sẫm. Sẫm chụp mặt sông. Sông ngừng sóng mắt. Mắt ngừng rọi. Ế hề nhỏ như về thế giới bên kia. Một hút mất. Một băng khuâng. Một bối rối. Một không hiểu. Một phút...

Nhạo sáng. Nhảy sang bên cạnh. Gió xoắn. Một tiếng khẽ của cọt cọt tre. Ba sải đều và một nụ. Ngộ ương. Trên chấm của sang ngang. Ngộ thêm. Nghếch về Đoài. Ngộ ho... Ục... ục...

Kèm theo một động tác cúi nhặt. Cành khô. Còng. Cong. Tóa lọa. Vung đều. Lường tính ngả đực phần chênh. Tênh. Tròn. Mặt. Nhấn. Ừm.

Dòng sông.

Ngả nghiêng rồi. Sẫm. Vàng thân. Rồi vung. Nhặt nhòa. Trong lẫn ranh. Trộn lẫn. Thành. Nhòa. Nhoa. Nhọa. Siêu...

Đường

Nghiêng. Trong. Thẳng. Xuôi.

Hai tay như hai mái chèo cứ mãi miết như đẩy nhanh toàn thân. Bị cản của lỏng. Vây của loăng. Càng gặng càng phình ra một khối đông.

Cầu

Một đường cong.

Lăn vào sắc hoàng hôn như mất ở chính nguyên vị. Mờ ở trong não. Tượng hình vài khả năng. Một cùng dòng sông. Một cùng đường trên. Vài khả năng - đi như bơi - bơi như đi. So sánh. Đồng thực hiện. Đồng cảm nhận. Là ba trải nghiệm đồng thời. Thế như hiện thực chứ không phải là mơ...

Ồ hề... Một loài hoa

Đường đi

Hế ồ...

Một màu xanh

Dòng trôi

Ngộ ho...

Ế hề

Tóa nhòa...

Một đường trôi

Và cây cầu

Bỏ quên

Thực muốn quên

Muốn bỏ qua - bỏ đi - từ bỏ

Cùng một lúc hai việc thực hiện

Dòng sông

Đường đi

Ặc ặc... khẳng khẳng...

Đường đi

Dòng sông

Đi

Bơi

Bỏ đi cây cầu

Bỏ một đứng đó.

Bỏ đi

Trong chạng vạng. Cửa ngày hết. Đêm về. Qua cánh đồng. Nghĩa địa. Cổng làng. Hàng cây. Dòng sông. Đường trên. Gai gai. Ế hề... Sừng trâu. Ngộ ho. Vào hoàng hôn. Lối về. Một vệt hương. Gió nhòa. Nhòa. Nhòa đường ranh. Mất viền. Dòng sông đường đi cây cầu nghĩa địa sừng trâu cổng làng hồng hoa cỏ gục toán tính cụ Tây bản thảo sượng sùng ngộ nguậy cây cầu dòng sông...

Bất đồ, mực Tàu đổ loang không kịp choáng váng. Không còn gì nhìn thấy và không thể nhận ra. Chỉ lơ mơ trước khi bị mất hút hình như lặng im ở vị trí giữa cây cầu nổi cánh đồng với con đường vào làng qua một dòng sông.

Không biết có còn, có kịp, có tìm, có săn một mơ ước nào không...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Tôi](#)

[Chỉ Để Bay Qua Một Bình Minh](#)

[Choáng](#)

[Con Gián](#)

[Đi Đâu?](#)

[Đoàn Tàu Xanh](#)

[Bà Quản Lý - Ông Học Đường](#)

[Hãy Bò Đi](#)

[Hiện Tại](#)

[Kẻ Mất Bóng](#)

[Một Buổi Sáng Không Có Tiếng Gà](#)

[Người Đi Bỏ Mặc Nhân Gian](#)

[Tìm. Và.](#)

[Tuổi Gió](#)

[Hoàng Hôn Để Trứng](#)

[Tự Trọng Mèo](#)

[Một Cơn Ám Thị](#)

[Không Có Thơ Suông Cho Một Ván Bài](#)

[Không Nở Hoa Hồng](#)

[Im Lặng](#)

[Trên Cầu - Lặng - Và Im - Và Tìm - Và. Tưởng Là Đi.](#)